

προλεταριακή

Προϋεταριοι ολων των χωρων,
καταπιεζομενα εθνη και λαοι, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθημερη εφημεριδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικου Κωματος Ελλαδας (μαρξιστικου-λενινιστικου) www.kkeml.gr Σαββατο 5 Μαρτη 2022 ■ χρονος 40ος φ. 912 ■ 1.50€

Οι ιμπεριαλιστες τη γη ξαναμοιραζουν με των λαων το αιμα τα συνορα χαραζουν

Εξω ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, Ρωσια απο την Ουκρανια

Καμια εμπλοκη της χωρας μας Καμια διευκολυνση στους φονιαδες

Όλοι στους δρόμους Ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό

Απόφαση του Π.Γ. του ΚΚΕ(μ-λ)

σελ. 12-16

8 Μάρτη
Τα δικαιώματα των γυναικών
κατακτιούνται μέσα από τους
αγώνες
σελ. 2

Ο αγώνας για την κατάργηση
του ν. 4808/2021 πρέπει να
συνεχιστεί!
σελ. 5

Για τα νοσοκομεία στη Δυτική
Μακεδονία
Μελέτη-«λαγός» για τις
αλλαγές στο ΕΣΥ
Λαός και εργαζόμενοι να μην
αφήσουν αναπάντητη την
πρόκληση
σελ. 7

Πόλεμος στην Ουκρανία

Η Ελλάδα μπλεγμένη στα
γρανάζια του ΝΑΤΟ και της
αμερικάνικης επιθετικής
πολιτικής
σελ. 17

Οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από
προστάτες! Ή μήπως έχουν;
σελ. 18

Η σινο-ρωσική διάσταση του
πολέμου στην Ουκρανία
σελ. 20

Επέκταση του ΝΑΤΟ
Μια ιμπεριαλιστική, πολεμικού
χαρακτήρα, πρωτοβουλία
διαρκείας
σελ. 21

Ο πόλεμος δεν ξεκίνησε χθες,
δεν θα τελειώσει αύριο
του Βασίλη Σαμαρά
σελ. 22

Πυρά από fake news εν μέσω
πραγματικού πολέμου
σελ. 24

Μαζικές κινητοποιήσεις σε όλη
την Ελλάδα
σελ. 25

Αντιπολεμικές κινητοποιήσεις
στην Ευρώπη και τον υπόλοιπο
κόσμο
σελ. 25

8 Μάρτη

Ο καπιταλισμός δεν είναι τιμωρός της βίας και της κακοποίησης των γυναικών!

Η φετινή 8η Μάρτη, όπως και κάθε τέτοια μέρα των τελευταίων ετών, γιορτάζεται με αριθμούς και καταλόγους. Τον αριθμό των γυναικών που παρενοχλήθηκαν, τον κατάλογο των γυναικών που δέχθηκαν βίαιες επιθέσεις, τον αριθμό εκείνων που τελικά υπέκυψαν στα τραύματα δολοφονικών επιθέσεων. Τόσο στη χώρα μας, αλλά και εκτεταμένα στο δυτικό κόσμο, τα τελευταία χρόνια έχει αποκαλυφθεί με φρικτές λεπτομέρειες ένας κόσμος που μέχρι πρότινος παρέμενε καλά κρυμμένος από τη δημοσιότητα.

Οι πρώτες μαρτυρίες και το «me too» στις ΗΠΑ πριν λίγα χρόνια ήταν η αφορμή για να ξεκινήσει και να διευρυνθεί αυτή η «αποκάλυψη». Εκεί ήταν οι παρενοχλήσεις στα σαλόνια του Χόλυγουντ, στη χώρα μας ήταν ο χώρος του αθλητισμού και στη συνέχεια επίσης ο χώρος του θεάματος. Οι καταγγελίες έπεσαν βροχή και για καιρό τα τηλεοπτικά παράθυρα γέμισαν από τις ιστορίες των θυμάτων και τις απολογίες των καταγγελλόμενων. Παράλληλα, άρχι-

σαν να βρίσκουν το φως της δημοσιότητας ολοένα και περισσότερα περιστατικά βίαιων επιθέσεων και δολοφονιών.

Αν και μπορεί ήδη να φαντάζει τεράστιος ο όγκος των περιστατικών, αυτά

που γνωρίζουμε είναι πιθανότατα μόνο μια σταγόνα στον ωκεανό της σαπίλας όσων συμβαίνουν πίσω από τις πόρτες που παραμένουν κλειστές, καλά κρυμμένες από τα βλέμματα. Οι αφηγήσεις γνω-

στών αθλητριών, ηθοποιών, τραγουδιστριών κ.λπ. βρίσκουν ίσως ευκολότερα το δρόμο, τη δύναμη και το κουράγιο να δημοσιοποιηθούν, αφού υπάρχει δεδομένη γι' αυτούς η κοινωνική και ταξική βά-

Παγκόσμια μέρα της γυναίκας Τα δικαιώματα των γυναικών κατακτιούνται μέσα από τους αγώνες

Στις 8 Μάρτη του 1857, χιλιάδες εργάτριες υπαυτουργίας στη Νέα Υόρκη βγήκαν στο δρόμο, διαδηλώνοντας για μείωση του ωραρίου εργασίας (που έφτανε τις 16 ώρες) και για ίση αμοιβή με τους άντρες συναδέλφους τους. Οι συγκρούσεις με την αστυνομία ήταν σφοδρές και πνίγηκαν στο αίμα. Η 8η Μάρτη καθιερώθηκε ως παγκόσμια μέρα των γυναικών στη Συνδιάσκεψη Σοσιαλιστριών Γυναικών με πρόταση της Κλάρας Τσέτκιν το 1910, εκτίοντας φόρο τιμής και μνήμης στους αιματηρούς αγώνες που έδωσαν οι εργάτριες για τη γυναικεία χειραφέτηση.

Η παγκόσμια μέρα των γυναικών δεν έχει καμία σχέση με όσα προωθούνται σήμερα από το σύστημα, που προσπαθεί να εκχυδαΐσει αυτή τη μέρα και να τη διαχωρίσει απ' το πραγματικό της νόημα. Τα σλόγκαν «χάρισε ένα τριαντάφυλλο» ή «δείξε πόσο σημαντι-

κή είναι στη ζωή σου», απευθυνόμενα στους άντρες, σκοπό έχουν να υποτιμήσουν και πάλι το ρόλο της γυναίκας σαν του «αδύναμου φύλου», και να την παρουσιάσουν σαν έναν απλό φροντιστή του συζύγου/γιου/πατέρα προστάτη.

Αν και υπάρχουν μεγάλες διαφορές στη θέση της γυναίκας ανά τον κόσμο ανάλογα τις κοινωνικές, οικονομικές, πολιτιστικές συνθήκες της κάθε χώρας, το βασικό είναι ότι η ανισοτιμία και η διπλή καταπίεση της γυναίκας (στο σπίτι και την εργασία) δεν μπορούν να εξαλειφθούν στο υπάρχον σύστημα. Ο καπιταλισμός έχει συμφέρον να διαιωνίζει αυτήν τη διπλή καταπίεση της γυναίκας, γιατί μ' αυτόν τον τρόπο καταφέρνει τη βαθύτερη εκμετάλλευση του λαού συνολικά. Το σύστημα αντιμετωπίζει τις γυναίκες ως φθηνά εργατικά χέρια, ενώ συχνά εφαρμόζει αντεργατικά μέτρα στην πράξη πρώτα στη γυναίκα

εργάτρια και στη συνέχεια τα γενικεύει στο σύνολο. Επιπλέον, αντιμετωπίζει αντιδραστικά τη μητρότητα, κηρύσσοντας μαζί με την εκκλησία «παγκόσμια ημέρα αγέννητου παιδιού», τροφοδοτώντας αναχρονιστικές αντιλήψεις και την επιστροφή στον ιδεολογικό και κοινωνικό μεσαιώνα. Προβάλλει τη φροντίδα της οικογένειας ως ατομική ευθύνη της ίδιας της γυναίκας αφαιρώντας την ευθύνη του κράτους απ' το κάδρο, με αποτέλεσμα να αμφισβητείται το δικαίωμα μια εργαζόμενης στη μητρότητα. Δίνει την συνεπιμέλεια του παιδιού σε πατέρες-κακοποιητές, προκαλώντας ακόμη μεγαλύτερο τραύμα στα θύματα της κακοποίησης. Αθώνει τους βιαστές και δολοφόνους και «ξεγυμνώνει» τα θύματά τους στα τηλεοπτικά παράθυρα και στα δικαστήρια. Αντιμετωπίζει τη γυναίκα σαν ένα σεξουαλικό όργανο, που αν δεν είναι «περιποιημένη» δεν είναι γυναίκα.

Είναι ξεκάθαρο ότι όσο η επίθεση του συστήματος συνεχίζεται και βαθαίνει χωρίς να βρίσκει εμπόδια, τόσο θα δίνεται χώρος σε όλο και πιο σκοταδιστικές και αντιδραστικές αντιλήψεις και θα δυσχεραίνει τη θέση του λαού γενικά, αλλά και τη θέση των γυναικών πιο ειδικά.

Ακόμα κι όταν παρουσιάζεται ότι «προστατεύει» τη γυναίκα, όπως στην περίπτωση του νόμου 4808 («Χατζηδάκη») και την «κύρωση της Σύμβασης 190 της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας για την εξάλειψη της βίας και παρενόχλησης στον κόσμο

της εργασίας» που αυτός περιλαμβάνει, το σύστημα όχι μόνο δεν αλλάζει τίποτα ως προς το πραγματικό έδαφος στο οποίο εδράζεται η καταπίεση (και μαζί της η βία και η παρενόχληση), αλλά επιχειρεί να ντύσει την αντεργατική επίθεση, της οποίας θύματα είναι και οι γυναίκες εργαζόμενες, με δήθεν «προοδευτικό» περιτύλιγμα.

Λαθεμένες απόψεις οι οποίες βλέπουν σαν εχθρό της γυναίκας την πατριαρχία και τη φύση του άντρα συσκοτίζουν τον αγώνα των γυναικών για την πραγματική χειραφέτησή

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την ΈΚΔΟΣΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ. 3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Αποψη

ση στήριξης. Δεν ισχύει όμως το ίδιο για τις γυναίκες των λαϊκών στρωμάτων, που ακόμη κι αν βρουν στα πρόσωπα των διάσημων κάποιου τύπου πρότυπο, δυσκολεύονται να πάρουν την απόφαση να ομολογήσουν. Άλλωστε, δεν έχει εκλείψει ο στιγματισμός των κακοποιημένων γυναικών, η αμφισβήτηση του λόγου τους και το τραβολόγημά τους για ώρες κάτω από απαράδεκτες συνθήκες, εάν επιχειρήσουν την καταγγελία. Ή, ακόμα, η μη ανταπόκριση των αστυνομικών δυνάμεων σε κλήσεις κακοποίησης, με αποτέλεσμα οι εντάσεις να οδηγούν έως και σε δολοφονίες.

Η κακοποίηση και η βία ενάντια στις γυναίκες βρίσκεται στο ιδεολογικό DNA του καπιταλιστικού συστήματος. Εκείνο είναι που την έχει αναθρέψει και γιγαντώσει για δεκαετίες. Έχει μέχρι και τραφεί από αυτήν. Και εκείνο είναι που προσπαθεί να την κρατάει συ-

γκαλυμμένη, απ' ό,τι φαίνεται όμως, όχι για πάντα. Σήμερα, στο έδαφος αυτών των αποκαλύψεων, το ίδιο σύστημα επιχειρεί να βγει τιμητής των δικαιωμάτων των γυναικών, υπερασπιστής των θυμάτων και δήμιος των δολοφόνων και βιαστών. Δείγμα αυτής της προσπάθειας είναι και οι σχετικές αλλαγές στη νομοθεσία. Είναι μια υποκρισία, την οποία το σύστημα εάν μπορούσε θα απέφευγε. Στην ουσία εξακολουθεί το ίδιο να είναι η γενεσιουργός αιτία της βίας και της κακοποίησης.

Η μη ανοχή και η αντίσταση απέναντι και σε αυτά τα φαινόμενα, είναι υπόθεση του λαού και του κινήματος. Είναι κομμάτι της συνολικής του αντίστασης απέναντι στο σύστημα, απέναντι στο τσάκισμα των δικαιωμάτων του. Είναι καθήκον για τις γυναίκες και τους άντρες του λαού, στο δρόμο για τη συνολική απελευθέρωσή τους!

τους, καθώς δεν αναδεικνύουν ότι το σύστημα αυτό γεννά, συνηθισμένα, τη διπλή καταπίεση της γυναίκας. Η ανισοτιμία αυτή δεν γεννήθηκε με την ύπαρξη του ανθρώπινου γένους γενικά και αόριστα, αλλά εδραιώθηκε έπειτα από την διαμόρφωση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και της διαίρεσης της κοινωνίας σε τάξεις. Η «επίλυση», λοιπόν, του γυναικείου ζητήματος μπορεί να έρθει με την ανατροπή αυτού του συστήματος και την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας. Προς αυτή την κατεύθυνση μπορεί να οδηγηθεί το γυναικείο κίνημα, με μπροστάρηδες τις εργάτριες και εργαζόμενες γυναίκες, που παλεύουν καθημερινά για καλύτερες συνθήκες ζωής.

Οι γυναίκες της κυρίαρχης τάξης, αν και όταν διεκδικούν καλύτερη μεταχείριση, επί της ουσίας και σε πραγματικό μέγεθος δεν υποστηρίζουν ουσιαστικά αιτήματα για την ισοτιμία της γυναίκας σε σχέση με τις εργα-

σιακές σχέσεις, τη μητρότητα, την εκπαίδευση, την υγεία για όλες τις γυναίκες, την φροντίδα των ηλικιωμένων και της οικογένειας, καθώς αυτές απολαμβάνουν τα προνόμια της ατομικής ιδιοκτησίας και δεν αντιμετωπίζουν τα ίδια προβλήματα με τις γυναίκες της εργατικής τάξης. Περιορίζονται σε ανώδυνα αιτήματα, εντός των στενών ορίων του αστικού συστήματος, στοχεύοντας σε «διορθωτικές κινήσεις» στους αστικούς θεσμούς και όχι στη διεκδίκηση δικαιωμάτων από ταξική σκοπιά.

Η 8η Μάρτη αποτελεί μία κόκκινη ημέρα, που μας υπενθυμίζει την επιτακτική ανάγκη ανάπτυξης του γυναικείου κινήματος και τη συμπόρευσή του με το εργατικό-λαϊκό κίνημα. Η γυναίκα αποτελεί το άλλο μισό του ουρανού και θα πρέπει να το κατακτήσει μέσα από την πάλη της και την ισότιμη συμμετοχή της στο εργατικό κίνημα, παλεύοντας τόσο στο σπίτι όσο και στη δουλειά για αξιοπρεπή ζωή με δικαιώματα.

Προσφορές

Η σ. Ελένη Αναγνωστοπούλου προσφέρει για την ενίσχυση της Προλεταριακής Σημαίας το ποσό των 50 ευρώ, στη μνήμη των Ντίβου Παπαδόπουλου, Κώστα-Κατερίνας Αναγνωστοπούλου και Χριστίνας-Κώστα Αναγνωστοπούλου.

Στη μνήμη του συντρόφου Ντίνου Παπαδόπουλου, οι Γ.Καμαρέτσος, Σ.Καπνιάς, Α.Κυρίτσος, Ν.Φιλίππου και Α.Φουτσιλής προσφέρουν 130 ευρώ για ενίσχυση της Προλεταριακής Σημαίας.

Στη μνήμη του συντρόφου Μάρκου Μπερβανάκη, σύντροφοι από τα Χανιά προσφέρουν 65 ευρώ για ενίσχυση της Προλεταριακής Σημαίας.

Ανοδικά και ασταμάτητα καλπάζει ο πληθωρισμός, καταγράφοντας νέα ρεκόρ μήνα το μήνα, με την ακρίβεια και τις ανατιμήσεις να ληλατούν και να αφαιμάσσουν το λαϊκό εισόδημα. Από το +5,1% που διαμορφώθηκε τον περασμένο Δεκέμβριο σκαρφάλωσε στο +6,2% το Γενάρη, καταγράφοντας ρεκόρ 25ετίας.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα, οι αυξήσεις στις τιμές της ενέργειας συντελούνται με ταχύτητα φωτός, οδηγώντας σε τρομακτικές αυξήσεις των προϊόντων και υπηρεσιών, ειδικότερα των βασικών αγαθών διαβίωσης μέρα τη μέρα. Ενδεικτικά να σημειώσουμε ότι μόλις σε ένα μήνα, με τις τιμές που ανακοινώθηκαν στα μέσα Φλεβάρη (σε σύγκριση με το Γενάρη του 2021), η αύξηση στο φυσικό αέριο διαμορφώθηκε από το 135,7% στο 154,8%, στον ηλεκτρισμό από 45% στο 56,7% και στο πετρέλαιο θέρμανσης από το 34,1% στο 36%. Μάλιστα, όσον αφορά το φυσικό αέριο και το ηλεκτρικό ρεύμα, οι αυξήσεις προκύπτουν αφού έχει αφαιρεθεί η επιδότηση-ελεμυσύνη που δίνεται στα νοικοκυριά.

Η κυβέρνηση, προσηλωμένη στη γραμμική εξυπηρέτηση των συμφερόντων τού ξένου και ντόπιου κεφαλαίου, συνεχίζει απαρέγκλιτα την αντιλαϊκή της πολιτική. Περιπαίζει το λαό με δηλώσεις κυβερνητικών στελεχών ότι «μπορά είναι, θα περάσει» και με κάτι ψίχουλα που ονομάζει επιδοτήσεις.

Ωστόσο, πληθαίνουν οι δηλώσεις και οι αναλύσεις πολιτικών και οικονομικών παραγόντων του συστήματος που καταμαρτυρούν ότι είμαστε μπροστά σε μια νέα κλιμάκωση της επίθεσης, ότι υφαιόνονται τα νέα μνημόνια της αντιλαϊκής-αντεργατικής πολιτικής. Η δημοσιονομική παρέκκλιση και η ανάγκη για επιστροφή στα πρωτογενή πλεονάσματα, το υψηλό κόστος δανεισμού της χώρας, η εκτίναξη του χρέους στο 206,7%, η απειλή που δέχεται ο προϋπολογισμός από τις τιμές της ενέργειας και την υποχώρηση του ΑΕΠ, η εκτίμηση ότι ο αυξημένος πληθωρισμός δεν είναι πρόσκαιρο φαινόμενο αλλά και η συζήτηση για τον στασιμοληθωρισμό, οι εκτιμήσεις για τις αναταράξεις που θα δεχτεί η ελληνική

Ακρίβεια Πλούτη για το κεφάλαιο, φτώχεια για το λαό Να ξεσηκωθούμε!

Η γενικότερη τάση ανατιμήσεων σημειώνεται και από τον Οργανισμό Τροφίμων και Γεωργίας των Ηνωμένων Εθνών, που κατέγραψε για το προηγούμενο έτος άνοδο στις τιμές των τροφίμων κατά 28% σε παγκόσμιο επίπεδο, με την εκτίμηση ότι θα συνεχιστεί η ανοδική τους πορεία, κυρίως ως αποτέλεσμα των προβλημάτων στην παγκόσμια εφοδιαστική αλυσίδα.

Αυτά όμως καταγράφηκαν «εχθές». Σήμερα, η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία ως αποτέλεσμα του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού ΗΠΑ-Ρωσίας κατά γενική ομολογία έχει διαμορφώσει μια νέα οικονομική πραγματικότητα σε παγκόσμιο επίπεδο. Μένοντας στο οικονομικό πεδίο (αν και βρίσκεται σε σύνδεση με το πολιτικό, γεωπολιτικό και γεωστρατηγικό πεδίο), ένας νέος γύρος άγριας και βίαιης ληλασίας και αφαιμάξης των μικρών και εξαρτημένων χωρών από τις ιμπεριαλιστικές χώρες έχει ήδη ξεκινήσει, τροφοδοτώντας συνάμα, σε εθνικό επίπεδο, την υπερεκμετάλλευση και το ξεζούμισμα της εργατικής τάξης και του λαού από το κεφάλαιο.

Σε αυτό το πλαίσιο που διαμορφώνει η δομική κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, σε άμεση και ευθεία σύνδεση-αλληλοτροφοδότηση με τον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό, αλλά και την καταλυτική επίδραση της πανδημίας, η ακρίβεια και οι ανατιμήσεις αποτελούν ένα επιπλέον εργαλείο των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων και του κεφαλαίου προκειμένου οι λαοί και οι εργαζόμενοι να πληρώσουν το μάρμαρο. Ταυτόχρονα, αποτελούν οργανικό μέρος της καπιταλιστικής λειτουργίας, ενισχύοντας και επιταχύνοντας τη διαδικασία συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης κεφαλαίου, που στον εξαρτημένο, παρασιτικό ελληνικό καπιταλισμό εκφράζεται κυρίως με το ξεπούλημα των βασικών παραγωγικών υποδομών της χώρας στα ιμπεριαλιστικά μονοπώλια, με την εξαγορά μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων από ξένα funds και με το μαζικό κλείσιμο των μικρομεσαίων επιχειρήσεων που αδυνατούν να αντεπεξέλθουν στον ανταγωνισμό.

οικονομία από την ουκρανική κρίση κ.ά. προλείνουν το έδαφος.

Σε αυτή τη βάση, οι προεκλογικές υποσχέσεις και το χάδι στη «μεσαία τάξη» μετατρέπεται σε χαστούκι, συντρίβοντας τις αυταπάτες των μικροαστικών στρωμάτων, συνεχίζοντας το γκρέμισμα των 12 προηγούμενων χρόνων, σπρώχνοντας στην παραπέρα φτωχοποίηση. Ενώ για τα φτωχά και εργατολαϊκά στρώματα η ακρίβεια και το τσουνάμι των ανατιμήσεων, στο υπάρχον πλαίσιο, διαμορφώνει ήδη μια άκρως εφιαλτική πραγματικότητα. Αδυνατώντας, σε μαζικό πλέον επίπεδο, να έχουν πρόσβαση στα βασικά είδη και υπηρεσίες διαβίωσης, σπρώχνονται βίαια να ζουν σε συνθήκες ακραίας φτώχειας και εξαθλίωσης.

Ο μαζικός αγώνας ενάντια στην ακρίβεια αποτελεί επιτακτική ανάγκη για το λαό και τους εργαζόμενους. Η μαζική αντίσταση και διεκδίκηση αποτελεί τη μόνη εγγύηση για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής, κόντρα και ενάντια στις «αντιπολιτευτικές» κορόνες του ΣΥΡΙΖΑ που προσπαθεί να θολώσει τα νερά και να ενσωματώσει τη λαϊκή οργή και αγανάκτηση στην «εναλλακτική» διαχείριση του συστήματος. Αλλά και σε αντίθεση με τη λογική που θέλει τουφεκίες εκτόνωσης χωρίς συνέχεια και μακριά από την κατεύθυνση της σύγκρουσης, με κινητοποιήσεις που εντάσσονται στον κομματικό εκλογικό σχεδιασμό, όπως αυτές που προωθεί το ΚΚΕ. Μέσα από τα σωματεία και τις γενικές συνελεύσεις των εργαζομένων, μέσα από συνελεύσεις κατοίκων και με συγκροτήσεις επιτροπών και πρωτοβουλιών γειτονιάς, με εργαλείο το συντονισμό τα αιτήματα κοινή δράση. Με προμετωπίδα τα αιτήματα: α) αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, β) πάρτε πίσω τις αυξήσεις στα τιμολόγια, και γ) κάτω η φοροληστεία, να συμβάλουμε στην ανάπτυξη ενός πλατιού λαϊκού κινήματος για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής και τη διεκδίκηση του δικαιώματος στη ζωή!

Συνεχίστηκε η δίκη των συλληφθέντων της 17 Νοέμβρη του '20 στα Σεπόλια

Με καταθέσεις μαρτύρων υπεράσπισης συνεχίστηκε τη Δευτέρα 28/2 στο Τριμελές Πλημμελειοδικείο, έπειτα από συνεχείς αναβολές, η δίκη των αγωνιστών συλληφθέντων στα Σεπόλια στις 17 Νοέμβρη του '20 (Λυδία και Ορέστης Καττή, η μητέρα τους Παναγιώτα Μπόμπου, ο Νικόλας Καβακλής και ο Μάκης Λιβάνης) μετά την επιδρομή των αστυνομικών δυνάμεων μέχρι και στο χώρο της πολυκατοικίας όπου μένει η οικογένεια Καττή. Οι καταθέσεις συνδράμουν στην κατάρριψη του στημένου και σαθρού κατηγορητηρίου σύμφωνα με το οποίο στοχοποιούνται τα ίδια τα θύματα της κρατικής τρομοκρατίας και καταστολής που τόλμησαν να τιμήσουν την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου διαδηλώνοντας. Η δίκη θα συνεχιστεί στις 11 του Μάρτη. Να αθωωθούν όλοι οι κατηγορούμενοι!

Αθώος ο διαδηλωτής που σύρθηκε σε δίκη στις 22/2

Ο Λάμπρος Χατζάρας, μέλος της διοίκησης του Συνδικάτου Μετάλλου Αττικής, είχε συλληφθεί κι αυτός στα Προπύλαια στις 17 Νοέμβρη του '20, ημέρα κυβερνητικής απαγόρευσης των συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων με πρόσχημα τον COVID-19, και παραπέμφθηκε σε δίκη με κατηγορίες για «απόπειρα επικίνδυνης σωματικής βλάβης» και «βία κατά υπαλλήλου»! Θαυμάστε το πόσο... αξιόπιστη ήταν η κατάθεση του αστυνομικού της Ομάδας «ΔΡΑΣΗ»: *Ο διαδηλωτής συνελήφθη γιατί «βρέθηκε μέσα σε ένα πλήθος κόσμου που πετούσε πέτρες»...* Η σαθρότητα του κατηγορητηρίου ανάγκασε ακόμα και τον εισαγγελέα να προτείνει αθώωση.

Κι άλλα δολοφονημένα προσφυγόπουλα στις ακτές της Λέσβου...

Νέο φονικό «ναυάγιο»... Κι άλλα πτώματα προσφυγόπουλων... Στη Λέσβο αυτή τη φορά, όταν τέσσερα σώματα παιδιών έγιναν αντιληπτά από περαστικούς την Τρίτη 1/3. Δύο στη στεριά και δύο στη θάλασσα. Το ναυάγιο έγινε πριν από λίγες μέρες, άλλα «δεν έγινε γνωστό», σύμφωνα με το λιμενικό (sic). «Ξύπνησαν», λένε, οι μνήμες του μικρού Αϊλάν. Μόνο που οι μνήμες

δημοκρατικά δικαιώματα

Παραμορφώσεις και σοβαροί κίνδυνοι για την υγεία από «κοκτέιλ χημικών» των ΜΑΤ ενάντια σε εργαζόμενους

Την Παρασκευή 18/2 δυνάμεις των ΜΑΤ χτύπησαν συγκέντρωση εργαζομένων (καθαριστριών, εργατών Δήμου, υγειονομικών και άλλων εργατών και υπαλλήλων) που διαμαρτύρονταν ενάντια στην περικοπή του επιδόματος επικίνδυνης και ανθυγιεινής εργασίας έξω απ' το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους, ρίχνοντάς τους χημικά. Το γεγονός δεν είναι αυτό, γιατί πλήθος συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων λαού και νεολαίας έχει χτυπηθεί με άφθονα χημικά, ιδιαίτερα έντονα τις τελευταίες δεκαετίες, απ' τις κυβερνήσεις του συστήματος κι απ' τις δυνάμεις καταστολής. Το γεγονός είναι το τι προκάλεσαν τα χημικά αυτά. Όπως φάνηκε και σε φωτογραφίες και σε καταγγελίες που δημοσιοποιήθηκαν, το μίγμα αυτό χημικών αερίων της αστυνομίας προκάλεσε παραμόρφωση στο πρόσωπο σε συνδικαλιστές, όπως στον Χρύσανθο Κυριαζή της ΠΟΕ-ΟΤΑ και στο Νίκο Διακογεωργίου, συνδικαλιστή των εργαζομένων στα Πανεπιστήμια. Ο πρώτος υπέστη αλλεργική αντίδραση, με συνέπεια να μην μπορεί καν ν' ανοίξει τα μάτια του απ' το πρήξιμο στο πρόσωπο, που υποχώρησε δύο μέρες μετά, την Κυριακή 20/2, ύστερα από ενδοφλέβια χορήγηση κορτιζόνης στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» όπου εισήχθη. Αναφέρθηκε μάλιστα κίνδυνος απόφραξης των αεραγωγών από τα χημικά αυτά.

Ο δεύτερος έπαθε μόλυνση στα μάτια και πρήξιμο επίσης στο πρόσωπο, ενώ ένας ακόμα πρήστηκε στο μάτι και μετά σε όλη τη δεξιά πλευρά του προσώπου. Και στο παρελθόν έχουν καταγγελθεί κατά καιρούς πολλά περιστατικά σοβαρής βλάβης στην υγεία διαδηλωτών από τα μέσα καταστολής των ΜΑΤ. Να θυμίσουμε την περίπτωση του δημοσιογράφου Μανώλη Κυπραίου που έχασε την ακοή του από ρίψη βομβίδας κρότου-λάμψης των ΜΑΤ, ενώ κάλυπτε τη διαδήλωση της 15ης Ιούνη του 2011, του φοιτητή που έχασε το 80% της όρασής του από ρίψη δακρυγόνου στο μάτι, στη διαδήλωση της επετείου του Πολυτεχνείου το 2012 στην Πάτρα ή του αναρχικού Γαβριήλ Α. που έχασε το μάτι του από ευθεία βολή δακρυγόνου στη διαδήλωση για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα το 2013. Για να μη μιλήσουμε και για άλλες περιπτώσεις στον σύγχρονο καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό κόσμο, παγκόσμια. Φαίνεται ακόμα μια φορά πως οι πραιτοριανοί του συστήματος, οι πολιτικοί τους προϊστάμενοι και οι μηχανισμοί τους δεν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν κάθε είδους φονικά μέσα για ν' αντιμετωπίσουν τον «εχθρό - λαό» και τις κινητοποιήσεις του.

αυτές ούτε οβήνουν ούτε σταματούν να προστίθενται σ' αυτές και νέες...

Προβοκατόρική στοχοποίηση του Κώστα Παπαδάκη

Με αφορμή μια εμπεριστατωμένη τοποθέτηση του γνωστού δικηγόρου και αγωνιστή της Αριστεράς Κώστα Παπαδάκη αναφορικά με τη χρήση των δημοσκοπήσεων από το σύστημα ως μέσου χειραγώγησης των συνειδήσεων και των εκλογικών συμπεριφορών των πολιτών, γνωστή συστηματική ιστοσελίδα και ο υπουργός Ανάπτυξης Α. Γεωργιάδης επιδόθηκαν σε μια προβοκατόρική επίθεση εναντίον του, στοχοποιώντας τον λίγο-πολύ ως «τρομοκράτη», με βάση παλαιότερη ανάληψη της υπεράσπισης ενός εκ των καταδικασθέντων της «17 Νοέμβρη». Βέβαια, μάλλον λόγω της ανάληψης της πολιτικής αγωγής στη δίκη της Χρυσής Αυγής, το πολιτικό και κοινωνικό κατεστημένο τον θεωρούν - μεταξύ άλλων ενταγμένων στην Αριστερά δικηγόρων - ως «επικίνδυνο». Ακολούθησαν σε χυδαιότητα και άλλοι γνωστοί μεγαλοδημοσιογράφοι. Η επιχείρηση «ταύτισης» του Κ.Π. και γενικότερα της δικηγόρικης υπεράσπισης κατηγορουμένων με την «τρομοκρατία» και ο κροδεξιάς υπουργός και αντιπρόεδρος της ΝΔ που έσπευσε να υιοθετήσει το λιβελογράφημα της ιστοσελίδας δείχνουν ένα πράγμα: τον φανερό αντικομμουνισμό τους και την έχθρα απέναντι σε όποιον μπορεί να συμβάλει στην αποκάλυψη και σε μια -ακόμη και πρόσκαιρη- επιτυχία του κινήματος. Αυτό που κατάφεραν, βέβαια, ήταν να υπάρξει κύμα συμπαράστασης προς τον ΚΠ από ένα ευρύ φάσμα φορέων και, πέραν της δικής του πολιτικής τοποθέτησης, η έκθεσή τους σε δημόσια θέα και η έλλειψη έστω κι ενός επιχειρήματος υπεράσπισης της κοινωνικής χρησιμότητας των δημοσκοπήσεων, «στημένων», «ανεξάρτητων» και «αντικειμενικών». Με αυτή την έννοια, εκείνο που επιδιώχθηκε με το συγκεκριμένο κείμενο αποδείχτηκε στα μάτια όλων αφού οι «influencers» υπερασπιστές της σαπίλας του συστήματος σε όλα τα επίπεδα πέταξαν την μπάλα στην εξέδρα! Γιατί, όπως και να το κάνουμε, γνωρίζουν καλύτερα απ' τον καθένα και «από μέσα» τις μεθόδους... παραχάραξης της θέλησης και ξεστράτισματος της λαϊκής δυσαρέσκειας και οργής. Άλλωστε, χωρίς την γκεμπελίστικη προπαγάνδα τους, το «κράτος δικαίου» τους θα είχε προ πολλού αποκαλυφτεί ως αυτό που πραγματικά είναι, το κράτος της αστικής τάξης, και οι ίδιοι ως πιστοί υπηρέτες του.

Θεσσαλονίκη

Μητέρα και τα δύο ανήλικα παιδιά της κήκαν ζωντανοί

Συγκλόνισε ο τραγικός θάνατος της 32χρονης μητέρας και των δύο ανήλικων παιδιών της στη Νέα Μαγνησία Θεσσαλονίκης. Η προσπάθειά της να ζεστάνει το σπίτι τους ήταν μοιραία. Η φωτιά φαίνεται πως προκλήθηκε από τη σόμπα που είχαν σαν μέσο θέρμανσης, επεκτάθηκε όμως στην ξύλινη σκεπή, η οποία φλεγόμενη κατέβρεσε και τους εγκλώβισε. Η οικογένεια πρόσφατα είχε μετακομίσει στο χωριό και προσπαθούσε να κάνει κατοικήσιμη τη μικρή μονοκατοικία.

Σύμφωνα με στοιχεία της Πυροσβεστικής, το τελευταίο διάστημα 12 άνθρωποι έχασαν την ζωή τους από πυρκαγιά στο σπίτι τους, που προκλήθηκε από κάποιο μέσο θέρμανσης. Η πολιτική της διευρυμένης φτωχοποίησης, είτε της άμεσης, μέσω της επίθεσης τους συστήματος, είτε της έμμεσης, μέσω της

ακρίβειας από την αύξηση των τιμών σε βασικά αγαθά, αλλά και του πετρελαίου και του φυσικού αερίου, οδηγεί αρκετό κόσμο σε πιο οικονομικούς τρόπους θέρμανσης.

Σε πολλές περιοχές της Ελλάδας σε χωριά αλλά και σε πόλεις, πολλοί άνθρωποι βρήκαν τραγικό θάνατο από πρόχειρες και επισφαλείς συσκευές θέρμανσης. Τα συστημικά ΜΜΕ περιγράφουν αυτά τα γεγονότα με περιεσπασμένη υποκρισία. Τα προβάλλουν ως συνέπεια της «απροσεξίας» ή της «άγνοιας» των θυμάτων. Θύματα νεαρής ηλικίας, όπως οι δύο φοιτητές στη Λάρισα ή ηλικιωμένοι που οι πενιχρές συντάξεις τους δεν αρκούν ούτε για τα πλέον απαραίτητα. Οι πραγματικές αιτίες και οι πολιτικοί αυτουργοί αυτών των τραγικών συμβάντων καλύπτονται πίσω από τους καπνούς αυτών των πυρκαγιών.

Μαζική συγκέντρωση των εργατικών σωματείων κέντρο της Αθήνας Νίκη στον αγώνα των εργατών σε Καβάλα Όιλ, ΛΑΡΚΟ, COSCO

Το πρωί του Σαββάτου 26/2 πραγματοποιήθηκε μαζική συγκέντρωση στην πλατεία Ομονοίας και διαδήλωση προς το Σύνταγμα των εργατικών σωματείων που πρωτοστατούν στις κινητοποιήσεις του τελευταίου διαστήματος. Τα εργατικά σωματεία της Καβάλα Όιλ, της Βιομηχανίας Φωσφορικών Λιπασμάτων Καβάλας (ΒΦΛ), της COSCO και της ΛΑΡΚΟ, μαζί με πλήθος αλληλέγγυων εργαζόμενων και νέων, ένωσαν τις φωνές τους σε μια διαδήλωση κόντρα στην αντεργατική πολιτική, την εργοδοτική τρομοκρατία και τις απολύσεις.

Αρκετές δεκάδες εργατών από την Καβάλα Όιλ και τη ΒΦΛ, με ιδιαίτερα έντονο αγωνιστικό παλμό και ζωντάνια, έδωσαν στίγμα αισιοδοξίας και συνέχισης των πολύ σημαντικών συνολικά για την εργατική τάξη κινητοποιήσεων τους. Την ίδια στιγμή αρκετές δεκάδες ήταν και οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ που μαζί με τις οικογένειές τους και κατοίκους της ευρύτερης περιοχής βρέθηκαν για ακόμη μια φορά στο κέντρο της Αθήνας να διαδηλώνουν ενάντια στο ξεπούλημα και τις μαζικές απολύσεις.

Οι εργατικοί αγώνες που βρίσκονται σε εξέλιξη και έδωσαν παλμό στην κινητοποίηση του Σαββάτου 26/2, μαζί με τους πρόσφατους αγώνες των απεργών εκπαιδευτικών και των διανομέων της E-Food αποδεικνύουν στην πράξη την αναγκαιότητα ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος σε αγωνιστική κατεύθυνση. Δείχνουν ότι, μπροστά στην αντεργατική επέλαση, η υπεράσπιση των εργασιακών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων περνάει μόνο μέσα από την αντιπαράθεση με την εργοδοσία και τις αντεργατικές πολιτικές που προωθούνται. Κυρίως όμως υπενθυμίζουν στις πλατιές εργαζόμενες μάζες ότι οι αγώνες έχουν λόγο ύπαρξης και αποτελούν μονόδρομο απέναντι στο σύγχρονο εργασιακό μεσαίωνα.

Η Ταξική Πορεία με κεντρικό σύνθημα «Νίκη στους αγώνες της εργατικής τάξης» παραβρέθηκε στη συγκέντρωση θέλοντας να εκφράσει και σ' αυτό το ραντεβού την έμπρακτη αλληλεγγύη και στήριξη στους εργαζόμενους, τα σωματεία τους και τους αγώνες που διεξάγουν.

Η κινητοποίηση του Σαββάτου πραγματοποιήθηκε στα πλαίσια των πανελλαδικών κινητοποιήσεων του ΠΑΜΕ ενάντια στην ακρίβεια και εν όψη των 2 χρόνων πανδημίας. Για άλλη μια φορά γίναμε αποδέκτες του γνωστών πρακτικών του ΠΑΜΕ που σε κάθε ευκαιρία προσπαθεί να αποκλείσει τις φωνές που θέλουν να σταθούν δίπλα στους αγωνιζόμενους εργάτες. Οι γνωστές

ιδιοκτησιακές λογικές κυριάρχησαν ξανά και, με διάφορα κωροταξικά «τερτίπια», έγινε προσπάθεια να σβηστεί η παρουσία πολιτικών χώρων και εργατικών δυνάμεων εκτός ΠΑΜΕ που παραβρέθηκαν στηρίζοντας τη συγκέντρωση.

Το πιο προβληματικό στοιχείο της στάσης του ΠΑΜΕ, το οποίο είναι αυτό που δείχνει με ποιον τρόπο αντιμετωπίζει τους εργατικούς αγώνες, είναι το πολιτικό συμπέρασμα αυτού που γράψαμε παραπάνω. Ότι δηλαδή η ενοποίηση των όποιων εργατικών κινητοποιήσεων μπορεί να γίνεται μόνο κάτω από την αιγίδα του ΠΑΜΕ και του δικού του πολιτικού και οργανωτικού σχεδιασμού. Αυτήν ακριβώς τη λογική βρίσκουμε πίσω απ' την επιλογή τα εργατικά σωματεία της Καβάλα Όιλ, της ΒΦΛ, της COSCO και της ΛΑΡΚΟ να συρθούν σε μια κινητοποίηση που έχει ανακοινωθεί πανελλαδικά τουλάχιστον ένα μήνα πριν, με διαφορετική πολιτική στοχοθεσία (ακρίβεια, πανδημία) και έντονη παραταξιακή - κομματική χροιά.

Είναι προφανές ότι η ενοποίηση των εργατικών αγώνων που βρίσκονται σε εξέλιξη είναι μια πολύ σημαντική και επίπονη δουλειά με μεγάλη σημασία, που πρέπει να προωθείται και να εκφράζεται τόσο στο πεδίο του δρόμου, όσο κυρίως να κάνει βήματα σε πολιτικό επίπεδο. Η πολιτική ενοποίηση γύρω από τις κατευθύνσεις πάλης, το χαρακτήρα των διεκδικήσεων και συνολικά την προοπτική των αγώνων είναι ζητήματα που πρέπει να μοιράζονται μέσα στους εργατικούς αγώνες και σίγουρα δεν μπορούν να απαντιούνται με οργανωτικούς όρους, αποκλεισμούς και καπελώματα.

Ο αγώνας για την κατάργηση του ν. 4808/2021 πρέπει να συνεχιστεί!

Κόντρα στο κλίμα της αδράνειας και της σιγής νεκροταφείου που θέλουν να επιβάλουν το σύστημα και ο εργοδοτικός συνδικαλισμός, σε συνέχεια της συγκέντρωσης και διαδήλωσης που κάλεσε στις 12 Φλεβάρη η «Πρωτοβουλία για την κατάργηση του νόμου 4808/2021 και για την υπεράσπιση των συνδικαλιστικών ελευθεριών», πραγματοποιήθηκε νέα συγκέντρωση και διαδήλωση για την κατάργηση του νόμου 4808/2021 στο κέντρο της Αθήνας, την Τρίτη 22/2. Η κινητοποίηση ξεκίνησε από τον πεζόδρομο της πλατείας Κοραή και κατέληξε με πορεία στη Βουλή.

Αυτή η κινητοποίηση, με τη συμμετοχή πρωτοβάθμιων σωματείων και εργατικών συλλογικοτήτων, ήρθε σαν αποτέλεσμα σειράς σχετικών συσκέψεων, θέτοντας την αναγκαιότητα απειθαρχίας στο νόμο 4808/2021 αλλά και την ενίσχυση της κατεύθυνσης του αγώνα για τη συνολική ανατροπή του. Την κινητοποίηση, όπως και τις συσκέψεις που είχαν προηγηθεί, στήριξαν η Ταξική Πορεία αλλά και η «Πρωτοβουλία για την κατάργηση του νόμου 4808/2021».

Η παρουσία της αστυνομίας για μια ακόμα φορά ήταν προκλητική. Όπως συνηθίζουν το τελευταίο διάστημα, τα όργανα καταστολής «συνόδευσαν» την πορεία, καλλιεργώντας κλίμα τρομοκρατίας με πρόσχημα τη ρύθμιση της κυκλοφορίας.

Η δεύτερη αυτή κινητοποίηση αποτέλεσε σίγουρα ένα θετικό βήμα στην κατεύθυνση ενίσχυσης του αγώνα για

την κατάργηση του νόμου 4808/2021. Παρ' όλα αυτά, παραμένει η αναγκαιότητα ο αγώνας αυτός να ανοίξει πλατιά στους εργαζόμενους και να μαζικοποιηθεί για να μπορέσει να είναι και νικηφόρος. Είναι αναγκαίο η κατεύθυνση κατάργησης του νόμου, αλλά και η μη νομιμοποίηση καμίας πτυχής του, να αποτελέσουν αντικείμενο συζήτησης των εργαζόμενων, μέσα από γενικές συνελεύσεις για τη λήψη αγωνιστικών αποφάσεων.

Είναι γεγονός ότι ο νόμος 4808/2021 είναι στρατηγικής σημασίας για το σύστημα. Στοχεύει στη διάλυση των εργασιακών δικαιωμάτων και το τσάκισμα του ανεξάρτητου και ταξικού συνδικαλισμού. Αυτός είναι και ο λόγος που ο νόμος αυτός δεν πρόκειται να «μείνει στα χαρτιά» αλλά, αντίθετα, απαιτείται κεντρικού χαρακτήρα μάχη με στόχο την ανατροπή του.

Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση πρόκειται να συνεχίσει να κινείται η «Πρωτοβουλία για την κατάργηση του ν.4808/2021» το επόμενο διάστημα. Στόχος η διεύρυνσή της αλλά και η ενίσχυση των παρεμβάσεων και κινητοποιήσεων για να στηριχτεί και να δυναμώσει ο αγώνας για την κατάργηση του ν.4808/2021.

Σε αυτό το πλαίσιο και με στόχο τον απολογισμό της μέχρι τώρα κίνησής της αλλά και για τον προγραμματισμό της παραπέρα δράσης της, έχει ήδη ανακοινώσει τη νέα ανοιχτή σύσκεψή της, η οποία πρόκειται να πραγματοποιηθεί στις 12/3, στις 12μ, στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας.

Λεφτά υπάρχουν και δίνονται για μπόνους, όχι για τις ανάγκες του λαού

Για άλλη μια φορά η κυβέρνηση δείχνει τις πραγματικές της προτεραιότητες, βάζοντας τις ανάγκες του λαού και πάλι στο περιθώριο, προκειμένου να υπηρετήσει την πολιτική της. Μετά τα αυξημένα κονδύλια για εξοπλισμούς και αμυντικές δαπάνες, βρέθηκαν και 35 εκ. ευρώ για μπόνους στα στελέχη του δημοσίου. Στελέχη που διαχειρίζονται τα προγράμματα του ΕΣΠΑ, του Εθνικού Σχεδιασμού Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας και τα Ενιαία Σχέδια Δράσης των υπουργείων. Και το ζήτημα δεν είναι αν και από πού βρέθηκαν τα χρήματα, αλλά το τι επιδιώκεται και σε ποιο στόχο εντάσσονται οι εκάστοτε προτεραιότητες του συστήματος.

Συγκεκριμένα, το επόμενο διάστημα θα κατατεθεί στη «δημόσια διαβούλευση», που κάθε άλλο παρά τέτοια δεν είναι, νομοσχέδιο του υπουργείου Εσωτερικών που προβλέπει μπόνους παραγωγικότητας και επιβράβευσης για στελέχη του δημοσίου που εμπλέκονται στην επίτευξη δημοσιονομικών στόχων και διαχειρίζονται ζεστό χρήμα από τα διάφορα προγράμματα χρηματοδότησης.

Με μια πρώτη ματιά σ' αυτή την κίνηση φαίνονται τα πιεστικά και ανελαστικά πλαίσια που θέτουν οι δανειστές και οι ξένοι επενδυτές, στο βαθμό που αναγκάζουν την κυβέρνηση να βάλει το χέρι στην τσέπη... του λαού και να δώσει επιπλέον 35 εκ. προκειμένου ν' ανταποκριθεί σε ασφυκτικές προθεσμίες και χρονοδιαγράμματα.

Μια δεύτερη ματιά αποκαλύπτει ποιες είναι οι προτεραιότητες κι οι ιεραρχήσεις της αστικής τάξης που μας κυβερνάει. Όταν, όπως λένε, δεν υπάρχουν λεφτά για σχολεία και νοσοκομεία και αφήνεται ο λαός στο έλεος της πανδημίας, όταν δεν υπάρχουν λεφτά για την καταβολή του ανθυγιεινού επιδόματος στους εργαζόμενους που καθημερινά διακινδυνεύουν τη ζωή τους, διατίθενται κονδύλια για μπόνους στελεχών. Η εξαρτημένη αστική τάξη είναι σκληρή με το λαό και τις ανάγκες του και δουλική στους από πάνω της, πρόθυμη να υλοποιήσει ό,τι της ζητήσουν και με όποιο κόστος προκειμένου να φανεί συνεπής απέναντί τους.

Όσον αφορά δε σε αυτή καθ' αυτή την εφαρμογή του μέτρου, έρχεται να προστεθεί σε μια σειρά άλλων, όπως η είσοδος των ιδιωτών και των πριμ για την έκδοση συντάξεων στον ΕΦΚΑ ή τα πριμ της «άριστης» αξιολόγησης που προβλέπει το μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων, τα οποία εισάγουν και στο δημόσιο ιδιωτικο-οικονομικά κριτήρια και αντιδραστικά πρότυπα εργασιακών σχέσεων του ιδιωτικού τομέα. Επίσης, η εφαρμογή του μέτρου στην πράξη θα διασπάσει τους εργαζόμενους, θα εντείνει τις πελατειακές σχέσεις και το «διαίρει και βασίλευε» για το ποιοι θα είναι οι «εκλεκτοί» που θα επιλέξει ο εκάστοτε διευθυντής για να μπουν στα κατάλληλα πόστα και να συμπεριληφθούν στους τυχερούς, με προφανές αντάλλαγμα την πλήρη συμμόρφωση στις επιταγές και τις επιλογές της διοίκησης, που αντιλαμβανόμαστε πολύ καλά τι σημαίνει σε επίπεδο διαχείρισης των εκατομμυρίων ευρώ του δημοσίου χρήματος.

Τα πριμ παραγωγικότητας, τα κάθε λογής κίνητρα απόδοσης που διαθέτει στο οπλοστάσιό του ο καπιταλισμός, στόχο έχουν να διασπάσουν τους εργαζόμενους, να εξαγοράσουν τη συναίνεση και την υποταγή τους στην εκάστοτε διοίκηση, να ενισχύσουν τις πελατειακές σχέσεις και αποκάλυπτουν για άλλη μια φορά τις προτεραιότητες αυτού του συστήματος.

EUROFERRY OLYMPIA

Ένα προδιαγεγραμμένο έγκλημα της εργοδοσίας

«Όλα λειτουργούσαν άψογα» σύμφωνα με την ιταλική ναυτιλιακή εταιρία GRIMALDI LINES που επικαλείται τον υποτιθέμενο «έλεγχο» που πραγματοποιήθηκε στο πλοίο EUROFERRY OLYMPIA το οποίο τυλίχθηκε στις φλόγες ανοικτά της Κέρκυρας και συνεχίζει να καίγεται από τις 18/2. Κυβέρνηση και Λιμενικό σιωπούν επιδεικτικά και τα κυρίαρχα ΜΜΕ σαν κοράκια σπεύδουν να κερδίσουν από τον ανθρωπινό πόνο των οικογενειών των 8 νεκρών και των 3 αγνοουμένων (μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές).

Τι κι αν οι τακτικοί επιβάτες του συγκεκριμένου πλοίου το χαρακτηρίζουν ως «κινητή νεκροφόρα στη θάλασσα», κανείς από τους απολογητές τους συστήματος δεν ερευνά για την κατάσταση και την αξιοπιστία του, τις πραγματικές αιτίες που προξένησαν την πυρκαγιά και τις ευθύνες των αρμοδίων. Στο ίδιο έργο θεατές και όπως συνέβη το 2014 με το NORMAN ATLANTIC της ίδιας εταιρίας, που μια φωτιά κόστισε τη ζωή δεκάδων ανθρώπων, έτσι και τώρα οι εργοδοτικές δολοφονίες βαφτίζονται «κακιά στιγμή» και η εγκληματική αδιαφορία «ανθρώπινο λάθος», ενώ για ακόμα μια φορά τα θύματα καλούνται να απολογηθούν και οι ευθύνες να φορτωθούν στους ναυτεργάτες και τους επιβάτες-οδηγούς των φορτηγών.

Το έγκλημα είχε σχεδόν προδιαγραφεί όταν στο καράβι εργάζονταν 51 ναυτεργάτες ενώ η εύρυθμη λειτουργία του απαιτούσε 81. Με υποστελεχωμένο προσωπικό, άθλιες συνθήκες δουλειάς που θυμίζουν εργασιακό μεσαίωνα και με την εντατικοποίηση να χτυπάει κόκκινο, η φροντίδα για την πρόληψη ατυχημάτων και η οργάνωση για την αντιμετώπι-

σή τους γίνεται επί της ουσίας ανέφικτη. Μπροστά στην κερδοφορία των εφοπλιστών και εν ονόματι της ανταγωνιστικότητας, το εργατικό κόστος μειώνεται και τα μέτρα ασφαλείας πάνε περίπατο, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τα συστήματα πυρανίχνευσης και πυρόσβεσης που δεν λειτούργησαν επαρκώς.

Η όποια επίρριψη ευθυνών στους οδηγούς των φορτηγών σχετικά με την παραμονή τους στο γκαράζ αποτελεί άλλη μια ωμή πρόκληση. Όταν μπάνια και τουαλέτες κρίνονται από άποψη υγιεινής ακατάλληλα για χρήση, όταν στοιβάζονται (εν μέσω πανδημίας) 4 άτομα σε μια μικροσκοπική καμπίνα ελάχιστων τετραγωνικών, η οποία μάλιστα δεν προορίζεται για τους οδηγούς αφού προτεραιότη-

τα έχουν οι υπόλοιποι επιβάτες, είτε άμεσα είτε έμμεσα οι επαγγελματίες οδηγοί ωθούνται εκβιαστικά στο να κοιμούνται μέσα στα φορτηγά τους στο γκαράζ. Η ευθύνη της δολοφονικής αδιαφορίας βαρύνει και τις επιχειρήσεις των μεταφορέων οι οποίες, γνωρίζοντας το κοινό μυστικό, προφανώς δεν καταγγέλλουν αλλά στηρίζουν την πολιτική αυτή των ναυτιλιακών εταιριών, όπως και την τακτική να υπερφορτώνεται το γκαράζ, κάτι που εμποδίζει την έξοδο διαφυγής. Διπλό λοιπόν το κέρδος των εργοδοτών, διπλό και το έγκλημα για τον εγκλωβισμό των εργαζομένων στα φορτηγά.

Με όλα τα παραπάνω, αν συνυπολογιστεί και η καθυστέρηση του κρατικού μηχανισμού αλλά και η απουσία κατάλ-

ηλων μέσω πυρόσβεσης, συντίθεται το σκηνικό που οδήγησε στο θάνατο 8 (μέχρι τώρα) ανθρώπων.

Όσο προχωράει και βαθιάει η αντεργατική πολιτική της κυβέρνησης, τόσο τα θανατηφόρα δυστυχήματα στους χώρους εργασίας θα γίνονται καθημερινότητα, θα ενισχύεται το σπλοστάσιο του κεφαλαίου και της εργοδοσίας, νομιμοποιώντας κάθε θυσία στο βωμό του κέρδους. Η αναβαθμισμένη αντεργατική επίθεση του συστήματος απαιτεί αντίστοιχη απάντηση από την πλευρά του λαού και των εργαζομένων. Για να μην γίνει ο θάνατος συνήθεια, για μια ζωή με ανθρώπινους όρους και δουλειά με δικαιώματα.

Νέο ΕΣΥ

Να ορθώσουμε μέτωπο αντίστασης στις επιδιώξεις της κυβέρνησης!

Προ των πυλών βρίσκονται τα σχέδια της κυβέρνησης της ΝΔ για τη νέα επίθεση σε εργαζόμενους και λαό στο χώρο της περίθαλψης, που ονομάζουν «νέο ΕΣΥ». Δεν αποτελεί καθόλου υπερβολή ότι οι σχεδιασμοί τους βάζουν στο στόχαστρο το σύνολο των εργασιακών δικαιωμάτων των υγειονομικών αλλά και ό,τι έχει απομείνει σχετικό με δικαίωμα σε δωρεάν περίθαλψη για το λαό.

Είναι φανερό ότι οι πολλαπλές ομολογημένες επιδιώξεις της κυβέρνησης, ήδη προεκλογικά αλλά και σε κάθε ευκαιρία τα τελευταία δύο χρόνια της πανδημίας, αποτελούν συνέχεια της πολιτικής που ακολούθησαν όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις για λογαριασμό του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου στο χώρο της περίθαλψης. Μιας πολιτικής που συνεχώς «αφαιρούσε έδαφος» από το δικαίωμα των εργαζομένων στη μόνιμη και σταθερή δουλειά και από το δικαίωμα του λαού σε ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Όπως επίσης είναι πια σαφές ότι η παν-

δημία εργαλειοποιήθηκε και αποτέλεσε πεδίο έντασης της πολιτικής της επίθεσης στο χώρο, μέσα από σωρεία «έκτακτων μέτρων» που είναι πια κανονικότητα και αποτελούν το πιο πρόσφορο έδαφος για τις «αναγκαίες μεταρρυθμίσεις» που μπαίνουν κάτω από την ομπρέλα του «νέου ΕΣΥ».

Μέσα από δημοσιεύματα που συνεχώς πυκνώνουν, αποκαλύπτονται και πιο συγκεκριμένα οι σχεδιασμοί τους σε όλες τις βαθμίδες της περίθαλψης. Προτεραιότητα που σχετίζεται με δημοσιονομικές δεσμεύσεις προς τα ιμπεριαλιστικά κέντρα και κονδύλια από το Ταμείο Ανάκαμψης, φαίνεται να έχει η πρωτοβάθμια περίθαλψη. Μέσω των ΣΔΙΤ συμπληρώνεται ο χάρτης της πρωτοβάθμιας και μπαίνει ταφόπλακα σε οποιαδήποτε προοπτική προσλήψεων σε Κέντρα Υγείας. Σημαντικότερο ωστόσο είναι η θεσμοθέτηση του οικογενειακού γιατρού αναφοράς, που θα αποτελέσει «διόδιο-φραγμό» για την πρόσβαση των ασθενών στα νοσοκομεία. Τα προηγούμενα ενδέχεται

να συμπληρωθούν με υπαγωγή όλης της ΠΦΥ στην τοπική αυτοδιοίκηση, απεμπλοκάροντας από την κυβέρνηση την υποχρέωση και αντίστοιχα την πολιτική ευθύνη.

Σε δευτεροβάθμιο επίπεδο, το μοντέλο «κόμβου-ακτίνας» («hub and spoke») δεν είναι τίποτα περισσότερο από κλείσιμο νοσοκομείων. Η μελέτη που διενεργήθηκε με μοντέλο τη Δυτική Μακεδονία είναι άκρως αποκαλυπτική. Σε ό,τι απομείνει σε δευτεροβάθμιο και σε τριτοβάθμιο επίπεδο, κεντρικής σημασίας είναι η μετατροπή των νοσοκομείων σε Νομικά Πρόσωπα Ιδιωτικού Δικαίου. Στην ουσία πλήρη αποδέσμευση από τις «αγκυλώσεις» που είχε το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά. Κατά δήλωση Πλεύρη: «Επανεξετάζουμε συνολικά τις εργασιακές σχέσεις εργασίας στο ΕΣΥ και σε σχέση με τους ιδιώτες γιατρούς. Θέλουμε να ανοίξουμε θεσμοθετημένα τη δυνατότητα ιδιωτών γιατρών να παρέχουν υπηρεσία part time σε νοσοκομεία, όπου υπάρχουν κενά και όπου υπάρχουν προκηρύξεις και συμβά-

σεις που δεν καλύπτονται, σε μια πιο εκτεταμένη διαδικασία». Ακολούθησε η ανακοίνωση σχεδιασμών δυνατότητας απογευματινών χειρουργείων, εκτός λίστας, κατόπιν πληρωμής του ασθενούς. Σε αντιστοιχία είναι και η εισήγηση Πλεύρη για οριστική απόλυση στις 31/3 των 7.000 υγειονομικών που βρίσκονται σε αναστολή.

Είναι κρίσιμης σημασίας για εργαζόμενους και λαό να γίνει αντιληπτό ότι βρισκόμαστε μπροστά σε κομβικού χαρακτήρα επίθεση, όπου το προχώρημά της θα αναιρέσει ό,τι γνωρίζαμε, είτε σαν εργασιακό δικαίωμα είτε σαν δικαίωμα στην περίθαλψη. Παρά τους αρνητικούς συσχετισμούς για το κίνημα των υγειονομικών όσο και γενικότερα, ο αγώνας για οργάνωση αντιστάσεων μέσα από σωματεία, λαϊκές επιτροπές-πρωτοβουλίες και κινητοποιήσεις, ενάντια στους σχεδιασμούς της κυβέρνησης, είναι άμεσο καθήκον κάθε κομμουνιστή, κάθε αριστερού προοδευτικού ανθρώπου.

Νοσοκομεία στη Δυτική Μακεδονία

Μελέτη «λαγός» για τις αλλαγές στο ΕΣΥ

Λαός και εργαζόμενοι να μην αφήσουν αναπάντητη την πρόκληση

Το καλοκαίρι, σε σχετικά ανύποπτο χρόνο, ο πρωθυπουργός Μητσοτάκης άνοιξε την συζήτηση για το «νέο ΕΣΥ», δηλώνοντας τον πυρήνα των προθέσεών τους: «έχουμε περιφερειακά νοσοκομεία, μερικές φορές, περισσότερα από όσα θα πρέπει να έχουμε». Λίγο μετά, ο Δήμος Κοζάνης ανάθεσε σε ιδιωτική εταιρία μελετών να εκπονήσει μια «μελέτη σκοπιμότητας για τη δημιουργία νέου νοσοκομείου στο Δήμο Κοζάνης». Και μέσα στις γιορτές είχαμε και το αποτέλεσμα, που είναι ουσιαστικά μια πρόταση για το «νέο ΕΣΥ» στη Δυτική Μακεδονία. Το οποίο, όλως τυχαίاً, καταλήγει στα ίδια συμπεράσματα με τον πρωθυπουργό, τις δηλώσεις και τις διαρροές του υπουργείου, ενώ αντιγράφει την παλαιότερη πρόταση του think tank «διαΝΟΕσις».

Τα δεδομένα

Το πρώτο που κάνει εντύπωση στη μελέτη είναι ότι περιλαμβάνει τις επιδόσεις των νοσοκομείων της περιοχής τα έτη 2019-2020. Αυτή την περίοδο που τα νοσοκομεία, με κυβερνητική απόφαση, ΔΕΝ λειτουργούσαν, ήταν νοσοκομεία «μίας νόσου», με τακτικά ιατρεία και χειρουργεία σε αναστολή. Έτσι τα ποσοστά πληρότητας εμφανίζονται μειωμένα έως και 12% σε σύγκριση με το 2019. Ταυτόχρονα υπολογίζονται ως μέσος όρος, χωρίς να λαμβάνει υπόψη ότι μια κλινική μπορεί να έχει μεγάλες διακυμάνσεις (πχ. εποχικές ή επιδημίες). Όπως επίσης ότι την ίδια περίοδο, λόγω COVID, αυξήθηκαν οι διακομιδές, άλλη μια παράμετρος που χρησιμοποιείται για να υποστηρίξει την ανεπάρκεια των νοσοκομείων. Επίσης κρίνει πολύ υψηλό το μισθολογικό κόστος, συγκριτικά με τα εθνικά επίπεδα, χωρίς να λαμβάνει υπόψη ότι, εξαιτίας των ελλείψεων, τόσο οι γιατροί όσο και το λοιπό προσωπικό φορτώνονται εφημερίες, έξτρα νυχτερινά και αργίες, με αποτέλεσμα υψηλότερη μισθολογική δαπάνη ανά εργαζόμενο.

Συνοπτικά, στην περιφέρεια λειτουργούν 5 νοσοκομεία (4 στις έδρες των νομών συν το «Μποδοσάκειο» στην Πτολεμαΐδα) και 13 Κέντρα Υγείας. Με τραγικές ελλείψεις σε προσωπικό. Πολλές ιατρικές ειδικότητες δεν υπάρχουν, ενώ κι αυτές που υπάρχουν κατά κανόνα καλύπτουν τις ανάγκες μόνο χάρη στην υπερεργασία γιατρών και προσωπικού. Αυτά έχουν σαν αποτέλεσμα πολλές ανάγκες του πληθυσμού να μην καλύπτονται και συχνά χρειάζεται ασθενείς να μετακινηθούν σε άλλη πόλη εντός ή εκτός της περιφέρειας, ή να απευθύνονται στον ιδιωτικό τομέα.

Τι προτείνεται

Η μελέτη λοιπόν προτείνει την υποβάθμιση των νοσοκομείων σε Μονάδες Ημερήσιας Νοσηλείας (ΜΗΝ), ουσιαστικά τμήματα επειγόντων και κάποιες ελάχιστες κλίνες για βραχεία νοσηλεία, όπως προκύπτουν από τους μέσους όρους πληρότητας. Στο Ν. Κοζάνης από 173 κλίνες μένουν 44, στο Ν. Γρεβενών

από 104 μένουν 39, στο Ν. Φλώρινας από 141 μένουν 39, στο Ν. Πτολεμαΐδας από 200 μένουν 90 και στο Ν. Καστοριάς από 134 μένουν 55. Συνολική απώλεια περίπου 500 κλινών, τα 2/3 των σημερινών. Οποιοσδήποτε χρειάζεται νοσηλεία ή χειρουργείο θα διακομίζεται/παραπέμπεται στο νέο νοσοκομείο, δυναμικότητας 270 κλινών. Αριθμός κλινών πολύ μικρότερος, ακόμα και αθροιστικά. Πάλι στις ΜΗΝ, προτείνεται η λειτουργία μονάδων ειδικής χρήσης (γηριατρική στα Γρεβενά, μονάδα αποκατάστασης στη Φλώρινα κ.ά.). Η στελέχωση όλων των δομών θα γίνει με ανακατανομή του υπάρχοντος προσωπικού. Έτσι δεν χρειάζονται και πολλές προσλήψεις. Όλες οι νέες μονάδες (ΜΗΝ, ειδικές μονάδες) όπως και το νέο νοσοκομείο προτείνεται να χρηματοδοτηθούν από ιδιώτες επενδυτές μέσω ΣΔΙΤ. Έχουμε το μοντέλο νοσοκομείων «κόμβος-ακτίνες», που (όλως τυχαίως) προτείνεται και από τους υπουργούς. Υποβάθμιση των 5 νοσοκομείων σε κέντρα υγείας ουσιαστικά, με μείωση προσωπικού, κλινών, εξοπλισμού και ποιότητας υπηρεσιών, και επίκεντρο ένα νοσοκομείο-κόμβο, με «αναβαθμισμένο» επίπεδο υπηρεσιών, στο οποίο όμως οι κάτοικοι της περιοχής δεν θα έχουν πρόσβαση. Εκτός αν τους επιτρέψουν οι «φύλακες των πυλών» («gatekeepers») του συστήματος, ρόλο που η κυβέρνηση σχεδιάζει να παίξει η πρωτοβάθμια περίθαλψη.

Συνέπειες για το λαό

Η πρώτη προφανής συνέπεια είναι ότι δεν θα μπορεί ο κάθε κάτοικος μιας περιοχής ή νομού να βρει νοσοκομειακή περίθαλψη κοντά στον τόπο κατοικίας του. Ένα από τα επιχειρήματα της νέας δομής είναι η ανάγκη μετακίνησης σε μεγάλο αστικό κέντρο για την εξεύρεση τριτοβάθμιας περίθαλψης. Δεν ξέρουμε πόσο πιθανό είναι να λειτουργήσει καρδιοχειρουργική κλινική ή άλλο εξειδικευμένο τμήμα στο νέο νοσο-

κομείο. Είναι όμως φανερό ότι ο κάτοικος της Φλώρινας ή της Καστοριάς θα πρέπει να μετακινηθεί 90 ή 100 χλμ. για μια απλή εγχείρηση, που τώρα γίνεται στην πόλη του.

Ακόμα κι αυτή η πρόσβαση θα γίνεται μέσα από ένα πλέγμα (ΚΥ, νοσοκομεία ακτίνες, ιδιώτες γιατροί, πρωτοβάθμια περίθαλψη όπως και αν υπάρξει αυτή), που βασική του λειτουργία θα είναι ο φραγμός («gatekeeping»). Και φυσικά θα αξιολογούνται οι μονάδες υγείας με κριτήρια το κόστος, την αποδοτικότητα, την ανταγωνιστικότητα και άλλα παρόμοια της οικονομίας της αγοράς.

Και αυτό το πνεύμα της αγοράς, τη λογική ότι η υγεία είναι ένα εμπόρευμα όπως όλα τα άλλα, θέλει να επιβάλει η πολιτική του συστήματος. Έτσι κι αλλιώς, η χρηματοδότηση των αλλαγών ανατίθεται στον ιδιωτικό τομέα μέσω των διαβόητων ΣΔΙΤ. Και είναι περίπου αυτονόητο ότι, όποιος ιδιώτης επενδύσει σε μια νοσηλευτική δομή ή Τμήμα ή εργαστήριο, θα προσβλέπει να καρπωθεί και τα έσοδα από την αντίστοιχη λειτουργία. Όχι μόνο γιατί αυτή είναι η εμπειρία επενδύσεων τύπου ΣΔΙΤ (βλ. διόδια), αλλά και γιατί δηλώνεται ξεδιάντροπα με τις διαρροές του υπουργείου: «*σαρωτικές αλλαγές στο ΕΣΥ, οι οποίες δεν θα είναι εντελώς δωρεάν για τους πολίτες*» (από δημοσίευμα στο capital.gr στις 24/2).

Τι σημαίνει για τους εργαζόμενους

Πέρα από το προφανές, ότι μεγάλος αριθμός εργαζόμενων θα αναγκαστεί να μετακινείται μεγάλες αποστάσεις για το νέο νοσοκομείο, τόσο η κατάργηση των οργανισμών των υπάρχοντων νοσοκομείων, όσο και η εισβολή του ιδιωτικού κεφαλαίου, συνεπάγονται αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις και συνθήκες για τους εργαζόμενους. Καταρχήν απολύσεις των συμβασιούχων, μείωση των θέσεων εργασίας,

επιβολή ελαστικών σχέσεων εργασίας (η μελέτη συγκεκριμένα προτείνει εποχική και part time απασχόληση), εντατικοποίηση, ενώ συνεχείς είναι οι αναφορές σε αξιολογήσεις, ανταγωνιστικότητα, μείωση κόστους, οικονομίες κλίμακας κλπ. Έτσι κι αλλιώς το υπουργείο έχει δηλώσει ότι είναι στις προθέσεις του η κατάργηση της μονιμότητας και της αποκλειστικότητας για τους γιατρούς.

Συνοψίζοντας, η μελέτη του Δήμου Κοζάνης προτείνει για την περιφέρεια ένα μοντέλο που σχεδιάζει η κυβέρνηση για ολόκληρη τη χώρα.

Λίγες και ακριβές υπηρεσίες περίθαλψης για το λαό, δυσκολία πρόσβασης, θεσμική και γεωγραφική παρακώρρηση ακόμα μεγαλύτερου πεδίου κερδοφορίας στο ιδιωτικό κεφάλαιο, ταυτόχρονα με απαλλαγή του κράτους από την ευθύνη και το κόστος περίθαλψης, και χειροτέρευση της θέσης των εργαζόμενων με κατάργηση δικαιωμάτων και κατακτήσεων.

Μοντέλο που αποτελεί σφοδρή επίθεση στο δικαίωμα του λαού για ΙΣΗ ΠΛΗΡΗ ΔΩΡΕΑΝ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ, και κομμάτι της συνολικής επίθεσης στους εργαζόμενους, τις κατακτήσεις και τα δικαιώματά τους.

Με βάση αυτές τις εκτιμήσεις και με την άποψη ότι το ζήτημα της περίθαλψης δεν αφορά αποκλειστικά τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία αλλά πρωτίστως τον ίδιο το λαό, οι υγειονομικοί της Ταξικής Πορείας πήραν την πρωτοβουλία και πραγματοποιήθηκε μια ανοιχτή σύσκεψη, την Τετάρτη 23/2 στο Εργατικό Κέντρο Κοζάνης. Στη σύσκεψη συμμετείχαν αγωνιστές και συλλογικότητες της Δυτικής Μακεδονίας και αποφασίστηκε η συγκρότηση ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, η οποία προγραμματίζει παρεμβάσεις και συζητήσεις στην περιοχή, ξεκινώντας σε πρώτη φάση από Γρεβενά και Κοζάνη.

ΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

ιδεολογίας και πολιτικής

Οι καπιταλιστές δεν ματώνουν στους πολέμους

Δεν χρειάζονται πολλά λόγια για τα δεινά που περνάει ο ουκρανικός λαός λόγω της εισβολής του ρωσικού ιμπεριαλισμού στην πατρίδα του. Όλοι γνωρίζουμε για τους νεκρούς Ουκρανούς, για την προσπάθεια επιβίωσης στον πόλεμο, τις καταστροφές και τη μακροπρόθεσμη υποβάθμιση της ζωής που είναι μπροστά του. Για τον ουκρανικό λαό, ακόμα και η προσφυγιά δεν είναι ασφαλής προοπτική, αφού εκτός από τις ρωσικές βόμβες έχει να αντιμετωπίσει και άλλες δυσκολίες όπως τους ουκρανούς φασίστες και ρατσιστικά κόσκινα στα σύνορα γειτονικών κρατών. Η αστική τάξη της Ουκρανίας όμως δεν είναι στην ίδια μοίρα. Αν δεν κάνει τον πόλεμο ευκαιρία για μαυραγορίτικες μπίζνες, σίγουρα έχει εξασφαλίσει το τομάρι της και αφήνει το λαό να πολεμήσει, να πεινάσει, να σκοτωθεί.

Σύμφωνα με δημοσιεύματα, αρκετές μέρες πριν από την εισβολή των Ρώσων στην Ουκρανία έγιναν πολλές πτήσεις τσάρτερ και ιδιωτικών αεροπλάνων (20 πτήσεις μόνο στις 13/2). Αυτές τις πτήσεις, σε μεγάλο βαθμό, χρησιμοποίησαν καπιταλιστές για να την κοπανήσουν από την Ουκρανία ενόψει του πολέμου. Μέσα σε αυτούς και δισεκατομμυριούχοι. Έτσι «ζουν» τον πόλεμο οι αστοί, σε αντίθεση με τους λαούς που τον ζουν πραγματικά. Φυσικά, όταν και αν γυρίσουν στην Ουκρανία, θα έχει τελειώσει ο πόλεμος και ο μοναδικός τους σκοπός θα συνεχίσει να είναι το ξεζούμισμα των ουκρανών εργαζομένων.

Αυτό δεν γίνεται για πρώτη φορά. Υπάρχουν αρκετά παραδείγματα στην ιστορία όπου δεν ίδρωνε το αυτί της άρχουσας τάξης για τον πόλεμο, ενώ αρκετές φορές τον βλέπει και σαν ευκαιρία. Στον αμερικάνικο εμφύλιο, όσοι πλούσιοι κληρώνονταν για στρατολόγηση είτε έβρισκαν άλλον να πάει στη θέση τους είτε πλήρωναν για να την αποφύγουν. Στη Ρωσία, ο τσάρος συνέχιζε τη χλιδατή ζωή του παρ' όλη τη σφαγή του Α' Π.Π., μέχρι να τον βάλει στη θέση του ο λαός. Τέλος, παρά τη συντριβή της Γερμανίας στον Β' Π.Π., πολλές γερμανικές βιομηχανίες που απολάμβαναν την εργασία που παραγόταν στα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι μέχρι σήμερα κολοσσοί.

Δεν μπορούμε να αφήσουμε στην άκρη τη στάση της «δικής μας» αστικής τάξης όταν ο λαός πολεμούσε. Ακόμα και στην επανάσταση του 1821 υπήρχαν κομμάτια της αστικής τάξης που ήταν με τους Τούρκους, τα οποία αργότερα έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην εξουσία. Αργότερα οι τυχοδιωκτισμοί της έστειλαν πολλές φορές το λαό να σκοτωθεί σε άδικους πολέμους, με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα τη μικρασιατική εκστρατεία. Η πιο αποκαλυπτική όμως περίοδος είναι αυτή του Β' Π.Π. Τότε η μία μεγάλη μερίδα του ελληνικού κεφαλαίου συνεργάστηκε με τους ναζί κατακτητές ενώ η άλλη τράβηξε για Μέση Ανατολή και Αίγυπτο μαζί με το πολιτικό της προσωπικό. Οι μεν έγιναν οι λαομίσητοι μαυραγορίτες και έστησαν τα τάγματα ασφαλείας, ενώ οι δε περίμεναν την απελευθέρωση της Ελλάδας για να γυρίσουν. Και οι μεν και οι δε έκαναν τα πάντα για να χτυπήσουν τον εχθρό λαό και ιδιαίτερα τους κομμουνιστές και μετά τον πόλεμο κατσκοτώθηκαν στο σβέρκο μας. Σήμερα, όταν με βάσεις και αποστολές όπλων μάς εμπλέκουν σε έναν ακόμα πόλεμο, ξέρουν πολύ καλά ότι αυτοί που θα κληθούν να «ματώσουν» δεν θα είναι οι ίδιοι αλλά εμείς.

Η ιστορία έχει δείξει ότι αυτοί που προκαλούν τους πολέμους δεν είναι αυτοί που τους ζουν. Οι ιμπεριαλιστές και οι αστικές τάξεις δεν υπολογίζουν το θάνατο, την καταστροφή, την προσφυγιά και οτιδήποτε σημαίνει ο πόλεμος για τους λαούς. Ούτε θα πολεμήσουν οι ίδιοι ούτε νοιάζονται για τους λαούς. Στη χειρότερη περίπτωση θα φύγουν με το πρώτο αεροπλάνο και θα αφήσουν το λαό στο σφαγείο. Αυτός είναι ο πατριωτισμός τους. Για τους ιμπεριαλιστές ο πόλεμος είναι απλά ένα εργαλείο στους ανταγωνισμούς τους. Για αυτό την ειρήνη μπορούν να τη φέρουν μόνο αυτοί που ζουν στο πετσί τους τους πολέμους, οι λαοί.

M.A.

Κραυγές αγωνίας μαθητών και εκπαιδευτικών Ζητούν μείωση της ύλης!

Καταιγιστικός αριθμός επιστολών από σχολεία έχει σταλεί στο υπουργείο Παιδείας, που ζητούν δραστική μείωση της ύλης στα πανελλαδικώς εξεταζόμενα μαθήματα. Οι μαθητές επικαλούνται τις αντικειμενικά δυσμενείς συνθήκες που επικρατούν στα σχολεία εν μέσω πανδημίας και ζητούν τη μείωση της τερατώδους ύλης, που αυξήθηκε στις φετινές πανελλήνιες σημαντικά. Οι φωνές μαθητών και εκπαιδευτικών μέσα από συνεχείς επιστολές τσαλακώνουν την εικόνα της κανονικότητας που θέλει να προβάλει το υπουργείο στα σχολεία. Ξεμπροστιάζουν το φιάσκο της τηλε-εκπαίδευσης των δυο τελευταίων χρόνων και φέρνουν το υπουργείο μπροστά στις ευθύνες του που τα σχολεία έχουν μετατραπεί σε υγειονομική βόμβα.

Ο αριθμός των κρουσμάτων στα σχολεία πολλαπλασιάζεται με τις άθλιες συνθήκες που επικρατούν και με την πεισματική άρνηση της κυβέρνησης να ληφθούν ουσιαστικά μέτρα προστασίας. Μαθητές και εκπαιδευτικοί μπαίνουν σε καραντίνα είτε επειδή οι ίδιοι νοσούν είτε επειδή εμφανίζονται κρούσματα στο οικογενειακό τους περιβάλλον. Άμεση συνέπεια είναι ότι πολλοί μαθητές δεν μπορούν να παρακολουθήσουν την καταγιστική αυτή ροή της ύλης που προβλέπεται από το υπουργείο. Χαρακτηριστική είναι η επιστολή ενός μαθητή Γ' Λυκείου που βγήκε στη δημοσιότητα: *“Μπορεί εσείς κ. Κεραμεως να ζείτε σε ένα παράλληλο σύμπαν που ο COVID έχει τελειώσει. Εμείς όμως βρισκόμαστε στην Ελλάδα του 2022 των rapid, των self test, της Όμικρον, των ανοικτών παραθύρων, της καραντίνας. Μπορείτε να υπολογίσετε πως όλα αυτά θα συμβαίνουν μέχρι τις ημέρες των Πανελληνίων;”*

Επιπλέον, μαθητές και γονείς διαμαρτύρονται για τους όρους που θα δώσουν Πανελλήνιες εξετάσεις σε τόσο μεγάλη ύλη και με τον κόπτη της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής (ΕΒΕ), όταν τα δύο χρόνια τηλε-εκπαίδευσης αποδείχτηκαν μεγάλο φιάσκο με τα παιδιά να έχουν καταλήξει να έχουν πολλά μαθησιακά κενά. Ακόμα και στις δύσκολες καιρικές συνθήκες του χιονιά ανάγκασαν μαθητές και εκπαιδευτικούς να κάνουν τηλε-εκπαίδευση, “για να μη καθεί ούτε μία ώρα μαθήματος”, “για να βγει η ύλη” όπως έλεγαν! Ήταν πολλοί οι εκπαιδευτικοί και οι μαθητές που γύρισαν την πλάτη στο υπουργείο και

δεν μπόηκαν στα τηλε-μαθήματα εκείνες τις μέρες.

Το υπουργείο σφυρίζει αδιάφορα στις πολλαπλές εκκλήσεις μαθητών, εκπαιδευτικών και γονιών. Αρνείται σκόπιμα να αναγνωρίσει ότι τα σχολεία έχουν μετατραπεί σε υγειονομική βόμβα και ότι καμιά εικόνα ομαλότητας δε διαφαίνεται σε αυτά. Γι' αυτό και διαμηνύει πως δεν πρόκειται να μειώσει την ύλη. Αντίθετα, βρίσκει ευκαιρία σε αυτές τις συνθήκες να προωθήσει τον αποκλεισμό περισσότερων μαθητών από την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Δυσχεραίνει τους όρους που θα δώσουν οι μαθητές πανελλήνιες με την εφαρμογή για άλλη μια φορά της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής, του ταξικού φραγμού που πέταξε πέρυσι χιλιάδες μαθητές έξω από τα Πανεπιστήμια!

Η ογκώδης ύλη είναι μόνιμα ένα μέσο εντατικοποίησης της σχολικής καθημερινότητας και εξόντωσης των μαθητών. Είναι ένας τρόπος για το υπουργείο να κάνει τις εξετάσεις των μαθητών ακόμα πιο απροσπέλαστες, σε συνδυασμό με την επιβολή των πιο βάνουσων ταξικών φραγμών όπως η Τράπεζα Θεμάτων στις προαγωγικές εξετάσεις και η ΕΒΕ στις πανελλήνιες. Όλο και περισσότερες οικογένειες φτωχοποιούνται σε συνθήκες κρίσης και ακρίβειας και οι περισσότερες αδυνατούν να ανταπεξέλθουν στην ανάγκη των φροντιστηρίων, ώστε τα παιδιά τους να επιβιώσουν με αυτή την εντατικοποίηση.

Επιπλέον, η ύλη χρησιμοποιείται ως μέσο απειλής και συκοφάντησης απέναντι στους αγώνες μαθητών και εκπαιδευτικών. Πόσες φορές έχουν ακούσει οι μαθητές “μην κάνετε καταλήψεις γιατί η ύλη δε θα βγει για να δώσετε πανελλήνιες”; Ίδιο επιχείρημα χρησιμοποιείται απέναντι στις απεργίες των εκπαιδευτικών.

Αυτό το ιδεολόγημα της ύλης πρέπει να σπάσει! Ο μόνος τρόπος να ακουστούν οι αγωνίες και οι φωνές μαθητών, εκπαιδευτικών και γονιών είναι μέσα από τους αγώνες τους. Δεν αρκούν οι επιστολές στο υπουργείο, πρέπει αυτή η κραυγή αγωνίας να ακουστεί δυνατά στο δρόμο μέσα από ανυποχώρητες διαδηλώσεις και μαζικό κίνημα. Να διεκδικήσουν μείωση της ύλης και παράλληλα γενναία αύξηση των εισακτέων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, σε συνδυασμό με την πλήρη απόσυρση της Τράπεζας Θεμάτων και της ΕΒΕ.

Δικάζουν μαθητές! Κάτω τα χέρια από τους αγωνιστές!

Αθώοι κρίθηκαν οι μαθητές της Φιλιππιάδας και των Ιωαννίνων, οι οποίοι δικάστηκαν στις 23 και 25 Φεβρουαρίου στην Άρτα και στα Γιάννενα αντίστοιχα. Στη Φιλιππιάδα, οι 8 μαθητές Γυμνασίου (σήμερα μαθητές στα σχολεία της Άρτας και της Φιλιππιάδας) οδηγήθηκαν το 2019 στα δικαστήρια, ύστερα από μήνυση «αγανακτισμένου» γονέα, για «παράνομη κατάληψη» και «διακοπή της ομαλής διεξαγωγής της εκπαιδευτικής δραστηριότητας του εν λόγω εκπαιδευτικού ιδρύματος». Στα Γιάννενα, την ίδια περίοδο, οι 4 μαθητές μετά από μήνυση της διευθύντριας του σχολείου φορτώθηκαν αντίστοιχες κατηγορίες. Και στις δύο περιπτώσεις πρόκειται για μαθητοδικεία, που στήνονται λόγω της αγωνιστικής δράσης των συγκεκριμένων μαθητών και της συμμετοχής τους στις μαθητικές κινητοποιήσεις την περίοδο 2019-2020. Εντάσσονται στο γενικότερο κλίμα ποινικοποίησης της συνδικαλιστικής και πολιτικής δράσης και προωθείται προκειμένου να τρομοκρατηθεί το νεολαϊστικό κίνημα.

Φυσικά, άλλη μια προσπάθεια καταστολής του μαθητικού κινήματος αιτιολογείται από τους «από πάνω» με τα γνωστά παραμύθια περί ενδιαφέροντος για τις χαμένες ώρες στις καταλήψεις κ.λπ. Η πολιτική της φασιστικοποίησης βαφτίζεται από το σύστημα «ενδιαφέρον για τη

μόρφωση της νεολαίας» και οι αγωνιστές γίνονται αυτοί που στερούν -δήθεν- απ' τους μαθητές το δικαίωμα στην εκπαίδευση. Εάν τα παραπάνω ιδεολογήματα ξερνούσαν ανέκαθεν υποκρισία, ένας λόγος παραπάνω σήμερα που η επίθεση στην εκπαίδευση μας φέρνει ολοένα και πιο κοντά στην παιδεία των λίγων κι εκλεκτών. Πού ήταν άραγε όλοι αυτοί οι υπερασπιστές των μαθητικών δικαιωμάτων τη διετία κατά την οποία τεράστιο μαθητικό κομμάτι αποκλείστηκε απ' την εκπαιδευτική διαδικασία με το φιάσκο της τηλε-εκπαίδευσης; Τι λένε οι διάφοροι τυπικοί κι άτυποι εκπρόσωποι του υπουργείου για τους δεκάδες χιλιάδες μαθητές που αποκλείστηκαν και θα συνεχίσουν να αποκλείονται απ' την τριτοβάθμια εκπαίδευση με την εφαρμογή της ΕΒΕ και της Τράπεζας Θεμάτων; Γιατί η ύλη των πανελληνίων είναι τεράστια και η κάλυψή της πλέον θεωρείται άφταστο όνειρο για τους περισσότερους; Πώς αναπληρώνονται στην εκπαιδευτική διαδικασία τα χιλιάδες κενά των εκπαιδευτικών και οι συγχωνεύσεις τμημάτων; Γιατί δεν λήφθηκαν μέτρα προστασίας απ' την πανδημία και έχουν μετατραπεί τα σχολεία σε υγειονομικές βόμβες; Εάν ενδιαφέρονται για τη μόρφωση της νεολαίας, γιατί με ψηφισμένο νόμο τη στέλνουν μαζικά στην απλήρωτη παιδική εργασία της μαθητείας; Και τα ερωτήματα παραμένουν αμέ-

τρητα, με βάση τον οδοστρωτήρα που έχουν εξαπολύσει στα δικαιώματα και τα όνειρα της νεολαίας.

Ξέρουμε πολύ καλά πως αυτές οι δίκες συμπληρώνουν το γενικότερο κλίμα φασιστικοποίησης και ποινικοποίησης των αγώνων, δίπλα στην απεργοσπαστική εφαρμογή του webex στις μαθητικές καταλήψεις, πλάι στις φασιστικές επιθέσεις σε σχολεία και την καταστολή που δέχονται οι μαθητές στις κινητοποιήσεις. Στόχος είναι ο «παραδειγματισμός» και η πειθαρχηση-καταστολή οποιουδήποτε αγωνιστή μαθητή. Γιατί γνωρίζουν πως οι μαθητικοί αγώνες, μαζί με τους φοιτητές, τους εκπαιδευτικούς και το λαό μπορούν να τους χαλάσουν τα σχέδια. Για αυτό και τους τρομοκρατούν. Θέλουν να κάνουν τη νεολαία να σκύψει το κεφάλι, να πειθαρχήσει στα βάνουσα σχέδια του συστήματος, να κωλύσει χωρίς αντιστάσεις τον αποκλεισμό της από την εκπαίδευση, να δεχτεί άκριτα την εκμετάλλευσή της ως αυριανός εργαζόμενος.

Οι δίκες μαθητών δεν πρέπει να μένουν αναπάντητες. Είναι ζήτημα που θέλει άμεση απάντηση μέσα από τους αγώνες των μαθητών αλλά και των εκπαιδευτικών και των γονιών. Μόνο οι μαζικοί, συλλογικοί και οργανωμένοι αγώνες θα σώσουν την κρατική τρομοκρατία, θα επιφέρουν νίκες για τη νεολαία και το λαό.

Α' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης Κάτω τα χέρια από τα σωματεία Να σταματήσει τώρα η δίωξη των μελών του Δ.Σ.

Την Πέμπτη 3 Μάρτη, μετά από τρεις αναβολές, προγραμματίστηκε η δίκη σε βάρος των 9 μελών του ΔΣ της Α' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης της περιόδου 2017-18 με βάση τη μήνυση του εργοδότη της εταιρείας Vresnet. Κατηγορούνται για συκοφαντική δυσφήμιση λόγω του ψηφίσματος αλληλεγγύης σε έγκυο εργαζόμενη που είχε απολύσει. Εκείνο το χρονικό διάστημα, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο είχε κρίνει δικαιολογημένες τις απολύσεις εγκύων και τα αστικά δικαστήρια της χώρας δικαίωσαν απόλυση εγκύου στα Χανιά! Όμως η απολυμένη δικαίωθηκε τελεσίδικα για παράνομη απόλυση και αποζημιώθηκε. Αυτό δείχνει πόσο έωλη είναι η κατηγορία.

Η μήνυση αυτή από τον εργοδότη της Vresnet δεν είναι ούτε τυχαίο ούτε μεμονωμένο γεγονός. Εντάσσεται στη γενικότερη και συνολικότερη προσπάθεια του συστήματος και των κυβερνήσεων που το υπηρετούν να ξεθεμελιώσουν κάθε δικαίωμα των εργαζομένων, επιβάλλοντας ένα σύγχρονο κοινωνικό Μεσαίωνα και φιλώνοντας κάθε εργατική συλλογικότητα, σωματείο, αγωνιστή. Αμφισβητεί την ίδια υπόσταση των σωματείων, το δικαίωμα και το καθήκον να στέκονται αλληλέγγυα και να συμπαραστέκονται σε εργαζόμενους που διώκονται επειδή υπερασπίζονται τα δικαιώματά τους.

Πολυάριθμες είναι οι δικαστικές προσφυγές σε βάρος σωματείων, εργαζομένων, ακόμα και δημοσιογράφων που τολμούν να εκφράσουν γνώμη ή να αποκαλύψουν πρακτικές εργοδοτών.

Σήμερα, η επίθεση του κεφαλαίου, με σωρεία αντεργατικών-αντισυνδικαλιστικών νόμων, προωθεί το φακέλωμα σωματείων και εργαζομένων, την επιβολή ΑΦΜ στα σωματεία, το μητρώο πραγματικών δικαιούχων, τις ηλεκτρονικές ψηφοφορίες, με αποκρύφωμα τον απεργοκτόνο νόμο Χατζηδάκη. Στόχος της να μετατρέψει τα σωματεία σε παραρτήματα της εργοδοσίας και του κράτους που θα προωθούν τη συναίνεση και την υποταγή, αλλά και να βγάλει τα σωματεία που αγωνίζονται στην παρανομία. Στόχος της να χτυπήσει τη συλλογική οργάνωση των εργαζομένων, προκειμένου να πετύχει την πιο στυγνή τους εκμετάλλευση. Γιατί η συλλογικότητα είναι και η πιο μεγάλη δύναμη που έχουν οι εργαζόμενοι.

(Επί του πιεστηρίου: η δίκη αναβλήθηκε λόγω ασθένειας δικηγόρου).

Δεύτερος θάνατος μαθητή στην Ιταλία

Η μαθητεία κι εκεί κι εδώ είναι μάθηση του συστήματος

Λορέντζο Παρέλι. Ο 18χρονος μαθητής έπεσε νεκρός στις 21 Γενάρη κατά τη διάρκεια της μαθητείας του, όταν πλακώθηκε από ατσάλινο δοκάρι, την τελευταία μέρα της πρακτικής του άσκησης. Δεν του είχαν παραχωρηθεί μέσα προστασίας. Αμέσως οι κινητοποιήσεις γενικεύτηκαν σε δεκάδες πόλεις της Ιταλίας. Ήδη οι μαθητές βρίσκονταν στους δρόμους από το φθινόπωρο για διάφορα θέματα που αφορούν τα σχολεία, όπως η πρακτική άσκηση. Όταν συνειδητοποιήσαν τη φρίκη του να σκοτώνεται ένας συμμαθητής τους την ώρα της απλήρωτης εργασίας στις επιχειρήσεις που τους στέλνει το σχολείο, βγήκαν μαζικά στους δρόμους για να διαμαρτυρηθούν. Και φυσικά η αστυνομία με εντολές της κυβέρνησης και εξυπηρετώντας τα μεγάλα αφεντικά, δηλαδή την αστική τάξη της χώρας, βγήκε επίσης μαζικά να καταστείλει τις διαδηλώσεις, ανοίγοντας τα κεφάλια 14χρονων μαθητών που απλά υπερασπίζονταν

τα δικαιώματά τους.

Τζουζέπε Λενότσι. Ο 16χρονος μαθητής σκοτώθηκε σε ατύχημα, όταν το όχημα της εταιρείας όπου έκανε τη μαθητεία του εξετράπη και χτύπησε δέντρο. Η εργοδοτική αυτή δολοφονία «ήρθε κι έδεσε» με αυτή του νεαρού Λορέντζο, δίνοντας νέα ώθηση στις ήδη γιγαντωμένες κινητοποιήσεις των μαθητών. Ανέδειξε όμως και μια άλλη πλευρά. Ότι η μαθητεία στην Ιταλία είναι υποχρεωτική. Το ιταλικό κεφάλαιο προετοιμάζει τους μαθητές ήδη από τα σχολικά τους χρόνια ώστε να είναι πειθήνιοι εργαζόμενοι. Να δουλεύουν τζάμπα. Να πεθαίνουν ακόμα πιο τζάμπα. Και δεν είναι μόνο οι μαθητές, αλλά τα τελευταία χρόνια στην Ιταλία τα εργατικά ατυχήματα είναι χιλιάδες, ελλείπει και των μέτρων προστασίας. Ατυχήματα ή δολοφονίες;

Αυτό μας φέρνει στο νου την κατάσταση στη χώρα μας. Η κυβέρνηση με τους νόμους Κεραμέως εντείνει τους ταξικούς φραγμούς, ξεδιαλέγοντας από

χωρίς τους μαθητές ανάλογα με τις ταξικές τους δυνατότητες. Ο ΣΕΒ με τις εκθέσεις του δείχνει τις διαθέσεις του κεφαλαίου. Να δουλεύουν οι μαθητές σε πρακτική άσκηση, μαθαίνοντας από νωρίς το ρόλο τους στην καπιταλιστική κοινωνία. Δηλαδή να μάθουν πως θα δουλεύουν απλήρωτοι, μαζί με το σχολείο. Αυτό είναι το σχολείο της εκμετάλλευσης. Πάντα ήταν αυτό, συνέδεε τη συστημική εκπαίδευση με την αγορά εργασίας, εμφυσώντας την εκμετάλλευση και γενικά τη δουλειά με κάθε τρόπο, ακόμη και νομιμοποιώντας την παιδική εργασία, για τις ορέξεις του κεφαλαίου.

Μια γενιά χωρίς δικαιώματα, που θα δουλεύει στα διαλείμματα από τις σπουδές ή το σχολείο. Μια γενιά που από νωρίς θα μάθει πως προορίζεται για κακοπληρωμένη ή απλήρωτη δουλειά, χωρίς καν να της διασφαλίζουν ότι θα βγει ζωντανή από την κάθε μέρα εργασίας. Χωρίς καν να ξέρει αν θα

μπορεί να σπουδάσει αυτό που θέλει, αν μετά τις σπουδές θα βρει δουλειά ή αν πνιγμένη στην ανεργία θα την καλούν να δουλέψει με το μισθό που έμαθε ότι της αξίζει κατά τη διάρκεια της πρακτικής. Γιατί τι άλλο είναι η εκπαίδευση, αν όχι η εμφύσηση της άποψης του συστήματος για την κοινωνία και την εργασία στους μαθητές και τους φοιτητές; Αν όλα αυτά μοιάζουν να περιγράφουν και την κατάσταση στην Ελλάδα και την κατάσταση στην Ιταλία, είναι επειδή τις ίδιες στοχεύσεις έχει η εκπαίδευση στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, είτε στη χώρα μας είτε διεθνώς. Όμως οι μαθητές στην Ιταλία δείχνουν το δρόμο με παρατεταμένες κινητοποιήσεις και καταλήψεις σχολείων. Απέναντι σε αυτόν, έδειξε το δικό της δρόμο η κυβέρνησή τους, που είναι βέβαια με τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Η δική μας μαθητική νεολαία πρέπει να διαλέξει ποιο από τα δύο μέλλοντα τη συμφέρει.

Ισπανία

«Άνθρακας ο θησαυρός» της εργασιακής μεταρρύθμισης

Κύμα ενθουσιασμού διαπέρασε τα ΜΜΕ των απανταχού ευρωπαϊών σοσιαλδημοκρατών, ψευτοαριστερών, εργατοπατέρων, αστών συνδικαλιστών μπροστά στο νέο εργασιακό νόμο που προώθησε η ισπανική κυβέρνηση συμμαχίας Σοσιαλιστών-Podemos. Η εργασιακή μεταρρύθμιση προβλήθηκε ως μεγάλη τομή για τα ευρωπαϊκά δεδομένα, και είναι αλήθεια ότι χρειάζεται μελέτη, καθώς κινείται σε ένα άλλο μοτίβο προώθησης των αντεργατικών ελαστικών εργασιακών σχέσεων και μάλιστα υπό τη βούλα της ΕΕ και της Κομισιόν. Γι' αυτό το λόγο ήδη πολλοί αρθρογράφοι παρουσιάζουν την ισπανική μεταρρύθμιση ως μοντέλο εργασιακής πολιτικής που θα μπορούσε να εφαρμοστεί από μια «προοδευτική διακυβέρνηση», π.χ. ΣΥΡΙΖΑ-ΚΙΝΑΛΛ.

Ο νέος εργασιακός νόμος στην Ισπανία διευθετεί σε ένα νέο πλαίσιο όλα τα βασικά ζητήματα της μνημονιακής περιόδου και της δεξιάς κυβέρνησης Ραχόι την περίοδο 2009-2012. Πολλοί αρθρογράφοι, ειδικά π.χ. στην «Εφ.Συν.» και την «Αυγή», έσπευσαν να πανηγυρίσουν την «ακύρωση των μνημονίων», θεωρώντας ότι η αλλαγή του πλαισίου συνιστά και αλλαγή πολιτικής. Όπως θα δούμε, τα πράγματα δεν είναι καθόλου έτσι.

Πυρήνας του νόμου είναι η ρύθμιση της αγοράς εργασίας μέσω των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας (ΣΣΕ) και ο περιορισμός της ισχύος των ελαστικών μορφών εργασίας όπως έχουν προκύψει τα τελευταία χρόνια. Θεσπίστηκαν έτσι μια σειρά δικλείδες ώστε, χωρίς να καταργούνται πλήρως, οι μορφές αυτές ερ-

γασίας να μην ισχύουν για την πλειοψηφία των εργαζόμενων. Καταργούν το «μπλοκάκι», περιορίζουν σημαντικά τις συμβάσεις λίγων μηνών, και επαναφέρουν την ισχύ των ΣΣΕ έναντι των επιχειρησιακών στο ζήτημα του μισθού. Μάλιστα, για μια ιδιαίτερη ομάδα εργαζόμενων στην Ισπανία, τους εποχικούς εργαζόμενους, προβλέπεται ένα ειδικό καθεστώς «μόνιμης εποχικής σύμβασης». Η πολιτική αυτή συμπληρώνεται με αυξήσεις στους μισθούς σε τρεις δόσεις, που θα ενσωματωθούν στη μισθοδοσία του 2022.

Πρέπει να τονιστεί ότι ο νόμος αυτός όχι απλώς είχε τη «βούλα» της Κομισιόν, αλλά η ψήφισή του τέθηκε ως προαπαιτούμενο για το κλείσιμο της αξιολόγησης και την εκταμίευση της δόσης για οικονομική βοήθεια στην Ισπανία. Σύμφωνα με την ίδια την ΕΕ, λοιπόν, ο στόχος των μέτρων αυτών είναι η εξασφάλιση εργασιακής ειρήνης μεταξύ εργοδοτικών και εργατικών οργανώσεων. Και αυτό είναι η ουσία της μεταρρύθμισης αυτής. Να εξασφαλίσουν τα εργαλεία εκείνα στις κυβερνήσεις και τις ανώτερες συνδικαλιστικές οργανώσεις να «κλειδώσουν», με επίσημο και συμφωνημένο τρόπο, τις διεκδικήσεις των εργαζομένων. Δίνεται, επίσης, η δυνατότητα σε μια χώρα με το ειδικό βάρος της Ισπανίας στην ΕΕ να ασκήσει την οικονομική της πολιτική με τέτοιο τρόπο, που να εξασφαλίσει μία μίνιμουμ συναίνεση για τους εργαζόμενους της, στοχεύοντας σε έναν ρυθμό ανάκαμψης και ανάπτυξης της οικονομίας προς όφελος του μεγάλου κεφαλαίου.

Σε αυτή την κατεύθυνση, οι ΣΣΕ δεν

είναι «ιερή αγελάδα» για το κεφάλαιο, με την προϋπόθεση ότι είναι κατοχυρωμένη η πολιτική και συνδικαλιστική του κυριαρχία. Γι' αυτό άλλωστε οι εργοδοτικές οργανώσεις και τα μεγάλα συνδικάτα στήριξαν τον νόμο. Τα δημοσιεύματα στην Ελλάδα σκόπιμα αποκόπτουν τις ρυθμίσεις αυτές και το νέο πλαίσιο από την ουσία της πολιτικής του. Τέλος, είναι πέρα από βέβαιο ότι η Ισπανία θα γίνει ένα εργαστήριο αναστήλωσης του ρόλου επιτηρητή των μεγάλων εργατικών συνδικάτων της σοσιαλδημοκρατίας και της κυβερνητικής αριστεράς, στο κατά πόσο μπορούν να ανακόψουν και να συγκρατήσουν το παγκόσμιο απεργιακό κύμα που φουσκώνει και χτυπάει τη Δυτική Ευρώπη. Μέσα σε αυτό το τοπίο, δίνεται και στην ισπανική αστική τάξη το «ΟΚ» για να συμμαζέψει την αγορά εργασίας της, όπου με συντριπτικό ποσοστό υπάρχουν συμβάσεις ορισμένου χρόνου, κάτι που είναι φυσικό να παράγει αστάθεια. Μπορούμε να καταλάβουμε ότι όλα αυτά κατά πολύ υπερβαίνουν τα ελληνικά μέγεθη, από άποψη ρόλου στην ΕΕ και από την άποψη του πόσο σφικτά είναι τα λουριά της εξάρτησης, όταν η Κομισιόν διαρρέει για την Ελλάδα όχι «κοινωνική συνοχή», αλλά «κυβέρνηση τεχνοκρατών»...

Δεύτερον, για να κοπάσουν οι πανηγυρισμοί των διαφόρων «αριστερούληδων», που είναι έτοιμοι να πάρουν τέτοιες εξελίξεις και να τις κάνουν παντιέρα. Η αλλαγή μορφής στην προώθηση των ελαστικών εργασιακών σχέσεων δεν σημαίνει καθόλου ακύρωσή τους. Το νομικό πλαίσιο που πέρασε επιτρέ-

πει στις επιχειρήσεις που το επιθυμούν να κάνουν ρύθμιση καταπάτησης του δωρου, ελαστικής και εκ περιτροπής εργασίας, αλλά και 4ήμερης εργασίας, εφόσον πλήττεται η κερδοφορία τους, αρκεί να το κάνουν με συλλογική σύμβαση. Δίνει επίσης τη γωνιστή σε μας με το νόμο Χατζηδάκη «επιλογή πληρωμής σε ρεπό». Δηλαδή, έχει ξεκάθαρες δικλείδες για τη διασφάλιση των κερδών του μεγάλου κεφαλαίου και μάλιστα με τη συμμετοχή και συλλογή της συνδικαλιστικής ηγεσίας. Κομβικό ρόλο σε αυτή την κατεύθυνση θα παίξει και το πρόγραμμα «ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ», όπως το γνωρίσαμε στην Ελλάδα, αλλά στην Ισπανία ονομάζεται «RED», που προβλέπει τη μείωση των ωρών εργασίας, φυσικά με την ανάλογη μείωση των μισθών, σε περίπτωση μειωμένης κερδοφορίας. Τέλος, προβλέπει ανακύκλωση του καθεστώτος των συμβασιούχων. Συνεπώς, μιλάμε για την εφαρμογή των ίδιων εργασιακών σχέσεων, με τη μορφή όμως των ΣΣΕ!

Με βάση όλα αυτά, καλό θα ήταν όσοι παρασύρθηκαν από τα πρώτα δημοσιεύματα να ξανασκεφτούν σε ποια περίοδο βρισκόμαστε στην Ευρώπη και τον κόσμο. Το κεφάλαιο δεν έπαθε κάποια παράκρουση. Και ούτε είναι τυχαίο ότι ο νόμος πέρασε με την «κατά λάθος» ψήφο στη Βουλή, καθώς ένας δεξιός βουλευτής του Λαϊκού Κόμματος «μπερδέυτηκε με το ηλεκτρονικό σύστημα» και ψήφισε τα μέτρα... Ένα καθόλου αθώο μπερδέμα!

Αργεντινή

Λαϊκή κατακραυγή για τη νέα υποδούλωση στο ΔΝΤ

Η πολύπαθη οικονομία της Αργεντινής ακολουθούσε τις τελευταίες δεκαετίες το ίδιο μοτίβο με τις οικονομίες όλων σχεδόν των χωρών της Λατινικής Αμερικής: επιβολή μέτρων ακραίου φιλελευθερισμού από φασιστικές δικτατορίες προς όφελος των αστικοιφικαδικών ελίτ και των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων, που οδήγησαν σε τεράστιες κοινωνικές αντιθέσεις και φτωχοποίηση μεγάλων τμημάτων του λαού. Με το κύμα της σοσιαλδημοκρατίας, ιδίως στη δεκαετία του 2000, αναδείχθηκαν δυνάμεις λεγόμενες «πατριωτικές» που επιδίωκαν (τουλάχιστον στις προθέσεις) την άμβλυνση των κοινωνικών ανισοτήτων και συνάμα την ανακοπή του εντεινόμενου ρεύματος λαϊκών διαμαρτυριών. Συγκεκριμένα στην Αργεντινή αυτό εκφράστηκε με την επάνοδο του αριστερού περονισμού και την εκλογή, το 2007, της Κριστίνα Κίρσνερ στην προεδρία.

Μετά την «παρένθεση» του κεντροδεξιού προέδρου Μαουρίσιο Μάκρι, που υποθήκευσε την οικονομία της χώρας στο ΔΝΤ, οι περονιστές επανήλθαν στην εξουσία το 2019 με την εκλογή του Αλμπέρτο Φερνάντες, ο οποίος προσπάθησε να εφαρμόσει ένα πρόγραμμα ανασυγκρότησης της οικονομίας, με κρυφό πόθο την εξόφληση του δανείου προς το ΔΝΤ. Όπως γνωρίζουμε από άλλες περιπτώσεις,

ωστόσο, κάτι τέτοιο είναι εκτός της λογικής των ιμπεριαλιστών και των χρηματοδοτικών τους οργάνων: τα δάνεια δεν χορηγούνται για ανόρθωση των οικονομιών αλλά για να επιτυγχάνεται η ες αεί υποθήκευση των χωρών και των λαών. Το ΔΝΤ δεν ενδιαφέρεται για καμία εξόφληση του χρέους και το μόνο που θέλει είναι να εισπράττει τους τόκους, διατηρώντας το καθεστώς εξάρτησης των οικονομιών.

Εδώ και τρία χρόνια ασκούνται αφόρητες πιέσεις ώστε η κυβέρνηση της Αργεντινής να άρει όλα τα κοινωνικά μέτρα ανακούφισης της φτώχειας και επιδότησης των εξαγωγικών δραστηριοτήτων. Η Βραζιλία του Μπολσονάρου αποσύρει τις επενδύσεις, οι ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις αυξάνουν τους δασμούς επί των εξαγωγών της Αργεντινής, οι ξένοι επενδυτικοί όμιλοι δείχνουν απροθυμία να τοποθετήσουν κεφάλαια στη χώρα, φοβούμενοι τη μείωση της κερδοφορίας τους. Ο κίνδυνος κατάρρευσης της οικονομίας και παύσης πληρωμών γίνεται όλο και πιο ορατός, ενώ η πανδημία επιδείνωσε περαιτέρω την ήδη απελπιστική κατάσταση των λαϊκών μαζών: το 45% των Αργεντινών ζει κάτω από το όριο της φτώχειας και άλλοι 22% κινδυνεύουν με εξαθλίωση.

Προκειμένου να βρει επειγόντως τα 2,5 δισ. δολάρια που χρειάζεται για να εξοφλήσει την τρέχουσα δόση του

χρέους, που ανέρχεται συνολικά στα 57 δισεκατομμύρια δολάρια, η κυβέρνηση Φερνάντες διαπραγματεύεται ένα νέο δάνειο με το ΔΝΤ, που με τη σειρά του πιέζει για περισσότερες μεταρρυθμίσεις προς όφελος των ιθυνόντων και των ιμπεριαλιστών. Ο γνωστός φαύλος κύκλος της διαιώνισης της οικονομικής εξάρτησης! Για να αποφύγει τον ασφυκτικό κλοιό, η κυβέρνηση απευθύνεται και σε άλλες πηγές χρηματοδότησης, όπως στη Ρωσία και στην Κίνα, με ό,τι αυτό συνεπάγεται στην παγκόσμια γεωπολιτική σκα-

κίερα. Ενδεικτικό είναι ότι στην τελευταία σύνοδο της Οργάνωσης Αμερικανικών Κρατών η Αργεντινή είναι η μόνη χώρα που αρνήθηκε να καταδικάσει την επέμβαση της Ρωσίας στην Ουκρανία. Business are business!

Με απανωτές διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα, ο λαός της Αργεντινής απορρίπτει τη νέα θηλιά που ετοιμάζονται να βάλουν στο λαιμό του τα όργανα του ιμπεριαλισμού με τη συνδρομή των δήθεν φιλολαϊκών του κυβερνήσεων.

Σαρτανά, Ντονέτσκ

Η Πένθιμη Μητέρα ακίνητη, θρηνεί!

Το πάρκο μπροστά στην εκκλησία του Άγιου Γεωργίου στη νοτιοανατολική πλευρά της Σαρτανά προς τη μεριά του ποταμού Κάλμιους, ο οποίος την περιτριγυρίζει από ανατολικά, φιλοξενεί μερικά μνημεία που αφηγούνται την ιστορία της και τις θυσίες των ανθρώπων της. Δεσπόζει το άγαλμα της Πένθιμης Μητέρας-Πατρίδας, μια μορφή που τη συναντάς συχνά σε μνημεία της σοβιετικής εποχής. Σε ένα σύμπλεγμα είναι χαραγμένα τα ονόματα 322 σοβιετικών στρατιωτών που σκοτώθηκαν πολεμώντας στις τάξεις του Κόκκινου στρατού, στον μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο ενάντια στους ναζί εισβολείς. Απέναντι έχει τοποθετηθεί ένας γρανιτένιος σταυρός και μια αναθηματική πλάκα με τα ονόματα των δώδεκα κατοίκων, διαφορετικών ηλικιών, οι οποίοι σκοτώθηκαν στον σχεδόν οκταετή εμφύλιο πόλεμο, από βομβαρδισμούς με στόχο τα σπίτια και τους δρόμους της Σαρτανά. Οι επτά από αυτούς έχασαν τη ζωή τους στις 14 Οκτωβρίου του 2014, όταν ένας όλμος έπεσε σε συγκεντρωμένους στη διάρκεια μιας κηδείας. Έξι από τα θύματα ήταν ελληνικής καταγωγής. Ποτέ δεν αποδείχτηκε ποιος ήταν ο υπεύθυνος. Οι πολιτοφυλακές των ρωσόφωνων κατηγορήσαν τις παραστρατιωτικές ουκρανικές ομάδες. Οι ουκρανικές αρχές επέρριψαν την ευθύνη στους αποσχιστές τρομοκράτες, όπως τους ονομάζουν. Σε άλλο σημείο της Σαρτανά στέκει επιβλητικός ένας στρατιώτης του σοβιετικού στρατού, τον καιρό του Εμφυλίου ενάντια στους Λευκούς και τους ξένους εισβολείς, θυμίζοντας πως η περιοχή έγινε θέατρο σκληρών συγκρούσεων στα πρώτα μετεπαναστατικά χρόνια. Σε αντίθεση με άλλες περιοχές ακόμη και στην ανατολική Ουκρανία, στη Σαρτανά οι κάτοικοι σεβάστηκαν και υπεράσπισαν τα σοβιετικά μνημεία.

Η Σαρτανά (ή Σαρτανάς) είναι μια κωμόπολη δέκα χιλιάδων κατοίκων, είκοσι περίπου χιλιόμετρα βορειοανατολικά της Μαριούπολης, χτισμένη στη μεγάλη πεδιάδα που απλώνεται στα βόρεια της Αζοφικής Θάλασσας. Ιδρύθηκε το 1780 από Έλληνες της Κριμαίας, οι οποίοι μεταφέρθηκαν εκεί με απόφαση της Αικατερίνης Β' δημιουργώντας τη Μαριούπολη και άλλα 24 χωριά. Από ένα χωριό μερικών εκατοντάδων κατοίκων εξελίχθηκε σε μια ακμάζουσα μικρή πόλη με αγροτικές και κτηνοτροφικές παραγωγές, θρησκευτική σχολή και πυκνές κοινωνικές δραστηριότητες. Στη διάρκεια του εμφυλίου, η πλειοψηφία των Ελλήνων συντάχθηκαν με την επανάσταση των Μπολσεβίκων. Στην πρώτη σοβιετική περίοδο, οργανώθηκαν συνεταιρισμοί και αργότερα κολχόζ, έγινε καθολική η εκπαίδευση και αναπτύχθηκε η πολιτιστική δραστηριότητα με την καλλιέργεια και της ελληνικής γλώσσας μέσα από λαογραφικούς συλλόγους, έκδοση βιβλίων και εφημερίδων. Ιδρύθηκε θέατρο και μουσείο. «... Τα ασλάνια ιδρύσαν χωριό και αυξήθηκε, εγένετο μέγα, είναι το Σαρτανά χωριό στο ντουλιά το

τρανότερο της Ρωμισούνης...», έγραψε ο Λεόντιος Κυριάκοβ, ποιητής και μεταφραστής, βετεράνος του Πατριωτικού Πολέμου με καταγωγή από την Σαρτανά. Γεννημένος στα 1919, έγινε γνωστός στη σοβιετική περίοδο ανάμεσα στα άλλα και για το ποίημά του για την Πάσα Αγγελίνα. Μια συντάρνικη αγρότισσα, ελληνικής καταγωγής, από το Σταρομπέσεβο, ένα από τα ελληνικά χωριά της Μαριούπολης, από τις πρώτες γυναίκες-οδηγούς τρακτέρ, ηρωίδα της σοσιαλιστικής εργασίας, στην συνέχεια εκλέχθηκε βουλευτής του Ανώτατου Σοβιέτ της ΕΣΣΔ. Την περίοδο της γερμανικής εισβολής, στη Σαρτανά έφτασαν οι Ναζί και υπέστη μια σκληρή περίοδο κατοχής. Από τους 1.300 νέους άνδρες από το χωριό που συμμετείχαν στον αντιφασιστικό πόλεμο, οι περισσότεροι από όσους δεν επέστρεψαν έπεσαν στη μεγάλη μάχη για την ανακατάληψη της Μελιτόπολης. Σύμφωνα με τις περιγραφές, εκείνες τις ημέρες, το φθινόπωρο του 1943, ο Μολότονα, το ποτάμι που τη διασχίζει, είχε βαφτεί κόκκινο! Η Μελιτόπολη στη βορειοδυτική ακτή της Αζοφικής ήταν η πύλη για την Κριμαία στη μεγάλη απελευθερωτική αντεπίθεση του Κόκκινου Στρατού. Η Σαρτανά ονομάστηκε Πριμορσκόε στα 1945 και εξελίχθηκε σε ένα σημαντικό αστικό κέντρο στη μεταπολεμική περίοδο μέχρι τη διάλυση της ΕΣΣΔ και την ανακήρυξη της ανεξάρτητης Ουκρανίας. Τότε ξαναπήρε και το παλιό όνομά της. Το 2001, η επίσημη απογραφή κατέγραψε δέκα χιλιάδες περίπου ρωσόφωνους (το 91,5% του συνολικού πληθυσμού), 483 με μητρική γλώσσα τα ελληνικά (4,41%) και 396 με μητρική την ουκρανική (3,62%). Οι ελληνικής καταγωγής κάτοικοι χωρίζονται σε δυο γλωσσικές ομάδες. Είναι οι «Ρουμαίοι», όσοι μιλούν μια νεοελληνική διάλεκτο και οι «Ουρούμοι», εκείνοι που μιλούν μια κριμαιοταταρική ντοπιολαλιά. Όπως και τα περισσότερα χωριά της περιοχής, η Σαρτανά το 2014 τάχθηκε ενάντια στους ακροδεξιούς πραξικοπηματίες στο Κίεβο και στην συνέχεια βρέθηκε εν μέσω του νέου αιματηρού εμφυλίου πολέμου. Στο τέλος των εχθροπραξιών βρέθηκε στη λάθος πλευρά της διαχωριστικής γραμμής και από τότε μέχρι τη σημερινή νέα τραγωδία έζησε δύσκολες ημέρες, πληρώνοντας βαρύ φόρο αίματος. Οξύνθηκαν οι τοπικές εθνικές αντιθέσεις, υπήρξε μεγάλη καταπίεση για συμμόρφωση και διάρρηξη των δεσμών με την άλλη πλευρά της γραμμής που όρισε η συμφωνία εκκευρίας και εισέπραξε τις οικονομικές και κοινωνικές συνέπειες μιας περιόδου μεγάλης ανασφάλειας.

Η Σαρτανά ήρθε με τραγικό τρόπο στην επικαιρότητα ύστερα από τη στρατιωτική εισβολή της Ρωσίας και τις νέες καταστροφές και ανθρώπινες θυσίες που υπέστη στη διάρκεια των τελευταίων πολεμικών συγκρούσεων. Σύμφωνα με δημοσιεύματα και εικόνες από τα ΜΜΕ, η κωμόπολη βομβαρδίστηκε σκληρά. Αναφέρθηκαν απώλειες δέκα κατοίκων ελληνικής καταγωγής

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ένα οδοιπορικό του Στέλιου Ελληνιάδη στην περιοχή, στον «Δρόμο της Αριστεράς» edromos.gr/anatoliki-oukrania-ellines-stin-proti-grammi/?amp
ΔΕΙΤΕ μια συλλογή φωτογραφιών mapio.net/a/114532211/?lang=ru
ΓΝΩΡΙΣΤΕ την ζωή της Πάσα Αγγελίνα από την έκδοση «Πάσα Αγγελίνα άξιο τέκνο ενός καταξιωμένου λαού». Σύγχρονη Εποχή, 2017.

atheatoskosmosps.blogspot.com

και πολλά σπίτια έγιναν ερείπια. Η ελληνική κυβέρνηση άρπαξε την ευκαιρία για να κατηγορήσει τους ρωσόφωνους αυτονομιστές, συντονισμένα απόλυτα με το καθεστώς του Κιέβου, δίχως να υπάρχουν σαφείς αποδείξεις. «*Ορθόδοξες βόμβες που σκότωσαν ορθόδοξους, ομογενείς, να το θυμόμαστε αυτό παρακαλώ και αυτά που είπε η ρωσική πρεσβεία, λυπάμαι που το λέω, είναι ψευδείς ειδήσεις, έχουμε αποδείξεις για αυτό*», ανέφερε εκπρόσωπος του υπουργείου Εξωτερικών. Η ρωσική πλευρά, αντίθετα, κατηγορήσε τις δυνάμεις των Ουκρανών. Το ρωσικό υπουργείο Άμυνας αρνήθηκε κάθε εμπλοκή με το χτύπημα, δηλώνοντας πως στις 26 Φεβρουαρίου Ουκρανοί εθνικιστές από το τάγμα «Αζόφ» χτύπησαν με αεριωθούμενα συστήματα πολλαπλών εκτοξεύσεων «Γκραντ» κατοικημένα τετράγωνα του χωριού Σαρτανά στα περίχωρα της Μαριούπολης. Στην αντιπαράθεση «χώθηκε» και ο Αμερικάνος πρέσβης Πάιατ με το πλοίο... ουκρανικό παρελθόν. Ευχαρίστησε όσους καταγράφουν -όπως είπε- τη βία που έχει σημειωθεί στη Μαριούπολη, συμπεριλαμβανομένων των ρωσικών εναέριων επιδρομών κοντά στη Σαρτανά! Αν και σε αυτές τις περιπτώσεις, όταν η πολεμική αναμέτρηση παίρνει γενικευμένη μορφή, τίποτε δεν

μπορεί να αποκλειστεί, το ερώτημα αιωρείται. Γιατί να στοχοποιήσουν μια πόλη που στην πλειοψηφία οι κάτοικοί της είναι ρωσόφωνοι, οι στρατιωτικοί και οι αυτονομιστές από τη ρώσικη πλευρά; Είχαν τόση ανάγκη για μια προβοκάτσια, όταν ήδη η εισβολή είχε ξεκινήσει; Σε κάθε περίπτωση, η ελληνική κυβέρνηση και με την υπόλοιπη στάση που κρατά, προσπάθησε να αξιοποιήσει τη νέα τραγωδία στη Σαρτανά για να δικαιολογήσει την πολιτική ευθυγράμμιση με τα αφεντικά του ΝΑΤΟ και την απόφασή της να εμπλακεί ενεργά στη σύρραξη.

Σύμφωνα με τις τελευταίες ειδήσεις, δόθηκε εντολή για εκκένωση της Σαρτανά, ενόψει της νέας φάσης των πολεμικών επιχειρήσεων για την κατάληψη της Μαριούπολης. Δεν είναι γνωστό πόσοι από τους κατοίκους αποφάσισαν να φύγουν, αν και είναι σίγουρο πως οι περισσότεροι θα μείνουν κρυμμένοι σε καταφύγια και υπόγεια, σε πολύ δύσκολες συνθήκες, περιμένοντας να σταματήσει ο πόλεμος. Βρίσκονται ήδη στη δίνη μιας νέας μεγάλης δοκιμασίας. Η πενθούσα μητέρα στο μνημείο του αντιφασιστικού αγώνα δεν θυμίζει μόνο το παρελθόν, αλλά και το σκληρό παρόν των ανθρώπων της Σαρτανά...

ΑΠΟΦΑΣΗ του Π.Γ. του ΚΚΕ(μ-λ)

Φλεβάρης 2022

Λαμβάνοντας υπόψη την πλούσια συζήτηση που διεξήχθη στο πλαίσιο του ΚΟ που συνεδρίασε πρόσφατα (19-20/2/22) σχετικά με τα δραματικά γεγονότα στην Ουκρανία και τις εξελίξεις που αυτές παρήγαγαν διεθνώς αλλά και στη χώρα, καθώς και τα καθήκοντα που απορρέουν από αυτές, το ΠΓ του ΚΚΕ(μ-λ) κατέληξε στην παρακάτω απόφαση, που εμπλουτίστηκε από τις εκτιμήσεις μας για τα πολεμικά γεγονότα που έτρεξαν στο διάστημα που μεσολάβησε.

Καλούμε τα μέλη και τους συναγωνιστές της οργάνωσης, καθώς και κάθε δημοκράτη, αριστερό αγωνιστή, μπροστά στα κρίσιμα πολιτικά γεγονότα που η ταξική πάλη γεννάει, να μελετήσει αυτές τις εκτιμήσεις-αποφάσεις, καθώς και τα επιτακτικά καθήκοντα που απορρέουν από αυτές, ώστε να μπορέσει να οικοδομηθεί μια πλατιά κινηματική απάντηση απέναντι στους ιμπεριαλιστές και τους ντόπιους εκφραστές τους. Ένα μαζικό εργατικό-λαϊκό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, που δεν θα παροπλιστεί σε λαθεμένες ατραπούς και θα παλέψει ενάντια στον πόλεμο των ιμπεριαλιστών, αλλά και την επίθεση του κεφαλαίου, που, με πρόσχημα την πανδημία, εφορμά στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζόμενων και τους οδηγεί σε βαθύτερη φτωχοποίηση και στην πολεμική αγκαλιά των φονιάδων των λαών.

Α. ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Ο κόσμος της βαρβαρότητας αναζητά διέξοδο στο μακέλεμα των λαών

1. Μέσα και πίσω από τις φωτιές που άναψε η ρώσικη εισβολή στην Ουκρανία, αναδεικνύονται τα απειλητικά και εφιαλτικά για τους εργάτες και τους λαούς αδιέξοδα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Εδώ και τριάντα χρόνια, το σύστημα που διακήρυξε πως «νίκησε και σταμάτησε την ιστορία της ανθρωπότητας» και εμφάνισε τον εαυτό του ως το «παντοτινό μέλλον», επιβεβαιώνει τον πραγματικό εαυτό του. Εδώ και τριάντα χρόνια, μέσα από τα καθημερινά «μικρά» και μεγάλα εγκλήματα που το σύστημα διαπράττει σε βάρος της ζωής και των δικαιωμάτων του προλεταριάτου και των λαών, αυτό που καταφέρνει είναι να πολλαπλασιάζει και να βαθαινει τα δικά του εγγενή αδιέξοδα, να περιπλέκει και να οξύνει τους όρους της ολόπλευρης κρίσης και των ανταγωνισμών των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Ούτε οι όροι της σύγχρονης δουλειάς που επιβλήθηκαν παγκόσμια στο προλεταριάτο, ούτε η καταλήστευση, το κομμάτιασμα και το αιματοκύλισμα λαών και χωρών δεν έδωσαν απαντήσεις σε αυτά τα αδιέξοδα. Δεν διαμόρφωσαν όρους μιας νέας και διευρυμένης αναπαραγωγής του κεφαλαίου, μιας νέας διάταξης και ιεραρχίας των ιμπεριαλιστών που θα ηγηθούν στον νέο κύκλο. Αντίθετα, όλα αυτά τα εγκλήματα και η βαρβαρότητα λειτούργησαν ως καύσιμα που φούντωναν την κρίση και

τους ανταγωνισμούς και έφεραν τον πλανήτη πιο κοντά στους μεγαλύτερους εφιάλτες.

2. Σήμερα και ενώ η πολεμική κρίση στην Ουκρανία είναι σε πλήρη εξέλιξη, πληθαίνουν οι φωνές των αντίπαλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που ζητούν, η κάθε μια για λογαριασμό της, έναν «άλλο κόσμο». Οι φωνές αυτές είναι ομολογία των αδιεξόδων του συστήματος, αλλά ταυτόχρονα και κυρίως είναι διακήρυξη και προετοιμασία σε κάθε επίπεδο νέων κύκλων αίματος των λαών, ακόμα και ενός νέου ευρωπαϊκού ή και παγκόσμιου μακελειού. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος που έχουν οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις για να αλλάξουν «τη γεωμετρία των συσχετισμών», για να οικοδομήσουν τον «νέο» κόσμο τους. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος που έχουν οι ΗΠΑ, για να εκκαθαρίσουν τις εκκρεμότητες που άφησε η ατελής νίκη τους του 1989-91, καθώς ήταν νίκη σε έναν ψυχρό πόλεμο. Ακόμα περισσότερο, αυτός είναι ο μόνος δρόμος των ΗΠΑ για να ανατρέψουν τις μεγάλες περιπλοκές που μπήκαν στις επιδιώξεις τους για παγκόσμια ηγεμονία, εξαιτίας της ανάδειξης όλα αυτά τα χρόνια στρατηγικών αντιπάλων και ανταγωνιστών (Ρωσία-Κίνα), αλλά και «απειθαρχων συμμάχων», όπως η Γαλλία και η Γερμανία, που η κάθε μια με τους δικούς της όρους στον σημερινό συσχετισμό, πιέζονται και ταλαντεύονται ανάμεσα στον αμερικανό-ρώσικο ανταγωνισμό και από την κλιμακούμενη ιμπεριαλιστική «εισβολή» της Κίνας στο παγκόσμιο ταμπλό. Αλλά αυτός είναι ο δρόμος και για τον ρώσικο ιμπεριαλισμό, που κάτω από την ασφυκτική πίεση της αμερικανοΝΑΤΟϊκής περικύκλωσης χρειάζεται τα όπλα για να κατοχυρώσει τις επιτυχίες του, να ελέγξει την περίμετρό του και την «αυλή» του και να εκδηλώσει-υποστηρίξει αποτελεσματικά τις επιδιώξεις του για τη συγκρότηση των δικών του σφαιρών επιρροής στα Βαλκάνια, στη Μ. Ανατολή, στην Αφρική.

Στη βάση αυτών των αναγκών του ρώσικου ιμπεριαλισμού, ο Πούτιν αποφάσισε την εισβολή στην Ουκρανία. Πρόκειται για μια ιμπεριαλιστική εισβολή της Ρωσίας ενάντια στον ουκρανικό λαό, πρόκειται για έναν άδικο πόλεμο που προκαλεί και φέρνει ευρύτερες συνέπειες στην περιοχή, την Ευρώπη και όλο τον κόσμο, καθώς ενεργοποιεί άμεσα και έμμεσα την εμπλοκή και την κινητοποίηση όλων των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Συνεπώς, πρόκειται για μια εισβολή που είναι πολύ «πιο πάνω» από την επέμβαση στη Γεωργία το 2008 και όλες τις άλλες επεμβάσεις και «εξόδους» της Ρωσίας (Μ. Ανατολή, Αφρική, Καζακστάν) όλα τα τελευταία χρόνια. Είναι, λοιπόν, φανερό ότι η απόφαση Πούτιν για εισβολή στην Ουκρανία, δηλαδή στην Ευρώπη, εκθέτει γεωστρατηγικά τον ρώσικο ιμπεριαλισμό σε πολύ σοβαρά μέτωπα απέναντι στις ΗΠΑ και στη Δύση σε όλη την ευρύτερη περιοχή, από την Βαλτική και τη Σκανδιναβία, ως την Ανατολική Ευρώπη και τα Βαλκάνια.

Τα εκρηκτικά βραχυκυκλώματα του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού

3. Όλες οι ως τώρα εξελίξεις των τελευταίων εβδομάδων και μέχρι τις πρώτες μέρες της ρώσικης εισβολής

στην Ουκρανία, δεν έπεσαν από τον ουρανό. Είναι εξελίξεις που πηγάζουν από τα δεδομένα που διαμορφώθηκαν στον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό τις τρεις τελευταίες δεκαετίες και αναδεικνύουν τα βραχυκυκλώματά του και τις εκρηκτικές εκκρεμότητές του. Συνοπτικά -και επειδή για όλα αυτά έχουμε καταθέσει σειρά αποφάσεων και εκτιμήσεων όλα αυτά τα χρόνια- καταγράφουμε:

- Επίκεντρο του παγκόσμιου ανταγωνισμού είναι η Ευρασία. Η αντίθεση ΗΠΑ-Ρωσίας είναι η δεσπόζουσα στον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό, είναι το έδαφος πάνω στο οποίο εξελίσσονται και διαμορφώνονται όλες οι άλλες.

- Οι ΗΠΑ, ο μεγαλύτερος εχθρός των λαών του πλανήτη, φτάνοντας με την επέκταση του ΝΑΤΟ στα ρωσικά σύνορα, βρίσκονται αντιμέτωπες με τα πιο κρίσιμα διλήμματα. Οι εκβιασμοί και διαμάχες στο εσωτερικό τους, που «ξεκίνησαν» με τους δίδυμους Πύργους το 2001 και στη συνέχεια εκφράστηκαν με διαδοχικές αλλαγές Προέδρων και τακτικών, γνώρισαν την κορύφωση των γεγονότων στο Καπιτώλιο τον Γενάρη του 2021, χωρίς να διαμορφωθούν οριστικές απαντήσεις. Ανάμεσα στα κέντρα εξουσίας των ΗΠΑ, η ένταση των διασπών που φέρνουν τα ερωτήματα για το πώς θα αντιμετωπιστεί η σχετική τους υποχώρηση έναντι ανταγωνιστών, αντιπάλων και συμμάχων, όπως και για το πώς θα συνεχιστεί η πορεία προς την παγκόσμια ηγεμονία, παραμένει αμείωτη.

- Η διοίκηση Μπάιντεν -με δεδομένη και την αποχώρηση των ΗΠΑ από το Αφγανιστάν- «επανεφηρε» τη γραμμή της μετωπικής πίεσης της Ρωσίας. Από τον Απρίλη του 2021, μέσω του καθεστώτος της Ουκρανίας και του αχυρανθρώπου τους Ζελένσκι, αναθέρμαναν την απαίτηση της ένταξης της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ. Με την πολιτική αυτή, επιδίωκαν μια σειρά στόχους. Στόχους αλληλένδετους που είχαν και έχουν το ρίσκο της «αντιστροφής» τους, δηλαδή τον κίνδυνο η μετωπική πίεση στη Ρωσία να φέρει αποτελέσματα αντίθετα από αυτά που οι ΗΠΑ επιδιώκουν: α) να σπάσουν τον συμβιβασμό των συμφωνιών του Μινσκ του 2014, που είχε «απ' έξω» τις ΗΠΑ β) να μεγιστοποιήσουν την πίεση στοίχισης σε Γερμανία, Γαλλία και να «επανεμφανίσουν» ένα ενωμένο, υπό την ηγεμονία των ΗΠΑ, ΝΑΤΟ γ) να εμφανίσουν, μετά την ΑΥΚΥΣ, ξανά τον αγλοσαξονικό άξονα ως μοχλό πίεσης στις κεντρόφυγες τάξεις της Δύσης και να «βρει ρόλο» το Ηνωμένο Βασίλειο, καθώς ο εγγλέζικος ιμπεριαλισμός αντιμετωπίζει μετά το brexit προβλήματα διατήρησης της συνοχής του δ) μέσω της μεγάλης πίεσης στη Ρωσία, να δεχτεί πίεση και η Κίνα, ώστε -και στον βαθμό που θα επιτυγχάνεται η στοίχιση των Ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών με τις ΗΠΑ- να «απομακρυνθεί» από την τακτική της συμμαχίας με τη Ρωσία.

- Η Ρωσία, έχοντας τις τακτικές επιτυχίες των προηγούμενων χρόνων, αναβαθμίζοντας πυρετωδώς και επιδεικνύοντας διαρκώς το πυρηνικό και συμβατικό οπλοστάσιό της, αλλά κυρίως έχοντας τη μεγάλη αμερικανοΝΑΤΟϊκή πίεση πάνω στα σύνορά της, δεν έμεινε στην αναγνώριση των δύο περιοχών στο Ντονμπάς, αλλά αποφάσισε τελικά το μεγάλο βήμα της εισβολής στην Ουκρανία. Είναι μια απόφαση που θέλει να υπογραμμίσει με τον πιο έντονο και πολεμικό τρόπο ότι εννοεί τις «κόκκινες γραμμές της» που

αφορούν στην περίμετρο της. Μια απόφαση που θέλει να στείλει σήμα αποφασιστικότητας και δύναμης στις περιοχές που ήδη βρίσκεται και διεκδικεί να αναλάβει πρωτεύοντα ρόλο έναντι των ΗΠΑ και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Αλλά είναι και μια απόφαση με πολλά ρίσκα, καθώς βασίζεται σε εκτιμήσεις και επιδιώξεις ακριβώς αντίθετες από αυτές που έχουν οι ΗΠΑ και τις οποίες σημειώσαμε παραπάνω.

- Κρίσιμο μέγεθος γενικά στον ανταγωνισμό ΗΠΑ-Ρωσίας, αλλά και στην υπό εξέλιξη πολεμική κρίση θα είναι η στάση των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Η πολεμική κρίση μέσα στην Ευρώπη στενεύει πολύ για όλες τις δυνάμεις (Γερμανία, Γαλλία αλλά και Ιταλία) τα περιθώρια της στάσης «είμαστε (στ)η δυτική συμμαχία, αλλά δεν κάνουμε μετωπική αντιπαράθεση με τη Ρωσία». Από την άλλη, μια πλήρης και πραγματική στοίχιση με την πολιτική και τις στρατηγικές επιδιώξεις των ΗΠΑ υποβιβάζει το εγχείρημα της ΕΕ σε ΕΟΚ, κόβει κρίσιμους ενεργειακούς, οικονομικούς και εμπορικούς δεσμούς των Ευρωπαίων με Ρωσία αλλά και με Κίνα, παράγοντας ένα ολόκληρο πεδίο «εξαρτήσεων» από τις ΗΠΑ. Επιπλέον, μια τέτοια επιλογή στην όχη μακρινή προοπτική της αφήνει στη αμερικάνικη πρωτοκαθεδρία την αντιμετώπιση κρίσιμων προβλημάτων (Γαλλία-Μάλι), κρίσιμων διευθετήσεων (Γερμανία-Τουρκία) ή και συνολικότερων ζητημάτων (ΕΕ-Βαλκάνια-ΝΑ Μεσόγειος), που «καίνε» τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, τον καθένα χωριστά ή και «όλους μαζί» μέσα στο πλαίσιο των αντιθέσεων τους. Αυτές οι αντιθέσεις ήταν που δεν επέτρεψαν οι διακηρύξεις περί «κοινής εξωτερικής πολιτικής» και «ευρωστρατού» να γίνουν κάτι περισσότερο από διακηρύξεις.

- Η σημασία της στάσης της Κίνας σε αυτή την πολεμική κρίση στην Ευρώπη, είναι προφανής και παραπάνω από σημαντική. Λογαριάζεται από όλες τις ιμπεριαλιστικές πλευρές, γιατί το Πεκίνο είναι η «αναδυόμενη» ιμπεριαλιστική δύναμη στο παγκόσμιο ταμπλό, γιατί έχει διαμορφώσει μια σημαντική τακτική συμμαχία με τη Ρωσία, αλλά και γιατί έχει σημαντικές «διεισδύσεις» και οικονομικές σχέσεις με τη Δύση, τις ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές χώρες και τις χώρες των Βαλκανίων. Γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους, αυτό που πρυτανεύει στο Πεκίνο είναι να μην εμπλακεί στην κρίση τόσο που να ρισκάρει να τραυματίσει αυτές τις επιτυχίες του. Η Κίνα αντιμετωπίζει μεγάλη πίεση στον Ειρηνικό και στον άμεσο περίγυρό της από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τις συμμαχίες που αυτός συγκροτεί εκεί, σε βάρος και για την ανατροπή των κινέζικων επιδιώξεων. Γι' αυτό το Πεκίνο βλέπει την τακτική συμμαχία του με τη Ρωσία ως ένα αντίβαρο στην αμερικάνικη πίεση και τις ρώσικες κινήσεις στην Κ. Ασία και την Ευρώπη ως μια δυνατότητα για να βρει χώρο προσπέλασης ο νέος δρόμος του μεταξίου. Ταυτόχρονα, ωστόσο, η προσεκτική στάση με την οποία έχει σταθεί ιδιαίτερα μετά τη ρώσικη εισβολή στην Ουκρανία, εκφράζει βέβαια τη συνέπεια του Πεκίνου στην τακτική συμμαχία. Αλλά ταυτόχρονα, δείχνει τις αποστάσεις που το Πεκίνο θέλει να κρατήσει από την εξέλιξη της πολεμικής κρίσης και τους κινδύνους που αυτή μπορεί να φέρει στον βαθμό που θα υπάρχουν πιο ενεργές και σαφείς κινέζικες δεσμεύσεις στην κρίση αυτή.

Η ρώσικη εισβολή άνοιξε την πόρτα σε εφιαλτικές εξελίξεις

4. Οι εξελίξεις στο καθαυτό πολεμικό πεδίο της Ουκρανίας έχουν την αυτονόητη κρισιμότητα και σημασία τους και ανάλογα με την τροπή τους θα επηρεάσουν τη συνέχεια των γενικότερων εξελίξεων.

- Το ένα ενδεχόμενο είναι να συνεχιστεί η σχετικά απρόσκοπτη προέλαση των στρατιωτικών δυνάμεων της Ρωσίας και η υποχώρηση, παραίτηση, εξουδετέρωση των όποιων δυνάμεων και μηχανισμών διαθέτει το καθεστώς Ζελένσκι. Σε μια τέτοια και γρήγορη εκδοχή των εξελίξεων, η Ρωσία του Πούτιν θα έχει αυξημένες δυνατότητες να προωθήσει τις επιδιώξεις της για την Ουκρανία:

ανταγωνιστικές αποστάσεις από τις ΗΠΑ σε ένα κρίσιμο μέτωπο. Στη δεύτερη περίπτωση, κρατούν σε ανοικτή και ενεργή κατάσταση την πολεμική κρίση εντός της Ευρώπης και άρα και τη δυνατότητα της όξυνσής της, ενώ δεν έχουν τους όρους να αντιμετωπίσουν τους εκβιασμούς που στη βάση της όξυνσης του ανταγωνισμού ΗΠΑ-Ρωσίας τους ασκούνται κυρίως από τις πρώτες.

Το άλλο και αντίθετο ενδεχόμενων εξελίξεων είναι η προέλαση των ρώσικων στρατιωτικών δυνάμεων να ανακοπεί και να παρουσιάσει στοιχεία βαλτώματος. Σε μια τέτοια εκδοχή, θα απαιτηθεί άλλη κλίμακα πολεμική βαρβαρότητα από τη Ρωσία, που θα πιέζεται από τον παράγοντα χρόνο, καθώς βρίσκεται σε εισβολή σε μια ευρωπαϊκή χώρα! Αλλά επιπλέον, σε μια τέτοια εκδοχή και η συνοχή και η ενεργοποίηση του

που προφανώς θα πάρουν υπόψη τους τη συγκεκριμένη έκβαση που θα διαμορφωθεί από τη ρώσικη εισβολή στην Ουκρανία και που ωστόσο ήδη αναζητούνται και εκδηλώνονται με την πολυδιάσπαση των Ρεπουμπλικάνων, αλλά και με την πιθανολογούμενη ήττα των Δημοκρατικών στις ενδιάμεσες εκλογές του ερχόμενου Νοέμβρη. Ανάλογα και αντίστοιχα θα αναζητήσουν αναπροσαρμογές και οι άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και πριν από όλες η Ρωσία του Πούτιν, που ακόμα και με την καλύτερη για αυτήν έκβαση της εισβολής της, θα χρειαστεί περισσότερες δυνάμεις και τολμηρούς «συμμάχους» για να υπερασπιστεί την επιτυχία της. Ακόμα πιο πιεστικές είναι και θα είναι οι εξελίξεις για τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, με την «άοπλη» Γερμανία να αποτελεί ίσως την πιο χαρακτηριστική περίπτωση. Οι εσπευσμένες ανακοινώσεις Σολτς για εξοπλιστικό πρόγραμμα «100 δις ευρώ» αποτελούν χαρακτηριστική εκδήλωση των ανησυχιών του γερμανικού ιμπεριαλισμού για το πώς θα σταθεί στον «νέο κόσμο» των πολύ πιο άγριων ακόμα και πολεμικών ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που έφερε η ρώσικη εισβολή στην Ουκρανία.

Έναν δικό τους κόσμο, σοσιαλιστικό, δικαιούνται εργάτες και λαοί!

6. Οι εργάτες και οι λαοί αντιμέτωποι με αυτές τις εξελίξεις και ζώντας μέσα σε συνθήκες άγριας εκμετάλλευσης, μαζικής εξαθλίωσης και όλο και πιο σκληρής καταπίεσης, είναι αυτοί που πραγματικά χρειάζονται έναν «άλλο κόσμο». Χρειάζονται και δικαιούνται έναν δικό τους κόσμο. Ένα κόσμο σοσιαλιστικό! Αυτή είναι η μόνη και πραγματική διέξοδος που καλούνται όλο και πιο επιτακτικά από την ίδια την πραγματικότητα να οικοδομήσουν. Να την οικοδομήσουν παλεύοντας μέσα στη φωτιά των πολεμικών κρίσεων και των μεγαλύτερων πολεμικών απειλών, μέσα στην καθημερινή κόλαση της καπιταλιστικής βαρβαρότητας και της ιμπεριαλιστικής λεηλασίας που βιώνουν.

Οι εργατικές αντιστάσεις που πληθαίνουν παγκόσμια από τις μητροπόλεις ως την περιφέρεια και τις εξαρτημένες χώρες, τα λαϊκά ξεσπάσματα και οι εξεγέρσεις σε μια σειρά χώρες και περιοχές, είναι οι μαρτυρίες της ανάγκης και της τάσης που γεννιέται μέσα στις μυριάδες των εργατών, των λαών, των καταπιεσμένων του πλανήτη. Αυτοί οι ξεσηκωμοί και οι αγώνες χρειάζεται να «πάρουν θέση» στο μέτωπο της αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής πάλης, που είναι απολύτως αναγκαία για την ίδια τη ζωή των λαών, για τα εργασιακά, κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα εργατών, λαού και νεολαίας. Αλλά η συγκρότηση της αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής πάλης των λαών είναι και άρρηκτα δεμένη με την υπόθεση της συγκρότησης της εργατικής τάξης, την υπόθεση της επαναστατικής συγκρότησης των δυνάμεων των λαών.

Αυτή η αναγκαία «Μεγάλη Πορεία» των εργατών και των λαών προς την επαναστατική σοσιαλιστική διέξοδο δεν θα διανυθεί «αντικειμενικά», με βάση μόνο τις σφοδρές απαιτήσεις της ταξικής πάλης, η οποία πάντα επικαθορίζεται από την πολιτική-ιδεολογική πάλη και μάλιστα σήμερα σε έναν οδυνηρά αρνητικό συσχετισμό. Γι' αυτό η «Μεγάλη Πορεία» έχει απαραίτητη προϋπόθεση τον «υποκειμενικό παράγοντα», τη συγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος που απαιτεί η σημερινή εποχή. Έχει απαραίτητη προϋπόθεση την οργάνωση και την ιδεολογικοπολιτική αναβάθμιση των δυνάμεων που αναδεικνύει η ταξική πάλη κόντρα στο σκόρπισμα και στην παραίτηση στα οποία ωθεί και εκβιάζει ο σημερινός συσχετισμός. Η πάλη για τη συ-

γκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος, των πρωτοπόρων επαναστατικών κομμουνιστικών οργανώσεων και δυνάμεων δεν είναι, συνεπώς, ένα ζήτημα του μέλλοντος, αλλά ένα ζήτημα της σημερινής ημερήσιας διάταξης. Η συγκρότηση των δυνάμεων αυτών είναι σε διαλεκτική σχέση με τη μαζική πάλη, τους αγώνες και το κίνημα. Αλλά ταυτόχρονα, οι δυνάμεις αυτές μπορούν να συγκροτούνται και να αναπτύσσονται «ανισόμετρα» από τα άμεσα αποτελέσματα της πάλης, στον βαθμό που πράγματι οι δυνάμεις αυτές είναι πρωτοπόρες, στον βαθμό που συγκροτούν απαντήσεις για την καπιταλιστική παλινόρθωση και για τους όρους που απαιτούνται για τη νέα έφοδο στον ουρανό, για τη νέα επαναστατική αναμέτρηση.

Β. ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ

Σε συνθήκες περιδίνησης μπαίνει η χώρα μας

1. Με ένα μίγμα αδιεξόδων που συσσωρεύεται σε όλα τα βασικά ζητήματα και απειλεί με εκρήξεις βρίσκεται αντιμετώπη η άρχουσα τάξη της χώρας, η κυβέρνηση της ΝΔ και όλα τα αστικά κόμματα και οι δυνάμεις του συστήματος. Τα αδιέξοδα αυτά αφενός διαφεύδουν τις βασικές κυβερνητικές διακηρύξεις με τις οποίες αναδείχθηκε η ΝΔ στην κυβέρνηση το 2019. Αλλά ταυτόχρονα, τα αδιέξοδα αυτά αφορούν το σύνολο των αστικών δυνάμεων, αφού πηγάζουν από την ίδια τη φύση της εξαρτημένης αστικής τάξης, από τα όρια που έχει η αστική πολιτική στις δοσμένες συνθήκες της κρίσης και των ανταγωνισμών και μέσα στο πεδίο των περιπλοκών που έφερε η πανδημία. Σε αυτή τη βάση, τα αδιέξοδα δεν είναι αδιέξοδα της «πολιτικής της ΝΔ», αλλά αδιέξοδα του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης και η διαφαινόμενη ήδη εκδήλωσή τους θέτει και θα θέσει σε δοκιμασία το πολιτικό σύστημα, συνιστά τη βάση του πολιτικού προβλήματος, των όρων διακυβέρνησης, που ήδη έχει τεθεί ανοικτά.

2. Τα αδιέξοδα αυτά αφορούν και στα δύο βασικά και αλληλένδετα ζητήματα (οικονομικό-κοινωνικό και γεωπολιτικό), στα οποία η κυβέρνηση της ΝΔ φιλοδόχησε νέες διαχειρίσεις και απαντήσεις, που θα αποκαθιστούσαν κάποιες αναγκαίες για τη μεγαλοαστική τάξη πολιτικοκοινωνικές ισορροπίες και θα ικανοποιούσαν «πόθους» για ρόλους στην περιοχή έναντι της ανταγωνίστριας αστικής τάξης της Τουρκίας. Όμως:

α) Η «ανάπτυξη» που θα διόρθωνε καταβυθισείς μεσαίων στρωμάτων και θα συγκροτούσε καλύτερους κοινωνικοοικονομικούς όρους για τα μεγάλα τζάκια ούτε ήρθε, ούτε έρχεται. Αντί για αυτήν, μπροστά βρίσκεται ένας πολύ σκοτεινός ορίζοντας:

- Σκληρήνωση των όρων δανεισμού και πραγματικές απειλές από την ΕΕ για νέα μνημόνια, στη βάση και της συνολικής κρίσης αλλά και των πολιτικών ζητημάτων που έχουν οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές λόγω της ολοένα μεγαλύτερης ελληνικής στοίχισης στις ΗΠΑ.

- Στην ίδια βάση, οι εισροές από το Ταμείο Ανάκαμψης διαρκώς παραπέμπονται στο μέλλον και η πολυπόθητη απόδοση επενδυτικής βαθμίδας (για να δίνουν χρήμα οι αγορές) πάει για μετά τις εκλογές!

- Θηριώδη κύματα ανατιμήσεων σε ενέργεια πολλαπλασιάζουν τα αδιέξοδα των μεσαίων και μεγαλύτερων επιχειρήσεων. Παράλληλα, στο όνομα της «πράσινης ανάπτυξης» που απαιτούν τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα της ΕΕ ξηλώνεται και διαλύεται παραπέρα η παραγωγή της

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Γιάννενα, 1/3/22

- Να κατοχυρώσει την προσάρτηση της Κριμαίας, να ελέγξει-«κλείσει» την Αζοφική Θάλασσα, να προσαρτήσει εδάφη της Ανατολικής Ουκρανίας, ακόμα και να «ενώσει» τη «μετέωρη» Υπερδνειστερία με τμήματα της Ν.Α. Ουκρανίας (στην περιοχή της Οδησσού), ώστε να κλείσει και την έξοδο της στη Μαύρη Θάλασσα.

- Να εκδιώξει το καθεστώς Ζελένσκι και όλα τα αμερικάνικα σπηρίγματά του στη χώρα και να επιδιώξει-διαμορφώσει έναν συμβιβασμό με τους Ευρωπαίους, όσον αφορά την «κυβέρνηση» της δυτικής Ουκρανίας.

Αυτή είναι -σε πρώτη φάση- η «ουδέτερη» Ουκρανία που επιδιώκει ο Πούτιν, που η επιχείρησή του βασίζεται στο ότι το ΝΑΤΟ δεν μπορεί να εμπλακεί στρατιωτικά στην Ουκρανία αλλά και στην ανάγκη των Ευρωπαίων να είναι αυτοί -εξ ονόματος της Δύσης αλλά χωρίς τους Αμερικάνους- που θα διαμορφώσουν με τη Ρωσία έναν συμβιβασμό.

Κρίσιμο πολιτικό στοιχείο και ερώτημα σε αυτό το πρώτο ενδεχόμενο αποτελεί η στάση των Ευρωπαίων. Αν δηλαδή θα δεχθούν πράγματι να συνυπογράψουν έναν συμβιβασμό με τη Ρωσία, που στην πραγματικότητα θα επικυρώνει, έστω προσωρινά και έστω σχετικά, τη στρατιωτική της επιτυχία στην Ουκρανία και με τις ΗΠΑ «έξω» από αυτό τον συμβιβασμό. Ή αν θα επιλέξουν να μην συνυπογράψουν το «κλείσιμο» της πολεμικής κρίσης, μένοντας απέναντι από τον Πούτιν και αφήνοντάς τον μόνο με το βάρος της διαχείρισης της στρατιωτικής του επιτυχίας. Στην πρώτη περίπτωση, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές εμφανίζονται με διακριτές και έως και

ΝΑΤΟ και της Δύσης θα ανέβει από το επίπεδο των κυρώσεων και των καταγγελιών σε μια πιο πραγματική και ενεργητική συνοχή και αντιπαράθεση έναντι της Ρωσίας. Ο συμβιβασμός που σε μια τέτοια περίπτωση θα προκύπτει, θα είναι αρκετά έως πολύ μακριά από τις ρώσικες επιδιώξεις για εκκαθάριση του ουκρανικού πεδίου από την άμεση και ενεργή παρουσία των Αμερικάνων.

5. Αυτό που έχει ιδιαίτερη σημασία είναι ότι με την όποια από τις παραπάνω δύο ή τις ενδιάμεσες εκδοχές των εξελίξεων στην Ουκρανία, θα πυροδοτηθούν νέες επικίνδυνες εξελίξεις στην περιοχή, στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο. Το γεγονός της ρώσικης εισβολής καθαυτό έχει ήδη επιδράσει στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς παγκόσμια και παράγει διεργασίες, προετοιμασίες και εκβιασμούς για στοίχισεις και αποστοιχίσεις σε όλη την κλίμακα των δυνάμεων. Οι επαμφοτερίζουσες στάσεις -όπως π.χ. της Τουρκίας αλλά και σε μια σειρά χώρες των Βαλκανίων- θα δοκιμαστούν σκληρά, ενώ οι συνεπείς στην υποταγή τους, όπως η χώρα μας, θα κληθούν να γίνουν συνεπέστεροι και να αξιοποιηθούν ακόμα περισσότερο από τους προστάτες τους. **Το κύριο ζήτημα, η «αφετηρία» όλων αυτών των νέων εξελίξεων που έρχονται, βρίσκεται και πάλι στις ΗΠΑ.** Τα αμερικάνικα κέντρα είναι και πάλι μπροστά στην ανάγκη, όπως έκαναν το 2016, να αναζητήσουν και να διαμορφώσουν αναπροσαρμογές στις τακτικές τους, που θα υπηρετούν τον στόχο της παγκόσμιας ηγεμονίας, από τον οποίο δεν πρόκειται να παραιτηθούν. Πρόκειται για αναπροσαρμογές

συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα

ηλεκτρικής ενέργειας στη χώρα, εκτινάσσοντας την ενεργειακή της εξάρτηση.

Επιπλέον, η πολεμική κρίση στην Ουκρανία θα οξύνει πολύ περισσότερο όλα αυτά τα ζητήματα και από την άλλη «ναρκοθετεί» τις προσδοκίες για την «τουριστική βιομηχανία» που θα αναπλήρωνε απώλειες.

β) Το αμερικάνικο «non paper» που επισημοποίησε την καταβύθιση του EastMed ανέδειξε πως ήταν αστική χίμαιρα, τυχοδιωκτισμός και μωροφιλοδοξίες μια πολιτική χρόνων που θα «πολλαπλασίαζε την Ελλάδα», θα την έκανε «ενεργειακό κόμβο» και θα απομόνωνε την Τουρκία. Η «νίκη» στον αντιδραστικό ανταγωνισμό δεν επιβεβαιώνεται, τα θήματα για την ανακήρυξη ΑΟΖ με Ιταλία και Αίγυπτο μένουν μετέωρα, ενώ το «βόρειο μέτωπο» που είχε «κλείσει» με τη συμφωνία των Πρεσπών είναι πιο ανοικτό από ποτέ, με την ανακήρυξη κοινής μεθοριακής ζώνης Αλβανίας-Κοσόβου και με όλο το ιμπεριαλιστικό ανασκάλεμα των Βαλκανίων και θα ενταθεί πολύ περισσότερο από την πολεμική κρίση.

3. Βασικό ζήτημα σε όλα αυτά ήταν -και οξύνεται παραπέρα στη βάση της πολεμικής κρίσης- ο ανταγωνισμός με την Τουρκία. Η Δύση και κυρίως οι ΗΠΑ έχουν ακόμα περισσότερους λόγους να απαιτήσουν την πλήρη επαναφορά της στο αμερικανοΝΑΤΟϊκό στρατόπεδο. Γι' αυτό εκβιάζουν, απαιτούν και «προσφέρουν» και η Τουρκία του Ερντογάν προσπαθεί να παζαρέψει ως το «τέλος», ενώ σε αυτή τη βάση έχει φροντίσει και το ζήτημα της «αποστρωματοποίησης» των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου. Η αστική τάξη και οι πολιτικές δυνάμεις της χώρας αντιμετωπίζουν με δισταχισμούς το ζήτημα μιας συμφωνίας-συνεννόησης με την Τουρκία και όταν φτάνουν στα βασικά επίδικα (Αιγαίο, 12νμ) διαπιστώνουν όλοι, ξανά και ξανά, ότι θα μείνουν ανεκπλήρωτοι και «προδομένοι» οι «εθνικοί πόθοι». Επιπλέον, η απομάκρυνση από το ορατό μέλλον του ενδεχομένου ένταξης της Τουρκίας στην ΕΕ στενεύει πε-

ρισσότερο τις τακτικές κινήσεις τους για τη διαχείριση του «διαλόγου»-ανταγωνισμού. Αυτό που μένει ως «επιλογή» είναι η ολόενα μεγαλύτερη πρόσδεση στις επιταγές του αμερικάνικου παράγοντα. Όμως και αυτή η «στροφή» που υπηρέτηθηκε από όλες τις κυβερνήσεις των πολλών τελευταίων χρόνων και βαίνει κλιμακούμενη, παράγει παρενέργειες. Παρενέργειες που ταράζουν την ισορροπία της διπλής εξάρτησης από ΗΠΑ και Ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές και μεγαλώνουν τα ερωτήματα και τα προβλήματα για τους όρους δανεισμού, για το ταμείο ανάκαμψης κοκ. Οι γκρίνιες του ΣΥΡΙΖΑ στη Βουλή -που προκάλεσαν την ενεργοποίηση του Πάιατ- απηχούν αυτές τις ανησυχίες. Αλλά, βέβαια, παραμένουν γκρίνιες που εκφράζουν πολύ χαρακτηριστικά τα αδιέξοδα της εξάρτησης και της υποτέλειας. Που τελικά σπεύδει ξανά και ξανά να αναδειχτεί ο «πρώτος στρατιώτης» των αμερικανοΝΑΤΟϊκών, βάζοντας τη χώρα και τον λαό στην πρώτη γραμμή της πολεμικής κρίσης και ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές μολόπτερες, στέλνοντας ακόμα και πολεμικό υλικό στην Ουκρανία και ελπίζοντας ότι σε αυτή τη βάση δεν θα την «παρამελίσουν» οι προστάτες της.

4. Τελικά αυτό που μένει ως πραγματικότητα από όλα τα σχέδια και τις διακηρύξεις της κυβέρνησης της ΝΔ και της πολιτικής του συστήματος είναι η άγρια και ολόπλευρη επίθεση στην εργατική τάξη, στον λαό και στη νεολαία! Μια επίθεση που είναι σε πλήρη εξέλιξη και θα ενταθεί, αφού αυτή είναι το μόνο πραγματικό έργο που έχει να επιδείξει η κυβέρνηση στα ντόπια κέντρα και στα ξένα αφεντικά. Ένα έργο με το οποίο μεταφέρει κλεμμένο πλούτο «από τους κάτω στους από πάνω και στους έξω», ένα έργο που αν και δεν κάνει «λόγω κρίσης και πολεμικών ανταγωνισμών» την Ελλάδα «ελκυστική για επενδύσεις», την κάνει κατάλληλη για βάσεις στρατευμάτων και φονικών όπλων, την κάνει ορμητήριο των ιμπεριαλιστικών εκστρατειών, χρήσιμο γεωπολιτικό πιόνι τους.

Το βέβαιο είναι ότι η ληστεία πλούτου και δικαιωμάτων δεν σταματά, ότι εργάτες, λαός και νεολαία βρίσκονται σε δεινή κατάσταση, φορτωμένοι με εκρηκτικά

αδιέξοδα δουλειάς, επιβίωσης και προοπτικής για τη ζωή τους. Από τα βασικά ζητήματα που βρίσκονται σε εξέλιξη επισημοποιούνται:

- Το ζήτημα της ακρίβειας που δημιουργεί ήδη όρους μαζικής ανέχειας, ενώ πρόκειται να γιγαντωθεί ακόμα περισσότερο. Πρόκειται για ζήτημα που συνδέεται πριν από όλα με τους μισθούς και τις συντάξεις πείνας, αλλά και με την εκτίναξη των τιμών της ενέργειας που σέρνουν τις τιμές όλων των βασικών ειδών και με την αιματηρή φοροληξιασία (κύρια έμμεση) του πεινυρού λαϊκού εισοδήματος.

- Το ζήτημα της ραγδαίας προώθησης της εφαρμογής του νόμου Χατζηδάκη (νόμος 4808), που έρχεται να δώσει χειροπόδαρα εργάτες και εργαζόμενους, να βάλει στο γύψο σωματεία και απεργία. Το σύστημα και η κυβέρνηση που εγείρονται να διαμορφώσουν ένα νέο κατάμαυρο τοπίο στους χώρους δουλειάς, όπου νόμος θα είναι η υποταγή στα αφεντικά και στο κρά-

τος. Επείγονται να προλάβουν τις αντιστάσεις εργατών και εργαζομένων, που ήδη χρωματίζουν τις εξελίξεις. Σε αυτή την αντιδραστική-αντεργατική επιχείρησή τους έχουν ως στρίγγιμα τον κυβερνητικό εργοδοτικό συνδικαλισμό αλλά και την πολιτική και πρακτική στάση του ΚΚΕ/ΠΑΜΕ, που στοιχίζεται στους προηγουμένους και μετασφράζει γοργά την κάλπικη γραμμή «της μη εφαρμογής» σε πρακτική σιωπηρής αποδοχής και εφαρμογής των μέτρων του νόμου 4808.

- Το ζήτημα της επίθεσης στη νεολαία και στην Εκπαίδευση συγκροτεί έναν αντιδραστικό και ταξικό κλοιό, που πνίγει όλα τα δικαιώματα της νέας γενιάς και κάθε προοπτική στη ζωή της. Εν μέσω πανδημίας, διαλυμένων σχολείων και μισόκλειστων ΑΕΙ, η επίθεση αυτή συνεχίζεται σε όλα τα ζητήματα. Από την εφαρμογή στα ΑΕΙ του νόμου 4777 και την προετοιμασία μέσω προσωρινής αναβολής νέου νόμου πλαίσιο για τα ΑΕΙ, ως την προώθηση της

εφαρμογής της Τράπεζας Θεμάτων και της ΕΒΕ στα σχολεία σε λίγους μήνες!

- Στο ζήτημα της πανδημίας-υγείας, από τη μια συνεχίζεται η πολιτική της εγκατάλειψης του λαού στο έλεός του και από την άλλη η επίθεση στο δικαίωμα του λαού σε πλήρη δωρεάν περίθαλψη κλιμακώνεται με νέα κεντρική επίθεση και σύμφωνα με τις προβλέψεις και τις απαιτήσεις της 13ης αξιολόγησης.

Σε όλα αυτά και «πάνω» από όλα αυτά επικαθορίζοντάς τα, με τον χειρότερο για τον λαό τρόπο, προστέθηκε και επικάθηται το ζήτημα της πολεμικής κρίσης στην Ουκρανία, που πολλαπλασιάζει και απελευθερώνει τους κινδύνους που ευνηθήσαν στην πολιτική του συστήματος που έχει μετατρέψει τη χώρα σε ΑμερικανοΝΑΤΟϊκό προγεφύρωμα. Η χώρα εμπλέκεται άμεσα στον πόλεμο αυτό, η σχέση της με γειτονικές χώρες και λαούς (Τουρκία, Βαλκάνια) επικυριαρχείται από τα σχέδια και τις επιδιώξεις των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και οι εξελίξεις της

πολεμικής κρίσης στην Ουκρανία θα φέρουν σε κάθε περίπτωση πιο άσχημες για τον λαό καταστάσεις σε όλα τα ζητήματα της ζωής του.

5. Οι πολεμικές εξελίξεις στην Ουκρανία και από την Ουκρανία, οι δονήσεις ή/και περιδινήσεις που μπορεί να φέρουν στη γειτονία και στη χώρα, θα επιδράσουν αναμφίβολα έως και καθοριστικά στα πολιτικά ζητήματα που ήταν έτσι κι αλλιώς ανοικτά. Το ζήτημα της διάταξης των πολιτικών δυνάμεων σε συνάρτηση με τη φανερή φθορά της ΝΔ και την ταυτόχρονη αδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ να την επιστρέψει, η επιχείρηση ανάδειξης «νέων» στυλοβατών του συστήματος (ΠΑΣΟΚ/ΚΙΝΑΛ), τα ερωτήματα για το «ποια και πόση» ακροδεξιά μπορεί να μπει στο κεντρικό σκηνικό, το ερώτημα μιας «έκτακτης» κυβερνητικής αλλαγής, το ερώτημα του χρόνου και της κατεύθυνσης των εκλογών, όλα αυτά που τελούσαν υπό

απάντηση-διαμόρφωση μέσα από αντιπαράθεσεις των ντόπιων και κυρίως των ξένων κέντρων, βρίσκονται τώρα σε επανέξεταση κάτω από το πρίσμα των πολεμικών εξελίξεων.

Μια και μόνη βεβαιότητα μπορεί να υπάρχει σε σχέση με όλα αυτά. Οι εξελίξεις που φέρνει η πολεμική κρίση θα ενισχύσουν ακόμα περισσότερο την αντιδραστική κατεύθυνση και ρότα του πολιτικού συστήματος και θα απαιτήσουν ακόμα πιο αντιλαϊκές και αντεργατικές στοιχειώσεις και επιλογές.

Τα κόμματα του συστήματος, αν κάτι «εύχονται και επιθυμούν», είναι να τελειώσει γρήγορα και χωρίς μεγάλες αναταράξεις η πολεμική κρίση. Οστόσο, η «ευχή» αυτή δεν έχει καμιά αξία! Δεν ορίζουν τίποτα όχι μόνο στο καθαυτό πεδίο της Ουκρανίας, αλλά ούτε βέβαια και σε όλα τα κύματα που αυτή παράγει διεθνώς. Δεν μπορούν ούτε να επιδράσουν, ούτε καν να ξέρουν τις αναπροσαρμογές που θα επιλέξει ο αμερικάνικος παράγοντας, το αν οι εξελίξεις θα φέρουν πλησίασμα ή μεγαλύτερη απόσταση στις δύο βάρκες της ιμπεριαλιστικής τους εξάρτησης (ΗΠΑ και Ευρωπαϊοί ιμπεριαλιστές), το ποιες κατευθύνσεις θα διαμορφώσουν οι πάτρωνές τους σε κάθε μια από αυτές τις περιπτώσεις. Αυτές τις αγωνίες τους αντανακλούν οι κλισέ φράσεις που ακούγονται όλο και πιο συχνά: «να είναι ενιαία και ενεργητική η στάση της ΕΕ», «να δράσουν από κοινού ΗΠΑ και ΕΕ». Ταυτόχρονα με αυτές τις ευχές απαιτούν από τον λαό να είναι υπάκουος και έτοιμος να θυσιαστεί για τη Δύση, όπως και αν μεταφραστεί τελικά αυτό από τις αντιθέσεις και τις διαμάχες των αφεντικών τους. Επιπλέον και μέσα σε όλη την απεραιτοσύνη της υποτέλειάς τους, δεν χάνουν τον τυχοδιωκτισμό τους. Αναζητούν μέσα στο σκηνικό του αίματος των λαών που στήνεται στην περιοχή μήπως βρουν «ευκαιρία» να «βγουν κερδοφόροι» στον ανταγωνισμό τους με την Τουρκία - ό,τι και αν αυτό απαιτήσει και όποιες δραματικές και τραγικές συνέπειες φέρει στους δύο λαούς και στην περιοχή.

Από την άλλη και όσον αφορά την ηγεσία του ΚΚΕ, είναι βέβαιο ότι οι εξελίξεις αυτές τη δυσκολεύουν πολύ. Πριν από

όλα, τη βγάδουν εκτός του προεκλογικού της προγράμματος, στο οποίο είτε επιδοθεί με όλες της τις δυνάμεις και στη βάση μιας δεξιάς στην ουσία της γραμμής. Μιας γραμμής που στόχευε να μαζέψει στην κάλητη τη δυσάρεσκεια με μια σοσιαλδημοκρατική αντιπολιτευτική ρητορεία, που μένει μακριά και ενάντια από τις απαιτήσεις που έχει η ταξική πάλη για τους εργάτες και τον λαό. Ακόμα και τον αγώνα των εργατών στα Πετρέλαια της Καβάλας για το δικαίωμα στη δουλειά θέλησε και επιδίωξε να τον υπαγάγει και πολιτικά να τον «πνίξει» μέσα στην «πρόταση του ΚΚΕ για την ενέργεια στην Ελλάδα». Ταυτόχρονα, στον αγώνα των αγροτών που απειλούνται με οριστικό ξεκλήρισμα, ο ίδιος ο Κουτσούμπαρ επιδειξε έμπρακτα πως η «κορύφωση» του και η «ολοκλήρωση» του είναι η συνάντηση αντιπροσωπείας τους με τον πρωθυπουργό! Με αυτή τη γραμμή συμμόρφωσης και υποταγής στο σύστημα έκανε η ηγεσία του ΚΚΕ την παρατεταμένη προεκλογική της εκστρατεία και σε όλα τα άλλα κρίσιμα ζητήματα (νόμος Χατζηδάκη, παιδεία-νεολαία, υγεία, ακρίβεια), ξεροκίλιστους τους αγώνες και στήνοντας προεκλογικές περιουσίες και δραστηριότητες. Ακόμα και τα 70 χρόνια από την ένταξη της χώρας στο ΝΑΤΟ τα «θυμήθηκε» την επομένη της επετείου -και ενώ η κρίση στην Ουκρανία είχε ήδη εκδηλωθεί- και λογάριζε να τα «αντιμετωπίσει» με προεκλογική καμπάνια των δυνάμεων της ΚΝΕ.

Τώρα οι εξελίξεις που πηγάζουν από την πολεμική κρίση -που προφανώς αφιρνώδιαν την ηγεσία του ΚΚΕ- αναδεικνύουν στην πρώτη γραμμή «άλλα» ζητήματα. Ζητήματα που είναι δύσκολο να χωρέσουν σε σοσιαλδημοκρατικές προσεγγίσεις και σε «αναλύσεις» που έχουν διαγράψει την ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας και «ερμηνεύουν» τον κόσμο με βάση «τον ανταγωνισμό των επικερμηματικών ομίλων». Αλλά κυρίως και τελικά, η μαζική λαϊκή αντιπολεμική και αντιιμπεριαλιστική πάλη που απαιτείται απέναντι σε αυτές τις εξελίξεις αφενώς υπερβαίνει τα πλαίσια της πολιτικής νομιμότητας που βάζει το σύστημα και αφετέρου δεν μπορεί να «διασκαδαστεί» από κομματικές κινήτοποιήσεις.

Γ. ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

• Σε αυτήν την επικίνδυνη και απαιτητική κατάσταση, είναι σαφές ότι ο μεγάλος απών, αυτός που θα μπορούσε να δώσει μία άλλη τροπή στα πράγματα και πραγματική διέξοδο στις λαϊκές και εργαζόμενες μάζες είναι το σε ταξική βάση οργανωμένο λαϊκό και εργατικό κίνημα. Και -ακόμη περισσότερο- το επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα. Όσο περισσότερο εντείνεται η αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική, όσο βαραινούν στις πλάτες των λαϊκών και εργαζόμενων μαζών τα αδιέξοδα του ντόπιου συστήματος της εξάρτησης, τόσο πιο έντονα αναδεικνύεται η απουσία

αυτή. Και μπορεί στις λαϊκές συνειδήσεις η απουσία αυτή να μην είναι απόλυτα ξεκαθαρισμένη, να μην προκύπτει αυτόματα η αναγκασιότητα να καλυφθεί αυτό το τεράστιο κενό, όμως κάθε φορά που ξεσπάει ένας αγώνας, κάθε φορά που εκδηλώνονται συλλογικές αντιστάσεις απέναντι σε πτυχές αυτής της βάρβαρης πολιτικής, η συνειδητοποίηση αυτού του κενού γίνεται όλο και μεγαλύτερη. Και το ζητούμενο είναι η συνειδητοποίηση αυτή να οδηγήσει στις απαραίτητες διαδικασίες συγκρότησης για την κάλυψη αυτού του κενού και όχι στην απογοήτευση, την ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία.

Αυτός είναι και ο λόγος που οι σοβαρές εργατικές αντιστάσεις που εκδηλώνονται αυτήν την περίοδο αποκτούν ιδιαίτερη σημασία. Από τη μια, εκφράζουν τη

συσσωρευμένη οργή για μια πολιτική που ισοπεδώνει δικαιώματα και ξεριζώνει κατακτήσεις, για μια πολιτική που φέρνει φτώχεια, ανεργία, εργασιακή και κοινωνική ανασφάλεια. Μια κατάσταση που αγγίζει τα πλατιά λαϊκά στρώματα, μια κατάσταση που χρωματίζει την καθημερινότητά τους. Από την άλλη, αυτές οι εργατικές αντιστάσεις προβάλλουν -στον βαθμό που μπορούν- τη συλλογική πάλη, την έννοια του κοινού ταξικού συμφέροντος, κόντρα στις λογικές της συναίσεως και της ταξικής υποταγής.

Ο αγώνας των εργαζομένων στα Πετρέλαια Καβάλας, στη ΛΑΡΚΟ, στην COSCO, στην ΒΦΛ, ο αγώνας των εκπαιδευτικών, ο αγώνας στην efood, παρά τις διαφορές τους, είναι τέτοιο αγώνες και ως τέτοιο πρέπει να αντιμετωπίζονται. Είναι αποδείξεις των διεργασιών που γίνονται στις εργατικές συνειδήσεις, και όχι μόνο στη χώρα μας.

Αυτός είναι και ο λόγος που βρίσκουν την κατανόηση, την υποστήριξη και την αλληλεγγύη του λαού και της νεολαίας. Ο «κοινωνικός αυτοματισμός» δεν λειτουργεί ή -θα μπορούσαμε να πούμε- έχει αλλάξει πρόσημο και εκδηλώνεται υπέρ των αγώνων. Παράλληλα, τα αγωνιστικά ξεσπάσματα στην εκπαίδευση από εκπαιδευτικούς, φοιτητές, αλλά και μαθητές δείχνουν το εύρος αυτής της διάθεσης για αντίσταση.

• Οστόσο, δεν ισχύει το ίδιο για τις δυνάμεις που έχουν αναφορά και παρεμβαίνουν στο εργατικό και λαϊκό κίνημα ή για τις δυνάμεις της Αριστεράς. Την ώρα

που η αντιλαϊκή-αντεργατική επίθεση παροξύνεται, την ώρα που το κύμα ακρίβειας σαρώνει, την ώρα που ο νόμος 4808/21 σφίγγει τον κλοιό γύρω από τα σωματεία, την ώρα που -όπως αναφέραμε- εκδηλώνονται σημαντικές εργατικές αντιστάσεις, αλλά και την ώρα που το πολεμικό μέτωπο στην Ουκρανία ξεδιπλώνει νέες, επικίνδυνες πτυχές για τους λαούς, οι δυνάμεις που παρεμβαίνουν στο εργατικό και λαϊκό κίνημα αποδεικνύουν τα δικά τους τραγικά πολιτικά αδιέξοδα. Και μέσα σε αυτά τα αδιέξοδα επικειρεύουν να σύρουν και κάθε εκδήλωση εργατικής ή κοινωνικής αντίστασης.

Πιο χαρακτηριστική απ' όλες είναι η περίπτωση του ΚΚΕ. Το ΚΚΕ αντιλαμβάνεται πολύ καλά το μέγεθος της ευθύνης που κουβαλάει. Όχι απέναντι στο λαό, αλλά απέναντι στο σύστημα. Και αυτό του έχει υπενθυμιστεί αρκετές φορές, αλλά ή έμμεσα, από τα συστημικά επιτελεία. Κι επειδή θέλει να συνεχίσει να έχει τον ρόλο που έχει στο αστικό πολιτικό σκηνικό, φροντίζει να κινείται σε ακίνδυνο για το σύστημα μονοπάτια: προεκλογικό χαρακτηριστικό για «ανατροπή των συσχετισμών» στις επόμενες κάλπες, υποτίμηση της σημασίας του νόμου 4808/21 και στρώσιμο του δρόμου για την αποδοχή του, καμία ουσιαστική κίνηση για τη διεκδίκηση συλλογικών συμβάσεων και αυξήσεων στους μισθούς. Ακόμη και οι λαθροχειρίες του να παρουσιαστεί ως η μόνη δύναμη που αντιστέκεται και κινητοποιείται, ως η κινητήρια δύναμη πίσω από τους εργατικούς αγώνες

που έχουν ξεσπάσει, έχουν πολύ κοντά ποδάρια. Γιατί η σχετική του υπεροχή στη δυνατότητα κινητοποίησης κόσμου, αλλά και στα σωματεία, δεν αρκεί για να κρύψει την απροθυμία του να συγκροτήσει με την πολιτική του συστήματος. Το αντίθετο: την κάνει πιο κραυγαλέα. Και αυτό είναι κάτι που οι δυνάμεις του συστήματος το γνωρίζουν, ενώ και το ίδιο το ΚΚΕ φροντίζει να τους το υπενθυμίξει στο εργατικό και λαϊκό κίνημα αποδεικνύόμενα όρια στις κινηματικές αντιστάσεις που εκδηλώνονται.

Ένα επιπλέον πρόβλημα είναι ότι τα συγκεκριμένα πολιτικά χαρακτηριστικά του ΚΚΕ και της κίνησής του, τα όρια και οι δεσμεύσεις του, δεν γίνονται αντιληπτά από τις δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς. Και όχι μόνο αυτό, αλλά συνεχίζουν να υπάρχουν (αν όχι να κυριαρχούν) αυταπάτες για τη δυνατότητά τους. Το κυριότερο για τη συντήρηση αυτών των αυταπατών (που καλλιεργούνται και στον κόσμο του κινήματος) δεν είναι ο συσχετισμός στον δρόμο και στα σωματεία (που παίζει κι αυτό τον ρόλο του), αλλά η πολιτική ταύτιση -στην ανάλυση και τις θέσεις- δυνάμεων του εξωκοινοβουλίου με τους ρεφορμιστές του ΚΚΕ. Αυτός είναι ο βασικός λόγος που δυνάμεις του εξωκοινοβουλίου έχουν λερωτογήσει πάμπολλες φορές ως «ουρά» του ΚΚΕ. Κάτι που, φυσικά, το ΚΚΕ αντιλαμβάνεται και φροντίζει να το συνηθίσει, όπως και όσο το βουλεύει.

Δεν είναι τυχαίο, για παράδειγμα, ότι απέναντι στον νόμο Χατζηδάκη η κυρίαρ-

χη γραμμή στο εξωκοινοβούλιο είναι η γραμμή του ΚΚΕ «ο νόμος να μείνει στα χαρτιά», δηλαδή η σιωπηρή αποδοχή του. Δεν είναι τυχαίο ότι τις περισσότερες φορές (ειδικά σε ό,τι αφορά το εργατικό κίνημα) τα βέλη της κριτικής δυνάμεων του εξωκοινοβουλίου δεν περιλαμβάνουν το ΚΚΕ και το ΠΑΜΕ.

• Μέσα στην πολιτική τους παραζάλη, αλλά και μπροστά στο ενδεχόμενο εκλογών, οι δυνάμεις αυτές επαναφέρουν το προσφιλέ τους σύνθημα «Κάτω η κυβέρνηση». Σε μια περίοδο όπου το αστικό πολιτικό σκηνικό έχει πάει δεξιότερα από ποτέ, σε μια περίοδο όπου -ιδιαίτερα με το ξέσπασμα του πολέμου στην Ουκρανία- αναμένεται ακόμη μεγαλύτερη στοίχιση των βασικών πολιτικών δυνάμεων με τη γραμμή των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΕΕ (όσο κοινή βέβαια μπορεί να είναι αυτή) και ακόμα μεγαλύτερο βάθεμα της εξάρτησης της χώρας από τον ιμπεριαλισμό, οι δυνάμεις του εξωκοινοβουλίου ανασύρουν ένα σύνθημα που οδηγεί σε νέες, χειρότερες αυταπάτες.

Αλλά και σε ό,τι αφορά το πολεμικό μέτωπο αυτό καθαυτό, τα αδιέξοδα δυνάμεων του εξωκοινοβουλίου αναδεικνύονται με τραγικό τρόπο στηρίζοντας -ανοικτά ή πιο συγκαλυμμένα- τη ρωσική επέμβαση. Η ανάδειξη συνθημάτων και αιτημάτων όπως «αυτοδιάθεση του Ντονμπάς» και «αναγνώριση των Λαϊκών Δημοκρατιών του Ντονέτσκ και του Λουγκάνσκ», πέρα από σύγχυση σχετικά με το πάνω σε ποια βάση μπορεί να συγκροτηθεί ένα λαϊκό κράτος, νομιμοποιεί τη

ρωσική εισβολή και αποδίδει στον ιμπεριαλισμό (τον ρωσικό στην προκειμένη περίπτωση) χαρακτηριστικά που ούτε έχει ούτε πρόκειται να αποκτήσει, ότι μπορεί δηλαδή να εγγυηθεί την ύπωση και την ανεξαρτησία ενός κράτους και μάλιστα λαϊκού!

Αυτά τα αδιέξοδα έχουν αναδειχτεί με χαρακτηριστικό τρόπο και στις προσπάθειες συγκρότησης πρωτοβουλιών ενάντια στον πόλεμο στην Ουκρανία και στη ρωσική εισβολή. Είναι αδιέξοδα συνολικότερης αντίληψης γύρω από το εθνικό και πως μπορεί να συγκροτηθεί ο λαϊκός παρώντας, το λαϊκό και εργατικό κίνημα, σε μια πραγματικά αυτόνομη, ανεξάρτητη από το κράτος και τις δυνάμεις του συστήματος βάση.

Αυτά τα αδιέξοδα χαρακτηρίζουν και

συνέχεια στην επόμενη σελίδα.

συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα.

μεις που θα την υπηρετούν με συνέπεια, από την άλλη, ένας τρόπος υπάρχει να ξεπεραστεί: να μπουν στην υπόθεση της πάλης ολόενα και μεγαλύτερες μάζες λαού και εργαζομένων. Να μπλεχτούν στις γραμμές του αγώνα, να ενισχύσουν ή να συγκροτήσουν τα όργανά πάλης τους με βάση τα δικά τους ταξικά συμφέροντα, να χαράξουν εκείνες τις κατευθύνσεις που θα οδηγούν στην αναμέτρηση με τις δυνάμεις του συστήματος και όχι σε αυταπάτες περί συναίνεσης ή εκλογικής διεξόδου.

Δ. ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Οι κρίσιμες εξελίξεις στην Ουκρανία που φέρνουν πιο κοντά ακόμα και το ενδεχόμενο ενός ιμπεριαλιστικού πολέμου και ο ρόλος της χώρας μας στη βάση της διπλής ιμπεριαλιστικής της εξάρτησης, **βάζουν στην πρώτη γραμμή των καθηκόντων μας την προώθηση στο κίνημα της αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής πάλης.** Η πάλη αυτή είναι πριν από όλα επιτακτικά αναγκαία ως η μόνη πραγματική δυνατότητα του λαού μας και των λαών της περιοχής, της Ευρώπης και όλου του κόσμου για να αντισταθούν απέναντι στους κινδύνους μακεδέματος που τους απειλούν.

- Η πάλη αυτή έχει αφητηρία τη θέση **ΟΙ ΛΑΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ,** που είναι θέση συγκρότησης της πάλης του λαού μας και των λαών, σε αυτοτελή βάση απέναντι συνολικά στον ιμπεριαλισμό και τις αστικές και αντιδραστικές δυνάμεις που τον υπηρετούν.

- Είναι θέση-κατεύθυνση διαμόρφωσης του **Μετώπου Πάλης των λαών,** που είναι η μόνη πραγματική προοπτική τροποποίησης και ανατροπής του σημερινού συσχετισμού, με βάση τον οποίο ο ιμπεριαλισμός διαιρεί, τεμαχίζει, βάζει σε «αντίθεση» και οδηγεί σε αλληλοσφαγή λαούς, έθνη, εθνότητες, μειονότητες, πρόσφυγες και μετανάστες.

- Είναι θέση που παλεύει να σφυρηλατήσει τη **ΦΙΛΙΑ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ** των λαών ενάντια στον εθνικισμό, τον σοβινισμό και τον φασισμό, ενάντια στους μεγαλοϊδεατισμούς και τους τυχοδιωκτισμούς των εξαρτημένων αστικών τάξεων, που είναι εργαλεία των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, αλλά και εργαλεία για να οδηγηθούν οι λαοί στο σφαγείο του ιμπεριαλιστικού πολέμου.

- Είναι θέση απέναντι σε «λογικές» που αναζητούν στις επιδιώξεις ποίου ιμπεριαλιστή μπορούν να υπαχθούν οι «ελπίδες» των λαών. «Λογικές» που επικαλούνται και θέλουν να αντιγράψουν, στις σημερινές συνθήκες, τακτικές του κομμουνιστικού κινήματος σε εντελώς άλλες συνθήκες, συσχετισμούς και δεδομένα. «Λογικές» που στην πραγματικότητα αναπαράγουν με χειρότερους όρους τον σημερινό σε βάρος των λαών συσχετισμό, την υποταγή και την παραπέρα διαίρεση των λαών. «Λογικές» που δεν προτείνουν τελικά καμιά κινηματική διέξοδο, καμιά πάλη. «Λογικές» που δεν έχουν καμιά εμπιστοσύνη στη δύναμη της μαζικής πάλης και έχουν παραιτηθεί από κάθε προσπάθεια οικοδόμησης αγώνων και κινήματος.

- Είναι η θέση που, απέναντι στην ιμπεριαλιστική εισβολή της Ρωσίας και το πλησίασμα της απειλής του ιμπεριαλιστικού πολέμου που αυτή φέρνει, αναδεικνύει **κρίσιμους στόχους πάλης και συγκρότησης αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος:** **ΗΠΑ, ΝΑΤΟ ΚΑΙ ΡΩΣΙΑ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ - ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ - ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΜΑΣΤΕ ΤΗ ΦΙΛΙΑ ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΚΑΙ ΟΥΚΡΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, ΚΟΙΝΗ ΠΑΛΗ ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ.**

Καρδίτσα, 25/2/22

Η πάλη αυτή είναι προφανές ότι στη χώρα μας στρέφεται ενάντια στην πολιτική που την μετατρέπει σε προγεφύρωμα-ορμητήριο των αμερικανοΝΑΤΟϊκών ιμπεριαλιστών, ενάντια στην οποιαδήποτε εμπλοκή και υπαγωγή που παρέχει η χώρα μας στις επιδιώξεις της Δύσης στην πολεμική κρίση στην Ουκρανία. Στρέφεται ενάντια στην αποστολή στρατιωτικού υλικού και στην πιο κύρια υπηρεσία της, στη λειτουργία των αμερικανοΝΑΤΟϊκών βάσεων και των εξορμήσεων που ο ιμπεριαλισμός κάνει από αυτές. Είναι η πάλη που απαιτεί και διαδηλώνει **ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ - ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ - ΕΞΩ Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΑΤΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΕ.**

Είναι η πάλη που παίρνει ανοιχτά τη θέση των λαών στο ζήτημα του αντιδραστικού ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, στο ζήτημα των εντάσεων και διχασμών που εξαιτίας και ενόψει των εξελίξεων της πολεμικής κρίσης στην Ουκρανία πυρακτώνεται ξανά από τους ιμπεριαλιστές και τους υποτακτικούς τους, στα Βαλκάνια και στην Αν. Μεσόγειο: **ΕΧΘΡΟΙ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ ΛΑΟΙ, ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΝΑΤΟ ΚΑΙ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ - ΕΛΛΑΔΑ ΚΥΠΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑ ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ - ΛΑΟΙ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ ΕΝΘΕΙΤΕ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ - ΚΑΜΙΑ ΑΛΛΑΓΗ ΣΥΜΠΡΟΚΤΗΣΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ.**

Αυτοί οι στόχοι πάλης εκφράζουν τη διεθνιστική αλληλεγγύη που οφείλει ο λαός μας και δημιουργούν τη βάση συναδέλφωσης και φιλίας του με τον δοκιμαζόμενο ουκρανικό λαό και όλους τους λαούς της περιοχής. Αλλά προφανώς αυτοί οι στόχοι συγκροτούν την πάλη που στρέφεται συνολικά ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας, ενάντια στα βάθρα στήριξης του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης.

Στη βάση των παραπάνω προσδιορίζεται και το υποκείμενο αυτής της πάλης, που δεν είναι άλλο από την εργατική τάξη, τον λαό και τη νεολαία της χώρας μας.

Γιατί οι στόχοι της πάλης αυτής, από τη μια, εκφράζουν ζωτικές ανάγκες και συμφέροντα όλων των από κάτω και, από την άλλη, είναι σε πλήρη αντίθεση με την πολιτική, τις ανάγκες και τα συμφέροντα της εξαρτημένης αστικής τάξης.

Γιατί η συγκρότηση και η ανάπτυξη αυτής της πάλης είναι συγκρότηση των εργατικών-λαϊκών δυνάμεων και της νεολαίας και χειραφέτησή τους από τους πιο βασικούς εκβιασμούς του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης.

Γιατί η προοπτική αυτής της πάλης είναι άρρηκτα δεμένη με την επαναστατική προοπτική της εργατικής τάξης και του λαού.

Γιατί σε αυτήν την πάλη και με αυτήν την πάλη, η εργατική τάξη της χώρας καλείται και να διαμορφώσει την επαναστατική της ηγεμονία στη συμμαχία της με τα λαϊκά στρώματα στη χώρα, αλλά και να συγκροτήσει την -αναγκαία για την επαναστατική της προοπτική- συμμαχία με την εργατική τάξη και τους λαούς των χωρών της περιοχής.

Με αυτή τη γραμμή της αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής πάλης σε κάθε χώρο

δουλειάς, σε γειτονιές, σε σχολές και σχολεία, επιδιώκουμε συζητήσεις, εκδηλώσεις, συνελεύσεις, συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις.

Ιδιαίτερα σημαντικός και κρίσιμος ο ρόλος της νεολαίας, ο μαζικός ξεσηκωμός της που μπορεί να παίξει τον ρόλο του πυροδότη ευρύτερα για τον εργαζόμενο λαό.

Όλη αυτή η προσπάθεια είναι άμεση ανάγκη στη βάση της κρισιμότητας των εξελίξεων, αλλά δεν είναι μια «έκτακτη» κατάσταση. Με βάση τη συνολική και γενικότερη κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στη χώρα, στην περιοχή και τον κόσμο, είναι φανερό ότι η αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση, η κατεύθυνση της πάλης ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας, είναι κατευθύνσεις που πρέπει να κατακτηθούν και να ριζώσουν μέσα στον λαό, στη νεολαία και στο κίνημα. Σε αυτή τη βάση, οι προσπάθειες για κοινή δράση στο ζήτημα αυτό πρέπει να ενταθούν στην Αθήνα, σε όλες τις πόλεις και στις περιοχές, στις γειτονιές, σε χώρους δουλειάς και σε Σχολές. Προσπάθειες που πρέπει να συνοδεύονται σταθερά από την αναγκαία κριτική και αντιπαράθεση στις λαθεμένες αντιλήψεις, στις υποτιμήσεις, αρνήσεις και διαστρεβλώσεις της αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής πάλης. Κριτική και αντιπαράθεση που είναι αναγκαίες, όχι για «μικροκομματικούς» λόγους, αλλά για να υποστηριχθεί αποφασιστικά η ανάγκη της αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής πάλης, κόντρα στις λαθεμένες αντιλήψεις, θέσεις και πρακτικές που περισσεύουν -είναι αλήθεια- στο κίνημα και στις δυνάμεις που αναφέρονται σε αυτό.

Ταυτόχρονα, η αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική πάλη κάθε άλλο παρά είναι μια πάλη «άσχετη» με τα ζητήματα που αφορούν στα εργασιακά, κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα των εργαζομένων, του λαού και της νεολαίας. Από τη μια, η κλιμάκωση των πολεμικών κινδύνων και της ιμπεριαλιστικής επικυριαρχίας στη χώρα και στην περιοχή είναι ήδη φανερό ότι με όλους τους τρόπους επιδρά καθοριστικά και αποφασιστικά στην επιδείνωση όλων αυτών των ζητημάτων. Από την άλλη, η αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική γραμμή και πάλη είναι γραμμή πολιτικοποίησης, αγωνιστικής και ταξικής συγκρότησης των εργατών, του λαού και της νεολαίας. Η προώθησή της ευνοεί και υποστηρίζει τη συγκρότηση των εργατικών-λαϊκών-νεολαϊστικών αγώνων, για την αντίσταση και τη διεκδίκηση που απαιτείται στα μέτωπα της επίθεσης που εξελίσσεται και όπως τα έχουμε προσδιορίσει στην τελευταία συνεδρίαση του Καθοδηγητικού Οργάνου στις 19-20 Φλεβάρη:

- Την ενεργητική υποστήριξη και την όσο δυνατόν πιο πλατιά ανάδειξη των εργατικών αγώνων που εξελίσσονται (Πετρέλαια Καβάλας, COSCO, ΛΑΡΚΟ, ΒΦΛ). Αγώνες που αντιστέκονται στον σκληρό πυρήνα της αντεργατικής επίθεσης, που αντιμετωπίζουν στην πιο άγρια μορφή τους το κράτος και την εργοδοσία, αλλά και τη γραμμή υποταγής που επιβάλλεται και την αποσυγκρότηση του εργατικού κινήματος, που έχει διαμορφωθεί από τους κυβερνητικούς εργοδοτικούς ερ-

γατοπατέρες και τις δυνάμεις του συμβιβασμού. Γι' αυτό είναι και αγώνες που διεκδικούν να κάνουν τα πρώτα βήματα στην κατεύθυνση ανασυγκρότησης του ταξικού εργατικού κινήματος, αγώνες-σχολείο για ό,τι απαιτείται στην κατεύθυνση αυτή.

- Την ανάδειξη μέσα σε αυτούς τους αγώνες, αλλά και σε κάθε σωματείο και χώρο δουλειάς, της κατεύθυνσης και την προώθηση της πάλης για την ανατροπή του νόμου 4808/21. Την προώθηση και διεύρυνση πανελλαδικά της «Πρωτοβουλίας για την ανατροπή του νόμου 4808» που έχει συγκροτηθεί στην Αθήνα από μια σειρά δυνάμεις και έχει κάνει ήδη σημαντικά βήματα παρουσίας και παρέμβασης στο εργατικό κίνημα. Το ζήτημα αυτό είναι το κεντρικό μέτωπο της πάλης όλων των εργατών και εργαζομένων της σημερινής περιόδου και η συγκρότηση δυνάμεων σε αυτό είναι κρίσιμο ζήτημα για την κατάσταση που θα διαμορφωθεί την «επόμενη μέρα» στα σωματεία. Οι αντιστάσεις που θα αναπτυχθούν στη βάση της άρνησης εφαρμογής και της ανατροπής του νόμου θα αποτελέσουν τη βάση για τη συνέχιση της πάλης αυτής στο πιο δυσμενές τοπίο που διαμορφώνεται.

- Την προώθηση πρωτοβουλιών και κινητοποιήσεων απέναντι στην ακρίβεια, που απειλεί τους στοιχειώδεις όρους διαβίωσης των εργατικών-λαϊκών μαζών. Με το αίτημα της αύξησης μισθών και συντάξεων, αλλά και με την απαίτηση της ακύρωσης των αυξήσεων στην ενέργεια και την εναντίωση στη φοροληλασία, να αγωνιστούμε για να βρει διέξοδο στη μαζική πάλη η εκρηκτική οργή που συσσωρεύεται στους εργαζόμενους και το λαό.

- Την αποφασιστική και σταθερή προσπάθεια της αγωνιστικής συγκρότησης των φοιτητικών συλλόγων στη βάση των μεγάλων ζητημάτων που αντιμετωπίζει ο φοιτητόκοσμος από την αντιδραστική, ταξική επίθεση του συστήματος, σε συνδυασμό με την ανάδειξη της γραμμής της αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής πάλης στα ΑΕΙ. Συνολικά, το πλαίσιο του πανεκπαιδευτικού μετώπου αγώνα που απαιτείται μπροστά στην εκρηκτική κατάσταση που έχει διαμορφωθεί για μαθητές, φοιτητές, εκπαιδευτικούς και όλο το λαό από την ταξική-αντιδραστική επίθεση, ενισχύεται από την ανάγκη και την κατεύθυνση της αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής πάλης.

- Την ανάπτυξη πρωτοβουλιών και κινητοποιήσεων των υγειονομικών απέναντι στην κλιμάκωση της κυβερνητικής επίθεσης στο δικαίωμα του λαού στην πλήρη και δωρεάν περίθαλψη, στην κατεύθυνση «συνάντησης» και διεύρυνσης αυτών των πρωτοβουλιών με τον εργαζόμενο λαό.

- Την πρωτοβουλία πραγματοποίησης εκδηλώσεων και τη συμμετοχή σε κινητοποιήσεις για το **γυναικείο ζήτημα στις 8 Μάρτη**, με την παράλληλη προβολή του πολιτικού πλαισίου που διαμόρφωσε το ΚΟ. Κινητοποιήσεις που πρέπει να χαρακτηριστούν από την αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική γραμμή, που πρέπει να αναδείξουν το «μισό του ουρανού» να πρωτοστατεί στην πάλη του λαού μας και των λαών ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο.

- Την πιο ουσιαστική προετοιμασία του διήμερου «σχολείου» για τη νεολαία που το ΚΟ αποφάσισε για τις 7-8 Μάη και με περιεχόμενο που αφορά, αφενός, στο μ-λ ρεύμα και την πάλη που διεξήγαγε στο κομμουνιστικό κίνημα απέναντι στη ρεβιζιονιστική στροφή και την παλινόρθωση και, αφετέρου, στα σημαντικά δεδομένα και τις απαιτήσεις της πάλης για την εκ νέου συγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος. Η πολεμική κρίση και οι εξελίξεις που παράγει αναβαθμίζουν ακόμα περισσότερο τη σημασία αυτής της διοργάνωσης και θα εμπλουτίσουν το περιεχόμενό της.

ΡΩΣΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Η Ελλάδα μπλεγμένη στα γρανάζια του ΝΑΤΟ και της αμερικάνικης επιθετικής πολιτικής

Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία ξάφνιασε τους λαούς στην Ευρώπη και στην υφήλιο. Σαν έτοιμοι από καιρό, οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ, αφού χρόνια τώρα περιέσφιγγαν τον κλοιό στην Ρωσία, γρήγορα μετά το ξεκίνημα των συγκρούσεων πέρασαν σε άλλο, ανώτερο επίπεδο. Μέσα σε λίγες μέρες, φθάσανε από τις σκληρές οικονομικές κυρώσεις στην συλλογή πολεμικού υλικού ενίσχυσης της Ουκρανίας και στην συζήτηση για αποστολή πολεμικών αεροσκαφών!

Αποστολή "ανθρωπιστικής βοήθειας" στην Ουκρανία

Η πολεμική σύγκρουση πλέον μετατράπηκε σε σύγκρουση Δύσης (ΝΑΤΟ) και Ρωσίας. Όσον αφορά στα καθ' υμάς, ανέδειξε με τον πιο ανάγλυφο τρόπο το βάθος της εμπλοκής της χώρας μας στα πολεμικά αμερικανοΝΑΤΟϊκά σχέδια.

Χωρίς ίχνος υπερβολής, η Ελλάδα έχει διαμορφωθεί -τα τελευταία χρόνια- σε πολιτική και στρατιωτική πλατφόρμα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του στρατιωτικού πολιτικού συνασπισμού του ΝΑΤΟ, στον οποίο ηγούνται και καθορίζουν στρατηγικές και τακτικές τα γεράκια της Ουάσιγκτον.

Από την πρώτη στιγμή της πολεμικής σύγκρουσης ενεργοποιήθηκαν οι βάσεις που φιλοξενούν νατοϊκές και αμερικάνικες δυνάμεις. Η Σούδα, το Άκτιο, η Λάρισα, ο Βόλος, η Αλεξανδρούπολη έχουν ενεργοποιηθεί και παραμένουν συντονισμένες με τις αμερικάνικες δυνάμεις για κάθε ενδεχόμενο! Μάλιστα μεσούσης της σύγκρουσης, ο γνωστός Πάιατ επανέλαβε για άλλη μια φορά τις «ευχαριστίες» των ΗΠΑ στην κυβέρνηση της ΝΔ και άφησε ανοικτό το ενδεχόμενο δημιουργίας και νέων βάσεων στα νησιά του Αιγαίου!! Με τον πιο επίσημο και ανοικτό τρόπο η χώρα εμπλέκεται στα σχέδια πολέμου και μακελέματος των λαών σε όλα τα εφιαλτικά σενάρια!

Αρκεί να αναφέρουμε κάποια βασικά δεδομένα:

- Από τη βάση της Σούδας καθημερινά απογειώνονται κατασκοπευτικά αεροπλάνα των ΗΠΑ για να καταγράψουν τις Ρωσικές κινήσεις στα πεδία των συγκρούσεων.

- Έχει αυξηθεί η παρουσία ΝΑΤΟϊκών πλοίων στο Αιγαίο, για έλεγχο των κινήσεων των ρωσικών πολεμικών που μετακινούνται από την Ερυθρά Θάλασσα και την Ανατολική Μεσόγειο μέσα από τα Στενά προς τη Μαύρη Θάλασσα.

Σε καθημερινή βάση η κυβέρνηση της ΝΔ κλιμακώνει την εμπλοκή της χώρας και αυξάνει κατακόρυφα τους κινδύνους για τον ελληνικό λαό. Ευθυγραμμίζεται πλήρως με κάθε νέα οδηγία-εντολή των Αμερικανών ή ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών για οικονομικές κυρώσεις και κάθε είδους αποκλεισμό (πρόσβαση στον εναέριο χώρο των πολιτικών αεροπλάνων της Ρωσίας).

Σε αυτήν την επικίνδυνη κατεύθυνση, είχαμε και την απόφαση της κυβέρνησης της ΝΔ να στείλει πολεμικό υλικό ως βοήθεια στην Ουκρανία.

Είναι σαφές πως η απόφαση αυτή ενισχύει παραπέρα την εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο.

- Τεράστιες ποσότητες στρατιωτικού υλικού και στρατιωτικών δυνάμεων μεταφέρθηκαν από την Αλεξανδρούπολη σε χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και στη «μεθόριο» των πολεμικών συγκρούσεων. Η κλιμάκωση της σύγκρουσης στην Ουκρανία θα εντείνει αυτή την κινητικότητα.

Από την πρώτη μέρα της Ρωσικής εισβολής, η ελληνική κυβέρνηση της ΝΔ έσπευσε να συνταχθεί με τη δυτική κατακραυγή ενάντια στη Ρωσία που αφηφά το... διεθνές δίκαιο, παραγράφοντας έτσι κάθε Νατοϊκό έγκλημα και επέμβαση στην περιοχή και στον κόσμο.

Είναι χαρακτηριστική η δήλωση της προέδρου της χώρας Σακελλαροπούλου: «*Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία είναι η πρώτη τόσο σημαντική επίθεση εναντίον ενός ανεξάρτητου και κυρίαρχου κράτους, μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο στην Ευρώπη.*» (από την αντιφώνηση κατά την συνάντησή της με τον Κ.Μητσοτάκη).

Μέσα σε μια πρόταση ξεκάστηκαν η κατοχή του 40% της Κύπρου αλλά και η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Μάλλον Κύπρος & Γιουγκοσλαβία είναι στην Αφρική ή στην Ανταρκτική και δεν είναι στην Ευρώπη ή αυτά συνέβησαν σε άλλο αιώνα!

Σε καθημερινή βάση η κυβέρνηση της ΝΔ κλιμακώνει την εμπλοκή της

χώρας και αυξάνει κατακόρυφα τους κινδύνους για τον ελληνικό λαό. Ευθυγραμμίζεται πλήρως με κάθε νέα οδηγία-εντολή των Αμερικανών ή ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών για οικονομικές κυρώσεις και κάθε είδους αποκλεισμό (πρόσβαση στον εναέριο χώρο των πολιτικών αεροπλάνων της Ρωσίας).

Σε αυτήν την επικίνδυνη κατεύθυνση, είχαμε και την απόφαση της κυβέρνησης της ΝΔ να στείλει πολεμικό υλικό ως βοήθεια στην Ουκρανία. Είναι σαφές πως η απόφαση αυτή ενισχύει παραπέρα την εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο.

Η κυβέρνηση αξιοποίησε προπαγανδιστικά τον βομβαρδισμό δυο χωριών στην Ανατολική Ουκρανία και το θάνατο πολλών κατοίκων τους ελληνικής καταγωγής. Το ελληνικό Υπουργείο Εξωτερικών βιάστηκε να χρεώσει την ευθύνη στη Ρωσική πλευρά, όπως με τη ίδια βιασύνη πριν μερικές εβδομάδες αποφάνθηκε για τη δολοφονία ομογενή από Ουκρανούς στρατιωτικούς, αποδίδοντάς την στην επίδραση του αλκοόλ!

Η κυβέρνηση φέρει ακέραια την ευθύνη για τον τρόπο που αξιοποιούνται γεγονότα για να δικαιολογήσουν σοβαρές και επικίνδυνες πολιτικές επιλογές υποταγής στις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις και που στην πραγματικότητα, αφήνουν περισσότερο εκτεθειμένους τους κατοίκους

αυτών των περιοχών που βρίσκονται στο μάτι του πολεμικού κυκλώνα.

Στην συζήτηση που έγινε την Τρίτη 1/3/22 στη Βουλή, δηλώθηκε ευθαρσώς από τον πρωθυπουργό πως η ευθυγράμμιση της κυβέρνησης με τις επιταγές των ΗΠΑ και των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών θα συνεχιστεί! Η αστική τάξη δεν κρύβει την επιθυμία της να κερδίσει πόντους στα μάτια των δυτικών έναντι της τούρκικης αστικής τάξης. Θέλει για μια ακόμη φορά να γίνει το «καλό παιδί» της δύσης και να πάρει τα εύσημα!

Τη σκυτάλη για τη συνέχιση και την εμβάθυνση αυτής της επικίνδυνης και τυχοδιωκτικής πολιτικής πήρε η κυβέρνηση της ΝΔ από την προηγούμενη κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, η ηγεσία του οποίου - με υποκρισία- προσπαθεί δήθεν να κρατήσει αποστάσεις και προσχήματα. Όπως φανερά ειπώθηκε από τα χείλη Τσίπρα «*είμαστε με την Δύση, είμαστε με το ΝΑΤΟ*» αλλά αν γκρινιάξουμε λίγο παραπάνω ίσως πετύχουμε καλύτερα ανταλλάγματα!

Όσο περνούν οι μέρες, αποδεικνύεται πως ο πόλεμος που ξέσπασε με την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία αιματοκυλά όχι μόνο το λαό και τις εθνότητες αυτής της χώρας, αλλά απειλεί και τους λαούς της Ευρώπης και του κόσμου ολόκληρου!

Οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες! Ή μήπως έχουν;

Το ίδιο ερώτημα επιστρέφει ξανά και ξανά:

Υπάρχει δυνατότητα και αναγκαιότητα λαϊκού, επαναστατικού, εργατικού, κομμουνιστικού κινήματος, αυτόνομου από το σύστημα και τις διάφορες μερίδες του;

Τρίκαλα 27/02

Οι δραματικές εξελίξεις στην Ουκρανία αποκάλυψαν τις τεράστιες ευθύνες που έχει η συντριπτική πλειοψηφία των δυνάμεων της Αριστεράς, οι οποίες για χρόνια υποτάχθηκαν σε θεωρίες κοσμοπολιτισμού και «πανιμπεριαλισμού», υποτίμησαν τον κίνδυνο που φέρνουν οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και υπονόμισαν την «ξεπερασμένη» - κατά την άποψή τους - αναγκαιότητα συγκρότησης του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος και του αγώνα ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση. Έχουν συγκεκριμένες και σοβαρές ευθύνες για την κυριαρχία στην κοινωνία αλλά και στον κόσμο του κινήματος από τη μια οικονομίστικων (αλήθεια, ποια είναι η άποψη των... «επιχειρηματικών ομίλων» για την προσωρινή ίσως κατάρρευση των οικονομικών συναλλαγών ΕΕ-Ρωσίας;), αλλά και από την άλλη παρδαλών και αταξικών αντιλήψεων (εκδοχές της ομπαμικής «Αριστεράς») γύρω από τα λεγόμενα «ατομικά δικαιώματα», αδυνατίζοντας την «κόκκινη» πλευρά, η οποία είναι συνδεδεμένη με ένα ταξικό αλλά και αντιιμπεριαλιστικό DNA. Σε μια χώρα, μάλιστα, της οποίας το έδαφος, ο αέρας και η θάλασσα παραδίδονται από άκρη σε άκρη στην πιο δολοφονική πολεμική μηχανή του πλανήτη, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, αποτελώντας τη βάση για το μακέλεμα λαών - ανάμεσα στους οποίους και του δικού μας!

Οστόσο, αυτό είναι ένα ζήτημα για το οποίο θεωρούμε ότι έχουμε καταθέσει ό,τι μπορούμε, έχουμε αποσαφηνίσει σε μεγάλο βαθμό την άποψή μας και τη φυσιογνωμία μας και έχουμε καταθέσει άπειρο μόχθο να το υπηρετήσουμε. Και, επειδή είναι ιδιαίτερα σοβαρά ζητήματα, τόσο αυτό του απολογισμού του καθενός και το πώς έχει συμβάλει (ή δεν έχει συμβάλει) στα παραπάνω καθήκοντα όσο και αυτό της προοπτικής του κινήματος, θα επανέλθουμε σε άλλη αναφορά.

Εδώ θα θέλαμε να ασχοληθούμε με το

εξής γεγονός: Μέσα στην όλη σύγχυση στην οποία έχουν περιέλθει δυνάμεις της Αριστεράς αλλά και απλοί λαϊκοί άνθρωποι, εμφανίζεται από την πρώτη μέρα της ρώσικης εισβολής στην Ουκρανία μια από ντροπαλή έως και καθαρή και (υποτίθεται) πολιτικά αιτιολογημένη επιλογή της υποστήριξης της ρώσικης κίνησης και του Πούτιν. Με απόλυτο σουρεαλισμό, έχουμε δει δυνάμεις τροτσικιστικών καταβολών που ανατρίχιαζαν ενάντια στις Λαϊκές Δημοκρατίες όταν αυτές υπήρχαν να νιώθουν ως βασικό καθήκον τους, σήμερα, την υπεράσπιση των (ανύπαρκτων εκτιμήμα) «Λαϊκών Δημοκρατιών» του Ντονμπάτ! Έχουμε δει δυνάμεις μαοϊκών καταβολών (διαπαιδαγωγημένων, υποτίθεται, στη λογική «να στηριζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις»), οι οποίες δεν δίσταζαν στο παρελθόν να καταδικάσουν την επέμβαση του σοσιαλιμπεριαλισμού στο Αφγανιστάν (τότε που ο λαός του «έμαθε την επανάσταση από το ραδιόφωνο», όπως έλεγε ο «Ριζοσπάστης»), να καλούν σήμερα να ηττηθεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός «έστω και από κάποιον που δεν είναι φίλος μας»! Και ο οποίος φρόντισε στο διάγγελμά του να καταγγείλει τον Λένιν και τον Στάλιν και να ξεκαθαρίσει ουσιαστικά ότι μιλάει στο όνομα του τσαρικού μεγαλωρώσικου εθνικισμού (σε αυτό θα επανέλθουμε). Ποια είναι, λοιπόν, η βάση σε όλα αυτά τα παράδοξα φαινόμενα και ποια κατεύθυνση εξυπηρετούν αυτές οι επιλογές;

Η επιλογή ιμπεριαλιστή οδηγεί στην περιθωριοποίηση της λαϊκής πάλης

Ας τα πάρουμε με τη σειρά: Η μετατροπή τα προηγούμενα χρόνια της Ουκρανίας σε ενός τύπου αμερικάνικο προτεκτοράτο, η επιθετική επιδίωξη των Αμερικάνων να απωθήσουν ακόμα πιο βαθιά και να περικυκλώσουν ασφυκτικά τον ρώσικο ιμπεριαλισμό μέσω της εισό-

δου της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, οι δηλώσεις Ζελένσκι (που δεν είναι και πολύ δηλώσεις του... Ζελένσκι) για κατασκευή πυρηνικών όπλων από τη νατοϊκή Ουκρανία, αλλά και τα εγκλήματα των μαριονετών της Ουκρανίας στο λαό του Ντονμπάτ μαζί με τον βαρύνοντα ρόλο νεοαζιστικών ταγμάτων θανάτου στο πλαίσιο του ουκρανικού κράτους αποτελούν, ασφαλώς, πραγματικά δεδομένα. Πρόκειται για πραγματικά δεδομένα τα οποία σε απλό κόσμο δημιουργούν μεγάλη αγανάκτηση και μια ενστικτώδη πόλωση προς την άλλη πλευρά. Η πόλωση αυτή μεγαλώνει από την (υγιή) αηδία που δημιουργεί η ωμή διαστρόφη της αλήθειας από τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης, τα οποία αναμασούν για μια ακόμα φορά τη νατοϊκή προπαγάνδα και ξαφνικά διαπίστωσαν την αξία του Διεθνούς Δικαίου και της... μη αλλαγής συνόρων, αρχές από τις οποίες εξαιρούνται -προφανώς- η πρώην Γιουγκοσλαβία, το Ιράκ, η Παλαιστίνη, η Συρία, η Λιβύη, το Αφγανιστάν και όλο το τμήμα του πλανήτη το οποίο δεν φιλοξενεί αμερικάνικες στρατιωτικές βάσεις!

Αν, όμως, η μια βάση της λανθάνουσας υποστήριξης της ρώσικης εισβολής είναι η οργή για τον μεγάλο εμπρηστή του πολέμου, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό (οργή στην οποία πρωτοστατούμε!), η άλλη βάση δεν είναι ούτε υγιής ούτε κινηματικά αξιοποιήσιμη. Μιλάμε για τη μακρόχρονη κυριαρχία στην Αριστερά (αλλά και στο λαό) της αντίληψης ότι τελικά οι λαοί έχουν ανάγκη από προστάτες. Ότι η παρέμβαση των λαών περιορίζεται de facto στην επιλογή τού (υποτίθεται) «λιγότερο κακού ιμπεριαλιστή». Αντίληψη που δεν διαφέρει πολύ από την επιλογή της «λιγότερο κακής κυβέρνησης», μόνο που διατυπώνεται

δή, στην πλήρη παραλυσία και περιθωριοποίηση των λαϊκών μαζών, οι οποίες πρέπει απλώς να περιμένουν τα τηλεοπτικά παράθυρα για να ακούσουν τη νίκη της Ρωσίας, υποτιμώντας και νιώθοντας αδύναμες να προσπαθήσουν να ανταποκριθούν στο πρώτου μεγέθους καθήκον του κινήματος στη χώρα μας, της ενίσχυσης του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος και του αγώνα να φύγουν οι βάσεις του θανάτου.

Πού είναι οι μάζες;

Κατά τη γνώμη μας, αυτό ακριβώς είναι και το βασικό κριτήριο για να κρίνει κανείς ποια προσέγγιση είναι η σωστή: πόσο διευκολύνει - ανοίγει δρόμο στην αυτοτελή συγκρότηση του λαϊκού παράγοντα, ο οποίος είναι ο μόνος παράγοντας που μπορεί να δημιουργήσει μια άλλη προοπτική.

Έχοντας πλήρη επίγνωση της παντελώς κατευθυνόμενης «πληροφορίας» από το ουκρανικό μέτωπο, θα ρισκάρουμε να διατυπώσουμε ως εκτίμηση την εντύπωση ότι διεξάγεται όλα αυτά τα χρόνια και σήμερα στην Ουκρανία μια μάχη στρατιωτικών και παραστρατιωτικών μηχανισμών, ερήμην οποιασδήποτε έκφρασης λαϊκού παράγοντα. Στο έδαφος της Ουκρανίας δεν φαίνεται καμία πλατιά λαϊκή διάθεση «πατριωτικής υπεράσπισης της» αλλά ούτε, από την άλλη, και καμία διάθεση υποδοχής των «ρώσων απελευθερωτών». Και αν αυτή η εικόνα πιθανόν νοθεύεται από το ολότελα φασιστικό κλίμα ελέγχου και καταστολής που σίγουρα υπάρχει μέσα στις πόλεις, κανένα τέτοιο κλίμα δεν φαίνεται ούτε καν ανάμεσα στους ρωσόφωνους πρόσφυγες που έχουν μεταφερθεί από το Ντονμπάτ στη Ρωσία. Καμία διαδήλω-

Σάμος 26/02

απέναντι σε καθήκοντα πιο μεγάλα και δραματικά. Πρόκειται για μια αντίληψη που έχει τη ρίζα της στο ρεφορμισμό και το ρεβιζιονισμό και που οδηγεί τελικά στο αντίθετο από αυτό που υποτίθεται ότι θέλει να υπηρετήσει. Οδηγεί, δηλα-

ση υποστήριξης της εισβολής ούτε από τον ρωσόφωνο πληθυσμό δεν έχουμε δει ούτε καν στο Russia Today. Όσο για την υποτιθέμενη «αποναζιστικοποίηση» της Ουκρανίας, θα θέσουμε ένα απλό ερώτημα. Η ρώσικη εισβολή, αλήθεια, πιστεύ-

ει κάποιος ότι θα έχει ως αποτέλεσμα το αδυνάτισμα της ακροδεξιάς είτε στη Ρωσία είτε στην Ουκρανία; Ή το ακριβώς αντίθετο;

Αλλά και αν υποθέσουμε ότι ξεκινούν τέτοιες κινητοποιήσεις. Μπορεί κανένας να φανταστεί ότι -όντας υπό τον έλεγχο και την κηδεμονία μιας ιμπεριαλιστικής δύναμης- θα έχουν το ελάχιστο προοδευτικό πρόσημο; Ότι θα έχουν άλλο ρόλο από την εμπλοκή των μαζών στο φρικτό έργο της συσσώρευσης όρων για το ξέσπασμα του επόμενου μεγάλου πολέμου;

Αντίστοιχα, η μαζική αντιρωσική διαδήλωση στη Γερμανία δεν αποτελεί τίποτα άλλο από ένα εργαλείο του γερμανικού ιμπεριαλισμού για να προωθήσει και να νομιμοποιήσει στο λαό τη διαδικασία επανεξοπλισμού του (μια μεγάλη εκκρεμότητα που τον βασανίζει) και να πλασαριστεί στη νέα... αταξία πραγμάτων ως ένας ιμπεριαλιστής «για τον εαυτό του» (και όχι υπό την σκέπη των Αμερικάνων), ένας ιμπεριαλιστής με σιδερένια και όχι με πήλινα πόδια.

Όλη αυτή η αντιδραστική σύγκρουση δεν έχει προοδευτικό πρόσημο. Και επειδή γίνεται μεγάλη κουβέντα (και δικαίως) για τη μεγάλη παρέμβαση του φασισμού στο πλαίσιο της Ουκρανίας, θα θέλαμε να σημειώσουμε ότι όλη η «φιλοσοφία» του διαγγέλματος Πούτιν καθώς και μεγάλο τμήμα του think tank εξουσίας στη Ρωσία έχει εθνικιστικές αναφορές.

Οι «Λαϊκές Δημοκρατίες του Ντονμπάς» και οι ιστορικοί παραλληλισμοί

Θα λέγαμε κιόλας ότι είμαστε σχεδόν σίγουροι ότι φασιστικές ομάδες δρουν και στο πλαίσιο των «Λαϊκών Δημοκρατιών του Ντονμπάς» -αυτό αποτελεί πολιτική εκτίμηση που θα τη δικαιολογήσουμε. Στο σημείο αυτό δηλώνουμε πρόθυμοι να παραδεχτούμε τυχόν λάθος μας και να πληροφορηθούμε από όσες οργανώσεις και πολιτικές ομάδες έχουν πιο άμεση γνώση για το ζήτημα να καταθέσουν μια ειλικρινή εικόνα, ώστε έστω σε έναν βαθμό να επιχειρηματολογηθεί η εικόνα ότι στο Ντονέτσκ παίζεται ένα σημαντικό κομμάτι της σύγχρονης ιστορίας του κινήματος. Μας έχει κάνει εντύπωση ότι καμία τέτοια σοβαρή αναφορά δεν έχει πέσει στην αντίληψή μας.

Έχουμε, αντίστοιχα, διαβάσει πλήθος ιστορικών αναφορών σε σχέση με διάφορες (αντίστοιχες νομίζουν αυτοί που τις αναφέρουν) «ανίερεις συμμαχίες» που έχει κάνει το κομμουνιστικό κίνημα για να εξυπηρετηθεί η τακτική του χτυπήματος του κύριου εχθρού. Εδώ υπάρχει ξανά η γνωστή σύγχυση, την οποία είμαστε υποχρεωμένοι να αποδομήσουμε για μια ακόμα φορά. Για να κάνει κάποιος συμμαχίες πρέπει ο ίδιος να είναι κάτι. Να έχει δημιουργήσει όρους συγκρότησης μιας συσσώρευσης, η οποία ξέρει με ποιον, γιατί και με ποιο όριο συμμαχεί. Είναι επικίνδυνες ατυχές να συγκρίνει κανένας τακτικές κινήσεις των μπολσεβίκων και της Σοβιετικής Ένωσης την εποχή που μια τεράστια χώρα οικοδομούσε το σοσιαλισμό με ταυτόχρονη κρίσιμη παρέμβαση των λαϊκών και εργατικών κινήματων σε όλο τον κόσμο, με τη σημερινή περίοδο, όπου τα αποτυπώματα της ήττας του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος είναι ακόμα παρόντα. Μια τέτοια περίοδο σαν τη σημερινή δεν υπάρχει καμία περίπτωση η επανασυγκρότηση (επαναθεμελίωση ή όπως αλλιώς θέλετε) του κινήματος να γίνει με μοχλό τη γραμμή στήριξης της μίας ή της άλλης αντιδραστικής λύσης. Αυτός είναι και ο λόγος που είμαστε ιδιαίτερα επιφυλακτικοί για το πόσο «λαϊκές

Θεσσαλονίκη 25/02

δημοκρατίες» είναι οι αυτόνομες περιοχές του Ντονμπάς. Σήμερα, μια τέτοια στήριξη της μίας ή της άλλης αντιδραστικής λύσης απλώς θα λειτουργεί ως νέα καθυστέρηση, ως νέο βαρίδι στην ανάγκη να στηθεί ο λαϊκός παράγοντας για τα δικά του συμφέροντα.

Λυπούμαστε που θα γίνουμε μάντιες κακών (υπάρχουν ήδη αναφορές ότι έχουν συμβεί τέτοια γεγονότα), αλλά είμαστε σίγουροι ότι αν υπάρχει έστω και ένα ελάχιστο μέρος μαχητών του Ντονμπάς που έχει στο μυαλό του κάτι προοδευτικό, ο ρώσικος ιμπεριαλισμός θα δείξει απέναντί του τη δέουσα σκληρότητα -ίσως και μεγαλύτερη από όση θα δείξει στην Ουκρανία.

Ουκρανοί φασίστες εναντίον ρωσόφωνων κομμουνιστών;

Ας ξεκαθαρίσουμε κάτι. Ουκρανικός λαός υπάρχει και είναι γνωστή η ιστορία καταπίεσής του από τον τσαρικό μεγαλορωσισμό. Μάλιστα, στην Ουκρανία στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα εκτυλίχθηκαν σημαντικά επεισόδια της ταξικής πάλης μέσω σοβαρών αγροτικών αγώνων και εργατικών απεργιών. Ακολούθησαν συνεχείς εδαφικές ανακατατάξεις, στρατιωτικές κατοχές σε τμήματά της και διαχωρισμοί της. Από την πρώτη στιγμή της επανάστασης, η πολιτική των Λένιν και Στάλιν χαρακτηρίστηκε από πολύ μεγάλη προσπάθεια και προσεκτικές κινήσεις ώστε ο λαός της Ουκρανίας (της οποίας η Σοβιετική Δημοκρατία εντάχθηκε στη Σοβιετική Ένωση στα τέλη του 1922) από τη μία να μη νιώσει κανένα ίχνος μεγαλορωσικού εθνικισμού και από την άλλη να αμβλυθούν οι αντιθέσεις στο εσωτερικό του.

Τα λέμε αυτά για να γίνει κατανοητό ότι όταν θέλει να είναι κανένας σοβαρός απέναντι σε καυτά ζητήματα προσπαθεί να γεφυρώσει αντιθέσεις στους κόλπους των λαών. Να προβάλλει τα κοινά συμφέροντα και όχι τους ψεύτικους διαχωρισμούς. Με βάση αυτά, οι απλουστεύσεις που παρουσιάζουν τον ουκρανικό λαό περίπου σύσσωμο ως φασίστες και τους ρωσόφωνους πληθυσμούς είναι απλουστεύσεις που όχι μόνο δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα αλλά και λειτουργούν όχι στην κατεύθυνση γεφυρώματος των αντιθέσεων, αλλά όξυνσής τους. Και, ταυτόχρονα, ρίχνουν νερό στο μύλο όχι μόνο του πολέμου αλλά και του φασισμού.

Ρωτάμε: Γιατί, άραγε, ο σωστός στόχος είναι η «αυτοδιάθεση του Ντονμπάς» και όχι μια «Ουκρανία ενιαία, ανεξάρτητη, χωρίς ξένους στρατούς, βάσεις και αφεντικά»; Γιατί στόχος δεν είναι οι κοι-

νοί αγώνες των, για δεκαετίες, αδελφών λαών της Ρωσίας και της Ουκρανίας κόντρα σε όλους τους ιμπεριαλισμούς, τα αντιδραστικά καθεστώτα, το φασισμό και τον πόλεμο; «Μα γιατί αυτό αργεί!», θα μας πουν σίγουρα κάποιοι --«δεν είναι άμεση προοπτική». Σωστά, λέμε, αργεί! Μόνο που η τακτική υποταγής στο συσχετισμό, στις σημερινές συνθήκες αποσυγκρότησης των λαών, το μόνο που κάνει είναι να απομακρύνει αυτήν την προοπτική ακόμα περισσότερο. Και, αντίθετα, να φέρνει πιο κοντά όλες τις μαύρες αντιδραστικές προοπτικές των αντιδραστικών πολέμων, του μίσους ανάμεσα στους λαούς και του φασισμού. Πρόκειται για ρεαλισμό της φρίκης και όχι της προοπτικής.

Πόσο θα «μαζευτεί» ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός αν κερδίσει η Ρωσία;

Διαβάζουμε διάφορα ακόμα στρατηγήματα (τα στρατηγήματα είναι θλιβερά όταν δεν διατίθενται οι απαραίτητοι «στρατοί») γύρω από τα θετικά αποτελέσματα που μπορεί να φέρει η ήττα της (αμερικάνικης) Ουκρανίας από τη Ρωσία. Ή, αντίθετα, ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θα εκδηλώσει νέα αναβαθμισμένη επιθετικότητα σε άλλα μέρη αν η Ρωσία ηττηθεί. Τα θεωρούμε εντελώς έωλα, από την... ανάποδη. Θα εξηγήσουμε, αφού πρώτα θυμίσουμε μερικά πράγματα από το παρελθόν των τελευταίων δεκαετιών.

Όταν όλοι όμνυαν στην «εποχή της παγκοσμιοποίησης», κάναμε σκληρή αντιπαράθεση για να αποκαλύψουμε ότι δεν υπάρχει καμία παγκοσμιοποίηση, αλλά ιμπεριαλισμοί και ανταγωνισμοί μεταξύ τους. Εδώ και χρόνια, αντιμετωπίζαμε με θυμηδία «αναλύσεις» που θεωρούσαν ότι η Ρωσία έχει γίνει κάτι σαν υποτακτική αυλή των ΗΠΑ. Τις προβλέψεις ότι το ΝΑΤΟ θα την εντάξει στους κόλπους του (όλοι μαζί ενάντια στην... Μπουρκίνα Φάσο μάλλον). Τις εκτιμήσεις ότι η δεύτερη υπερδύναμη είναι πια η Ιαπωνία ή η Ευρωπαϊκή Ένωση. Ναι, ας μη γελάει κανένας, αυτά λέγονταν!

Αντίστοιχα, άλλοι αντιμετώπιζαν με ειρωνεία την εκτίμησή μας ότι πρώτος στόχος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού είναι η Ρωσία, ως η μόνη ιμπεριαλιστική χώρα που ηττήθηκε μεν, αλλά σε «ψυχρό» και όχι σε «θερμό» πόλεμο, με αποτέλεσμα να παραμείνει ως η μόνη που μπορούσε να απαντήσει στα ίσια τον πυρηνικό εκβιασμό των Αμερικάνων. Ότι η περίοδος Γέλτσιν δεν θα ήταν παρά προσωρινή, γιατί μια δύναμη με το στρατηγικό βάθος και τις δυνατότητες της Ρωσίας (παρά το παράδοξο του τρόπου συγκρότησης της αστικής της τάξης και

παρά το σοβαρό χτύπημά της από τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης) δεν μπορούσε παρά να διεκδικήσει το δικό της ρόλο στην παγκόσμια σκηνή. Ότι βασική, συνεχής και αδιάλειπτη επιδίωξη των Αμερικάνων ήταν και είναι η περικύκλωση, η απομόνωση και η απώθηση της Ρωσίας (είναι εντυπωσιακό ότι αυτές ακριβώς οι λέξεις που λέμε εδώ και τριάντα χρόνια λέγονται πλέον από επίσημα διπλωματικά χείλη).

Ότι ταυτόχρονα, τα τελευταία χρόνια, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός διαπίστωνε όλο και πιο καθαρά την αναντιστοιχία «μέσων και σκοπών» (άλλη μια φράση που ακούγεται όλο και συχνότερα), καθώς ο στόχος της παγκόσμιας κυριαρχίας όχι μόνο δεν ήταν εφικτός, αλλά και απομακρυνόταν (όπως συμβαίνει συνήθως σε αυτές τις περιπτώσεις) μιας και η χρονική καθυστέρηση επέτρεπε την ανασυγκρότηση της διαλυμένης Ρωσίας, τη συγκρότηση της Κίνας αλλά και την αναβάθμιση των φιλοδοξιών των άλλων δυνάμεων. Αυτές οι καθυστερήσεις είναι ο βασικός παράγοντας που τροφοδοτεί τα αδιέξοδα και τις άγριες κόντρες ανάμεσα σε τάσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Δεν τα λέμε αυτά για να θυμίσουμε πόσο δίκιο είχαμε στις αναλύσεις μας. Αλλά για να εξηγήσουμε ότι, με βάση τα δικά μας εργαλεία ανάλυσης, είμαστε βαθιά πεισμένοι (και δεν το λέμε ως γενικό τσιτάτο) ότι ο πόλεμος είναι απολύτως και νομοτελειακά συσφρασμένος με τον ιμπεριαλισμό. Είναι πραγματικά κωμικό να ακούει αναλύσεις «ειδικών διεθνολόγων», ανάμεσα στους οποίους και του ανεκδιήγητου πρώην υπουργού Εξωτερικών του ΣΥΡΙΖΑ Κοτζιά, να εκστομίζουν απίστευτες ανοησίες για το «λάθος της Δύσης να αποκλείσει το 1991 τη Ρωσία από μια νέα στρατηγική παγκόσμια ασφάλεια», λες και υπήρχε η οποιαδήποτε περίπτωση κάποιος ιμπεριαλισμός να απλώσει ιπποτικά το χέρι σε ανταγωνιστή του όταν αυτός παραπαίει! Αντίστοιχες ανοησίες (που τι ωραία!) επαναλαμβάνονται σαν από κασέτα σε διάφορα τηλεοπτικά παράθυρα για την αναθεωρητική Ρωσία (και... Τουρκία, μιας και η αστική τάξη της χώρας κάνει ότι παίζει μεγάλη μπάλα, τρομάρα της), όταν και η πρόσφατη ιστορία είναι γεμάτη... αναθεωρήσεις όποιου κρίνει ότι το υπάρχον στάτους κβο είναι ανατίστοιχο με τη δυναμική που θεωρεί ότι έχει αναπτύξει -και αυτό το λέμε χωρίς καθόλου να υποτιμάμε το πραγματικό γεγονός ότι η κίνηση του ρώσικου ιμπεριαλισμού στην Ουκρανία είναι κίνηση πρώτου μεγέθους και τεράστιας βαρύτητας.

Οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες! Ή μήπως έχουν;

συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα

Για να πούμε με απλά λόγια και με μία πρόταση την κατάληξη της παραπάνω σκέψης. Η ήττα και αποχώρηση των ΗΠΑ από τη Συρία την οδήγησε σε ακόμα μεγαλύτερη «πίεση», σε αναβάθμιση των στόχων και σε μεταφορά της πίεσης στο κέντρο (στην Ευρώπη), την ακόμα πιο ασφυκτική περικύκλωση της Ρωσίας -μέσω Ουκρανίας. Είναι τέτοια τα ζητήματα και τα αδιέξοδα που αντιμετωπίζουν οι ιμπεριαλιστές και το (σε βαθιά συνολική κρίση) καπιταλιστικό -ιμπεριαλιστικό σύστημα, που η κλιμάκωση και η όξυνση των ανταγωνισμών τους αποτελεί ΜΟΝΟΔΡΟΜΟ όσο δεν τους βάζει φρένο η πάλη των λαών. Ακόμα κι αν ηττηθεί σύντομα η Ουκρανία, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός όχι μόνο δεν πρόκειται να φρενάρει, αλλά ακόμα πιο «αγχωμένος» θα αναζητήσει νέες εντάσεις και θα προχωρήσει σε νέους τυχοδιωκτισμούς. Την ίδια ακριβώς (τηρουμένων των μεγεθών και αναλογιών) τάση θα ισχυροποιήσει η όποια εξέλιξη και στον ρώσικο ιμπεριαλισμό και η ίδια πίεση θα οδηγήσει και τους άλλους ιμπεριαλιστές να βιαστούν για αυτήν την ταχύτατη όξυνση των εντάσεων ώστε να είναι έτοιμοι στη φρικιά αφε-

τηρία, όταν θα έρθει η ώρα.

Δεν οδηγούμαστε στην προσέγγισή μας στη βάση μιας μικροαστικής ηθικολογίας ή ενός άγχους «καθαρής και αμόλυπτης πολιτικής γραμμής». Αλλά οδηγημένοι από την ωμή και ρεαλιστική πολιτική εκτίμηση ότι καμία νίκη κανενός ιμπεριαλιστή δεν πρόκειται να αποτελέσει νίκη για τους λαούς. Και ότι **μόνος παράγοντας που μπορεί να απομακρύνει ή έστω να φρενάρει το ενδεχόμενο της όξυνσης των πολεμικών συγκρούσεων είναι η οργάνωση του λαού κόντρα στον πόλεμο και σε όλους τους ιμπεριαλισμούς, ο αγώνας να κλείσουν οι βάσεις και να μην εμπλακεί η χώρα με κανέναν τρόπο στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, η πάλη ενάντια στους εξοπλισμούς και ασφαλώς ενάντια στη φασιστικοποίηση, η οποία είναι το τραγικό κερασάκι της τούρτας του καπιταλισμού κατά την προετοιμασία του για πολεμικά μακελειά.**

Τα καθήκοντα του κινήματος στην Ελλάδα (ή για αυτά δεν πρέπει να μιλάμε;)

Και θα λέγαμε ότι μας κάνει εντύπωση (αλλά είναι πολύ ενδεικτικό) το εξής:

Διαβάσαμε αρκετά κείμενα και αρκετές χιλιάδες λέξεις που προσπαθούν να στηρίξουν τη θέση υποστήριξης του ρώσικου ιμπεριαλισμού. Σε αυτές τις χιλιάδες λέξεις δεν βρήκαμε κάτι παραπάνω από μισή υπαινικτική αναφορά στον απαραίτητο αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τις αμερικάνικες βάσεις! Γιατί, στην πραγματικότητα, η στήριξη του ενός ιμπεριαλιστή έρχεται παρέα με την απαισιοδοξία και την πολιτική παραίτηση από τα καθήκοντα που θέτει η ζωή. Αλλά, τότε, τι χρειάζονται οι κομμουνιστικές οργανώσεις;

Όσο μας αφορά, λοιπόν, στις σημερινές συνθήκες και με βάση την ανάλυση των χαρακτηριστικών των αντιθέσεων, το επίπεδο συγκρότησης του λαϊκού παράγοντα αλλά και την αναγκαιότητα βημάτων συγκρότησής του σε κατεύθυνση χειραφέτησης από το σύστημα και τις διάφορες μερίδες του, θεωρούμε ως βασικές πολιτικές κατευθύνσεις που πρέπει να τεθούν τις εξής:

• Προβολή της θέσης της συναδέλφωσης των λαών ενάντια στους πολέμους, τους εθνικισμούς και τον φασισμό. Υποστηρίζουμε τους κοινούς αγώνες του ρώσικου και του ουκρανικού λαού ενά-

ντια σε όλους τους ιμπεριαλισμούς, τον πόλεμο και το φασισμό. Για την ειρηνική συνύπαρξη των λαών και σεβασμό όλων των εθνοτήτων, για να σταματήσουν οι άδικοι πόλεμοι και να απομακρυνθεί το φρικτό ενδεχόμενο μιας γενικευμένης σύγκρουσης που θα πληρώσουν οι λαοί και προλετάριοι με απίστευτο αίμα και πόνο. Με την έννοια αυτή, υποστηρίζουμε τη θέση «Έξω ΕΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ-Ρωσία από την Ουκρανία».

• Εξειδίκευση της παραπάνω γραμμής στη χώρα μας: Στήριξη της ανάγκης συγκρότησης μαζικού, αντιπολεμικού, αντιιμπεριαλιστικού κινήματος. Αγώνας για να φύγουν οι νατοϊκές βάσεις του θανάτου. Ούτε μια σφαίρα στον πόλεμο της Ουκρανίας, ούτε ένας φαντάρος, καμία διευκόλυνση στους μεγαλύτερους εμπρηστές του πολέμου -τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Περιμένουμε κάθε οργάνωση, κάθε αγωνιστή να τοποθετηθεί με την ευθύνη που έχει ΣΗΜΕΡΑ, ΕΔΩ ως ενεργό υποκείμενο και όχι ως παρακολουθητής των εξελίξεων όπου διάφοροι αντιδραστικοί σκάβουν το λάκκο στους λαούς.

Η σινο-ρωσική διάσταση του πολέμου στην Ουκρανία

Το Φλεβάρη του 1972, η επίσκεψη Νίξον στη Κίνα σηματοδοτούσε την έναρξη της σινο-αμερικανικής προσέγγισης και την ανατροπή των παγκόσμιων συσχετισμών υπέρ των ΗΠΑ.

Πενήντα χρόνια αργότερα -σε τελείως διαφορετικές συνθήκες- έχουμε την εισβολή της Ρωσίας στη Ουκρανία, ενέργεια που ίσως επιδράσει το ίδιο καταλυτικά στους παγκόσμιους συσχετισμούς, άγνωστο μέχρι στιγμής υπέρ ποιού. Ενδεχομένως να οξύνει το μεγαλύτερο στρατηγικό πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι ΗΠΑ σήμερα, που αφορά τη σύγκλιση των δύο αντιπάλων τους, Ρωσίας και Κίνας. Οι τελευταίες, αν και δεν εμπιστεύονται πάντα η μια την άλλη, αμφισβητούν ταυτόχρονα το σημερινό διεθνές status quo.

Το Πεκίνο, εκτός από τη «διακριτική» στήριξη της Ρωσίας στον ΟΗΕ, δικαιολογεί την εισβολή χρησιμοποιώντας τα λόγια του Πούτιν, ότι «η Ρωσία δεν είχε άλλη επιλογή», ως απάντηση στην επέκταση του ΝΑΤΟ. Ωστόσο, αν και το Πεκίνο θα προτιμούσε να μην υπήρχε η τρέχουσα κρίση (όπως επισημαίνεται από διάφορες πλευρές), η ευθυγράμμιση του Σι με τη Μόσχα αποτελεί ένα είδος αναπόφευκτου. Στις αρχές του Φλεβάρη, η συνάντηση Πούτιν-Σι στο Πεκίνο κατά την έναρξη των χειμερινών Ολυμπιακών αγώνων, οδήγησε σε κοινή δήλωση, όπου τονιζόταν η αλληλοϋποστήριξη στις προσπάθειες «να κρατήσουν την επιρροή των ΗΠΑ μακριά από το εγγύς εξωτερικό τους». Στην ίδια δήλωση, επιτίθενται στις συμμαχίες των ΗΠΑ (Βασικά στο ΝΑΤΟ) χαρακτηρίζοντάς τις λείψανα του Ψυχρού Πολέμου. Υπό το φως των σημερινών γεγονότων δεν πρέπει τα παραπάνω να εκληφθούν ως μια συνηθισμένη κοινή δήλωση.

Για πολλούς αναλυτές, η στάση του Πεκίνου για την Ουκρανία, που παραμένει επιλεκτικά διφορούμενη, ισορροπεί σε μια λεπτή γραμμή, που ενδεχομένως να αποκαλύψει και τα όρια της εξωτερικής πολιτικής του Σι. Αντικειμενικά ωστόσο,

οι σημερινές εξελίξεις προσφέρονται προς αξιοποίηση από την Κίνα. Οι ΗΠΑ απαχολημένες με Ρωσία, Ουκρανία και Ευρώπη, θα μετατοπίσουν αναγκαστικά το βλέμμα τους από την Ασία, δίνοντας στη Κίνα μεγαλύτερη ελευθερία κινήσεων για τη προώθηση των ιδιαίτερων σχεδίων της στη περιοχή. Επίσης, η σημερινή στήριξη στη Ρωσία αποσκοπεί σε ανταποδοτικά οφέλη όσον αφορά τις κινεζικές εδαφικές φιλοδοξίες στη νότια σινική θάλασσα και στη Ταιβάν.

Άμεσα η Μόσχα ευελπιστεί πως η εξασφάλιση περισσότερου χώρου στην αγορά της Κίνας (και όχι μόνο στην ενέργεια) θα μπορούσε να εξισορροπήσει το πλήγμα από τις κυρώσεις της Δύσης. Όπως και η αυξημένη χρήση του κινεζικού ρενμίνμπι(γουάν), που από καιρό έχει προωθηθεί στις διμερείς τους συναλλαγές. Όμως αυτή η «εταιρική σχέση» δοκιμάζεται από πραγματικούς όρους και ρεαλιστικούς περιορισμούς. Είναι βέβαιο πως βραχυπρόθεσμα η Κίνα θα επηρεαστεί από τις δευτερογενείς συνέπειες των κυρώσεων, που αυξάνουν το κόστος και για την ίδια, ιδιαίτερα αν η κατάσταση στην Ουκρανία επιδεινωθεί. Είναι βέβαιο επίσης ότι οποιαδήποτε υποστήριξη στη

Ρωσία, (και όχι μόνο απέναντι στην Ουκρανία), δυναμιτίζει τις σχέσεις με την ΕΕ. Άλλωστε, δεν είναι χωρίς σημασία το ότι μέχρι σήμερα δεν έχει αναγνωρίσει την προσάρτηση της Κριμαίας.

Προοπτικά η Μόσχα ευελπιστεί σε ουσιαστικότερη σχέση από την «εταιρική»! Αν και οι απώτεροι στόχοι του Σι και του Πούτιν μπορεί να διαφέρουν, επιμερίζονται σε κοινούς ενδιάμεσους. Όσο Κίνα και Ρωσία επιδιώκουν να ανατρέψουν την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, οι ενδιάμεσοι στόχοι τους μπορούν να τους κρατήσουν στενά ευθυγραμμισμένους για τα επόμενα χρόνια. Μια ουσιαστική σινο-ρωσική ευθυγράμμιση συνεπάγεται με τη σειρά της σοβαρή αποδυνάμωση της θέσης των ΗΠΑ, και όχι μόνο στο ένα άκρο της Ευρασίας. Και είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς ότι μπορεί να υπάρξει μια αποτελεσματική παγκόσμια στρατηγική των ΗΠΑ, με τόσο ισχυρούς αντιπάλους σε δύο ξεχωριστά θέατρα: την Ανατολική Ευρώπη και τον Δυτικό Ειρηνικό, που απέχουν χιλιάδες μίλια μεταξύ τους.

Σήμερα ωστόσο, η επίσημη συνεργασία μεταξύ του Πεκίνου και της Μόσχας είναι στην πραγματική της διάσταση ένα είδος στενής εταιρικής σχέσης.

Κίνα και Ρωσία στέκονται «πλάτη με πλάτη» απέναντι στον -κατά περίπτωση- κοινό αντίπαλο, τις ΗΠΑ. Αν προωθούνταν σύμψηξη κοινού μετώπου θα διαμόρφωναν μια τελείως άλλη κατάσταση. Ωστόσο ακόμα και έτσι, η σινο-ρωσική συνεργασία, αν και αμφίθυμη, διαμορφώνει δυνητικά μια τέτοια προοπτική. Η Κίνα και η Ρωσία, όσο και να προωθούν ξεχωριστές «ατζέντες», μαζί αποτελούν μια συνολική πρόκληση για την γεωπολιτική ισορροπία και όχι μόνο στην Ευρασία, πράγμα που αποτελεί «στρατηγικό πονοκέφαλο» για τις ΗΠΑ. Ωστόσο επί του παρόντος, ούτε η Κίνα ούτε η Ρωσία δείχνουν να έχουν εμπλακεί σε κάτι που να πλησιάζει σε συμμαχία στρατηγικής σημασίας, γι'αυτό άλλωστε οι ΗΠΑ δεν δείχνουν να ανησυχούν άμεσα.

Πάντως τα δύσκολα ερωτήματα, έστω και για δυνητικές καταστάσεις, έχουν τεθεί διαμορφώνοντας ένα ιδιαίτερα περίπλοκο και επικίνδυνο διεθνές περιβάλλον.

- Πόσο μπορούν οι ΗΠΑ να διαχειρίζονται (καλά ή όχι, είναι άλλο ζήτημα) μια απροσδιόριστου χρόνου ψυχροπολεμική κλιμάκωση στις σχέσεις τους με τη Ρωσία και ταυτόχρονα να επιχειρούν κατά προτεραιότητα στην ανάσχεση της Κίνας στη περιοχή Ινδικού-Ειρηνικού;

- Η Κίνα και η Ρωσία πόσο πιθανό είναι να υπερασπιστούν, και σε ποίο βαθμό, η μια την άλλη, σε μια μετωπική σύγκρουση με την Ουάσινγκτον;

Σε συνδυασμό με το προηγούμενο, τι θα σήμαινε για τη καθεμιά, μια αποφασιστική νίκη των ΗΠΑ επί της μιας εκ των δύο;

Σήμερα, το δράμα ενός ακόμη «ευρωπαϊκού πολέμου», ενδεχόμενα να σηματοδοτεί το ξεκίνημα ριζικών γεωπολιτικών ανατροπών, σε ότι αφορά τη στρατηγική «γεωμετρία», στο « τρίγωνο » των μεγαλύτερων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, αντικατοπτρίζοντας μια συνολικότερη προσπάθεια ανακατανομής της παγκόσμιας ισχύος.

X.B.

Επέκταση του NATO

Μια ιμπεριαλιστική, πολεμικού χαρακτήρα, πρωτοβουλία διαρκείας

Η ρώσικη εισβολή στην Ουκρανία αποτελεί σίγουρα ένα σημείο τομής και κλιμάκωσης του μακρόχρονου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού ΗΠΑ-Ρωσίας. Ένα άλλο, πολλαπλάσια σημαντικό, σημείο τομής ήταν τα χρόνια των καταρρεύσεων (1989-1991) που ανέτρεψαν άρδην τους παγκόσμιους συσχετισμούς δύναμης.

Από την κατάρρευση των νεοαστικών καθεστώτων του ανύπαρκτου σοσιαλισμού και ειδικά από τη διάλυση της σοσιαλϊμπεριαλιστικής Σοβιετικής Ένωσης, καταλύτης και σημαντικό στοιχείο αυτού του ανταγωνισμού υπήρξε η αμερικανική επιδίωξη για επέκταση του NATO «προς Ανατολάς». Οι διακηρυγμένοι -πίσω από τις γραμμές- στόχοι των αμερικανοNATOϊκών ήταν ενταγμένοι στη γενική στρατηγική περιόρισης και αποδυνάμωσης της Ρωσίας, ώστε να την καταστήσουν δεύτερης και τρίτης κατηγορίας δύναμη. Ιδιαίτερα συνδεδεμένη με την προσπάθεια οικονομικής της αποδιοργάνωσης, ώστε να καταστεί ανίκανη να διατηρήσει το πυρηνικό της οπλοστάσιο, ενώ οι προθέσεις έφταναν έως και την προμοδότηση τάσεων διάλυσής της σε μικρότερα κομμάτια.

Η «προϊστορία» της επέκτασης

Τα πρώτα χρόνια μετά τη διάλυση της ΕΣΣΔ, οι ΗΠΑ έπαιζαν ένα διπλό παιχνίδι στρατηγικής. Έτσι, ενώ από τη μια έσφιγγαν τον κλοιό γύρω από τη Ρωσία, από την άλλη διασκέδαζαν τις ρωσικές ανησυχίες, συνεχίζοντας -στα λόγια- να την αντιμετωπίζουν ως ισοδύναμη, αλλά και «άνοιγαν» δρόμους επαφής της NATOϊκής δομής με τη Ρωσία. Το 1994 εγκαινιάζεται στις Βρυξέλλες ο «Συνεταιρισμός για την Ειρήνη» (Partnership for Peace-PfP) για την προώθηση της στρατιωτικοπολιτικής διείσδυσης των ΗΠΑ και του NATO στις χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, της πρώην σοβιετικής επικράτειας ή επιρροής, που όμως περιλαμβάνει και τη Ρωσία. Την ίδια περίοδο οι ΗΠΑ δίνουν τα πρώτα δείγματα γραφής ως νικητές του Ψυχρού Πολέμου: διεξάγουν την πρώτη επέμβαση στο Ιράκ, ενώ μετά και την αδυναμία της ενιαίας Γερμανίας να ανταπεξέλθει σ' αυτό που ξεκίνησε (διάλυση της Γιουγκοσλαβίας), παίρνουν τα ηνία και επεμβαίνουν, ολοκληρώνοντας έναν πρώτο κύκλο επέμβασης στα Βαλκάνια με την επιβολή της Συμφωνίας του Ντέιτον (1995).

Το πρώτο κύμα

Το 1997, τη χρονιά δηλαδή που η νέα τότε αμερικανίδα ΥΠΕΞ Μαντλίν Ολμπράιτ, συγκαλεί έκτακτη σύνοδο κορυφής των ΥΠΕΞ του NATO για να αποφασίσει την επέκταση της δολοφονικής αυτής συμμαχίας «προς Ανατολάς», στη Ρώσικη Ομοσπονδία «δίνουν» το «καρότο» της Ιδρυτικής Πράξης Ρωσίας-NATO, που το 2004 θα εξελιχθεί στο Συμβούλιο NATO-Ρωσίας και που θα «ζήσει» έως την προσάρτηση της Κριμαίας από τη ρωσική ηγεσία το 2014.

Στις 23-25 Απρίλη 1999, πραγματοποιείται στην Ουάσινγκτον η 50η Σύνοδος των χωρών-μελών του NATO, στην οποία συμμετέχουν για πρώτη φορά ως νέα μέλη η Ουγγαρία, η Πολωνία και η Τσεχία. Το

πρώτο κύμα επέκτασης του NATO προς την Ανατολή έχει ξεκινήσει!

Στη Σύνοδο αυτή, οι Αμερικάνοι προωθούν τη νέα στρατηγική για τη Βορειοατλαντική Συμμαχία: δυνατότητα διεξαγωγής επιχειρήσεων εκτός των ορίων ευθύνης του NATO, μη υποχρέωση εντολής από τον ΟΗΕ για τη διεξαγωγή στρατιωτικών επιχειρήσεων, επαναβεβαίωση του πυρηνικού δόγματος για το «δικαίωμα» του πρώτου πυρηνικού πλήγματος. Όλα τα προηγούμενα επικυρώνονται με το αίμα και την καταστροφή που προκαλούν οι αμερικανοNATOϊκοί βομβαρδισμοί εναντίον της Γιουγκοσλαβίας από τις 24 Μαρτίου έως τις 10 Ιουνίου του 1999...

Οι αυταπάτες της ρωσικής ηγεσίας και της νεοαστικής ιμπεριαλιστικής της τάξης, περί παραχώρησης πλανητικής συγκυριαρχίας από τις ΗΠΑ, που έχουν αρχίσει να διαλύονται από τα μέσα της δεκαετίας, καταπέφτουν και η εκλογή Πούτιν (2000) αποτελεί ορόσημο γι' αυτό. Σημειωτέον είναι ότι σε όλη την προηγούμενη περίοδο, έχουμε συμπληρωματικότητα, αλλά και ανταγωνισμό μεταξύ των διαδικασιών ένταξης στο NATO και την ΕΕ των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης, ως τμήμα των κοινών επιδιώξεων, αλλά και των αντιθέσεων Ευρωπαίων και Αμερικάνων ιμπεριαλιστών.

Το «bing bang»

Οι «Δίδυμοι Πύργοι» το 1991 δίνουν στην ηγεσία Μπους-Τσέινι (μάλλον αντίστροφα), το πρόσχημα για να αδράξουν την ιστορική ευκαιρία που θεωρούν ότι σπατάλησε ο προκατόχος τους Κλίντον: τη διεκδίκηση της παγκόσμιας κυριαρχίας. Έχουμε, έτσι, την επέμβαση και την κατοχή του Αφγανιστάν και του Ιράκ, μέσω της «συμμαχίας των προθύμων», κινήσεις που προκαλούν ρήγμα στη δυτική συμμαχία. Με πρόσχημα «τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», πραγματοποιείται ο δεύτερος κύκλος επέκτασης το 2004, με την ένταξη στο NATO επτά χωρών, των χωρών της Βαλτικής (Εσθονία, Λιθουανία, Λετονία), καθώς και της Βουλγαρίας, της Ρουμανίας, της Σλοβακίας και της Σλοβενίας, που ονομάστηκε γι' αυτό τον λόγο και «big bang». Σε εκείνη τη φάση έχουμε και τον κύκλο των λεγόμενων «έγχρωμων επαναστάσεων» σε Βαλκάνια και στον πρώην σοβιετικό χώρο (Γιουγκοσλαβία-2000, Γεωργία-2003, Ουκρανία-2004) για την εγκαθίδρυση φιλοδυτικών-φιλοαμερικανικών κυβερνήσεων.

Ο τρίτος κύκλος και το «δίδυμο» Ουκρανία-Γεωργία

Στα επόμενα χρόνια, η αμερικανική υπερδύναμη δοκιμάζεται φανερά με το βάλτομα στο Ιράκ λόγω της ιρακινής αντίστασης, ενώ η παγκόσμια δομική κρίση του 2008 συνταράζει όλο το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Οι ΗΠΑ παρ' όλα αυτά ή καλύτερα εξαιτίας αυτών, επιμένουν στη στρατηγική της περικύκλωσης της Ρωσίας. Η Σύνοδος Κορυφής του NATO τον Απρίλη του 2008 στο Βουκουρέστι, ενώ για τους ντόπιους αστούς έμεινε στην ιστορία λόγω του βέτο του Καραμανλή στην ένταξη της Βόρειας Μακεδονίας (τότε πΓΔΜ) στο NATO, για τις ιμπεριαλιστικές χώρες το επίδοιο ήταν άλλο και πολύ πιο

κρίσιμο: η διοίκηση Μπους-Τσέινι πιέζει για να γίνει αποδεκτή από τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές η πρόκληση άμεσα σε Γεωργία και Ουκρανία για ένταξη στο NATO. Η πρόταση δεν πέρασε, ωστόσο στο Κοινό Ανακοινωθέν που εκδόθηκε με το τέλος της Συνόδου, αναφέρεται ρητά ότι «αυτές οι χώρες θα γίνουν μέλη του NATO».

Ένα χρόνο πριν (2007) ο Πούτιν σε ομιλία του στη Διάσκεψη Ασφάλειας του Μονάχου, κατακρίνει την αντίληψη των ΗΠΑ περί «μονοπολικού κόσμου» και βάλλει κατά των σχεδίων επέκτασης του NATO, καθώς και της ανάπτυξης της αμερικανικής «αντιπυραυλικής ασπίδας» στην Ανατολική Ευρώπη, που αυτές έχουν εξαγγείλει από το 2006.

Λίγους μήνες μετά τη Σύνοδο στο Βουκουρέστι, το καλοκαίρι του 2008, γίνεται ο πόλεμος Ρωσίας-Γεωργίας, με τον ρωσικό ιμπεριαλισμό να χαράσσει στην πράξη και για πρώτη φορά από το 1991 και δώθε τις κόκκινες γραμμές του.

Ο τρίτος κύκλος επέκτασης του NATO τελικά πραγματοποιήθηκε το 2009, με την ένταξη στο NATO της Αλβανίας και της Κροατίας.

Η επέκταση συνεχίζεται

Τον Μάιο του 2016, μετά από προετοιμασία δέκα χρόνων, ξεκινά στη Ρουμανία η λειτουργία της Αντιπυραυλικής Ασπίδας, που επίσης περιλαμβάνει αμερικανικά πλοία στην Ισπανία και ραντάρ στην Τουρκία, που συνεχώς αναπτύσσεται και επεκτείνεται από τότε.

Επίσης, όπως γράφαμε στις Θέσεις για την 9η Συνδιάσκεψη: «Στη Σύνοδο του NATO στην Πολωνία τον Ιούλιο του 2016 είχαμε κλιμάκωση της περικύκλωσης με τις αποφάσεις για ανάπτυξη τεσσάρων ισχυρών πολυεθνικών ταγμάτων του NATO, σε Εσθονία, Λετονία, Λιθουανία και Πολωνία, την αναβάθμιση της στενής συνεργα-

σίας του NATO με Ουκρανία, Γεωργία και Μολδαβία και ένταξη του Μαυροβουνίου στο NATO» που τελικά εντάσσεται την επόμενη χρονιά (2017), σαν τμήμα της επιχείρησης «σφραγίσματος των Βαλκανίων» από τη «ρωσική κακόβουλη επιρροή». Στη Σύνοδο αυτή αποφασίζεται μεταξύ άλλων να έχουν δημιουργηθεί μέχρι το 2020 τα «4 30άρια», δηλαδή 30 τάγματα, 30 αεροπορικές μοίρες και 30 πλοία να είναι έτοιμα να αναπτυχθούν το πολύ σε 30 μέρες, για τον συντονισμό και την ταχεία μετακίνηση των NATOϊκών δυνάμεων σε όλη την περίμετρο της Ευρώπης (Βαλτική, Ατλαντικός, Μεσόγειο, Μαύρη Θάλασσα).

Απέναντι σ' αυτές τις κινήσεις, η Ρωσία στήνει αντιπυραυλικά συστήματα στον ρωσικό θύλακα του Καλίνινγκραντ και βάζει τους πυραύλους της να σημαδεύουν τις χώρες που αποδέχονται τα NATOϊκά όπλα, ενώ αναβαθμίζει το φυσικό αεροπλανοφόρο της Κριμαίας στη Μαύρη Θάλασσα. Εγκαθιστά πλήθος στρατευμάτων στα δυτικά της σύνορα, εξοπλίζοντάς τα με νέα όπλα και πυραυλικά συστήματα, που ισχυρίζεται ότι καθιστούν «τρύπια» την αμερικανική ασπίδα.

Τον Μάρτιο του 2020, ως απότοκο της αμερικανόπνευστης Συμφωνίας των Πρεσπών επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, η Βόρεια Μακεδονία εντάσσεται επίσημα στο NATO. Τόσο τον Απρίλη του 2021 όσο και τον Σεπτέμβριο της ίδιας χρονιάς, μετά και από το κατάλληλο «φροντιστήριο» των ΗΠΑ στον Ζελένσκι, αυτός ζητά ταχεία (fast track) ένταξη στο NATO. Παράλληλα η Αλεξανδρούπολη και η Σούδα μπαίνουν οργανικά στη στρατηγική περικύκλωσης, ενώ συνολικά οι αμερικανοNATOϊκοί ιμπεριαλιστές αναβαθμίζουν την παρουσία τους στην καυτή ζώνη περίφραξης του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Το θερμόμετρο της αμερικανορωσικής αντιπαράθεσης ανεβαίνει επικίνδυνα. Τα υπόλοιπα τα ζούμε...

Ο πόλεμος δεν ξεκίνησε χθες, δεν θα τελειώσει αύριο

Του Βασίλη Σαμαρά

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές (28-02-22) συνεχίζονται οι μάχες στο έδαφος της Ουκρανίας. Συνεχίζει να ρέει το αίμα των Ουκρανών (αλλά και Ρώσων) στρατιωτών. Συνεχίζει να ξεριζώνεται κόσμος και να παίρνει τους δρόμους της προσφυγιάς. Συνεχίζονται οι καταστροφές των υποδομών της Ουκρανίας. Συνεχίζουν να διαμορφώνονται οι συνθήκες ενός ακόμη πιο ζοφερού μέλλοντος και όχι μόνο για τον λαό της Ουκρανίας. Γιατί και προς τι αυτή η τραγωδία; Χρειάζεται να πάμε λίγο προς τα πίσω.

Ο πόλεμος δεν ξεκίνησε χθες

Στις 6-4-1996 ο υπογραφόμενος δημοσίευσε ένα άρθρο (ΠΣ αρ.315) και με τίτλο «Η επέκταση του NATO στην Ανατολή φέρνει πιο κοντά τον πόλεμο». Εκεί αναφέρονταν οι κινήσεις επέκτασης της κυριαρχίας της Δύσης-ΗΠΑ στις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ, μέσα από τη διεύρυνση της ΕΕ και την επέκταση του NATO. Η περικύκλωση, περίσφιξη της Ρωσίας, η απώθησή της στο «ασιατικό της βάθος».

Ιδιαίτερη αναφορά γινόταν στη σημασία του πυρηνικού οπλοστασίου της Ρωσίας, η ύπαρξη του οποίου αποτελούσε (και αποτελεί) το κύριο εμπόδιο στη στρατηγική της παγκόσμιας κυριαρχίας των ΗΠΑ. Ήδη η διάλυση της ΣΕ είχε επιφέρει μια σημαντική αποδιάρθρωση αυτού του οπλοστασίου, καθώς εγκαταστάσεις του βρίσκονταν σε μια σειρά χώρες οι οποίες ανεξαρτητοποιήθηκαν. Αλλά στις ΗΠΑ δεν αρκούσε αυτό. Εξαπολύθηκε μια διαρκής προπαγάνδα για την «επικινδυνότητα των απαρχαιωμένων πυρηνικών συστημάτων της Ρωσίας», προσφέρθηκαν μάλιστα (οι ΗΠΑ) «να συνεισφέρουν οικονομικά στην καταστροφή τους». Τέτοιοι αλτρουισμοί!

Ταυτόχρονα στόχευαν και ευελπιστούσαν ότι «η περίσφιξη, η οικονομική ασφυξία της Ρωσίας θα οδηγούσε σε αδυναμία διατήρησης του στρατιωτικο-βιομηχανικού πλέγματος πάνω στο οποίο εδράζεται το στρατηγικό της δυναμικό. Η κρίση στο εσωτερικό της Ρωσίας σε μια τέτοια περίπτωση θα είναι μεγαλύτερη, βαθύτερη και το δίλημμα υποταγή ή συντριβή θα τεθεί με πολύ ευνοϊκότερους για τη Δύση όρους».

Με αυτούς τους όρους σημειώνεται ότι: «Η επιδίωξη της επέκτασης του NATO δεν αποτελεί απλά εχθρική ενέργεια της Δύσης απέναντι στη Ρωσία, αλλά μια ελάχιστη συγκαλυμμένη πολεμική ενέργεια. Μια ενέργεια που φέρνει πιο κοντά πολέμους τύπου Γιουγκοσλαβίας, αλλά και τον ίδιο τον πυρηνικό πόλεμο».

Για το ίδιο θέμα στις 15-3-1997 (ΠΣ αρ.336) δημοσίευσα άρθρο με τίτλο «Και πάλι για την επέκταση του NATO» όπου ανάμεσα σε άλλα αναφέρονται: «Τα πράγματα γίνονται ακόμη πιο επικίνδυνα αν εκτιμηθούν και με βάση τη ρωσική αντίδραση. Η οποία και θα υπάρξει. Κι αν

δεν το κάνει ο Γιέλτσιν, θα το κάνουν κάποιιο άλλοι στη θέση του, αφού τον παραμερίσουν. Τώρα ή αργότερα. Στις «ετοιμασίες» ή όταν δουν τους αμερικανικούς πυραύλους στις πύλες της Μόσχας. Γιατί τα περί συμφωνιών και «δεσμεύσεων» του NATO είναι ούτως ή άλλως για ηλιθίους. Απ' εκεί και πέρα θα αρχίσει ο χορός. Γιατί η αντίδραση θα είναι -και δεν νοείται αλλιώς- βίαιη. Θα υπάρξει ένταση, ρήξη, εκ νέου εξοπλιστικός ανταγωνισμός, με όλα όσα αυτά συνεπάγονται. Από τα πιο πιθανά η παρέμβαση ξανά στις ανατολικές χώρες και η μετατροπή τους σε πεδίο ανταγωνισμού».

Πόσο «Βελούδινα» και πόσο αιματηρά

Θα μπορούσα να αναφερθώ σε πολλά από εκείνα που έπραξε η Δύση απέναντι στη Ρωσία και στη βάση αυτής της στρατηγικής, αλλά θα τα παρακάμψω για λόγους οικονομίας αυτού του κειμένου. Θα ήθελα να σταθώ λίγο στην περρίπτωση της Ουκρανίας, η οποία και αποτελεί κορυφαίο επίδοκο στον ανταγωνισμό Δύσης-Ρωσίας.

Η Ουκρανία αποτέλεσε σημαντικό μέλος της Ένωσης Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών (ΕΣΣΔ). Στην περίοδο των καταρρεύσεων, και με πρωτοβουλία του προέδρου της Ρωσίας, Μπորίς Γιέλτσιν, συναντώνται μαζί του ο πρόεδρος της Ουκρανίας Κραβτσούκ και της Λευκορωσίας Σουσκέβιτς και συνυπογράφουν τη διάλυση της ΣΕ. Στο επόμενο διάστημα η Ουκρανία κινείται στο πλευρό της Ρωσίας, ωστόσο στα πλαίσιά της αρχίζουν να ενισχύονται οι φιλοδυτικές τάσεις.

Στο επόμενο διάστημα η ουκρανική ολιγαρχία αρχίζει να παλινδρομεί ανάμεσα στη δυτική και ρωσική επιρροή. Μια ολιγαρχία εξίσου διεφθαρμένη και αντιλαϊκή είτε κινούνταν προς τη Δύση είτε προς την Ανατολή. Θα παρακάμψω μια σειρά επεισοδίων για να φτάσω στα γεγονότα του Μαϊντάν (2014).

Ο τότε πρόεδρος της Ουκρανίας Γιανούκοβιτς εξεδήλωσε την πρόθεσή του να γείρει προς τη ρωσική πλευρά. Μια κίνηση που προκάλεσε την αντίδραση των φιλοδυτικών, που, εκμεταλλευόμενοι και τη λαϊκή δυσανεμία και με την απροκάλυπτη παρέμβαση-στήριξη της Δύσης, οργάνωσαν τα γεγονότα της πλατείας Μαϊντάν. Γεγονότα όπου σύντομα φάνηκε ότι τον πρώτο λόγο τον είχαν τα

τάγματα εφόδου των φασιστών, τα οποία και προχώρησαν στην πραξικοπηματική «καθαίρεση» του προέδρου Γιανουκόβιτς. Στο πραξικόπημα αντέδρασαν οι κάτοικοι κυρίως των ρωσόφωνων ανατολικών περιοχών. Το νέο καθεστώς προχώρησε στην άγρια καταστολή των αντιδράσεων, συνάντησε ωστόσο την ένοπλη πλέον αντίσταση στις περιοχές Ντονέσκ και Λουγκάνσκ (πιθανά όπως λέγεται και με υποστήριξη Ρώσων «εθελοντών»). Περιοχές οι οποίες και αυτοανακηρύχθηκαν σε «ανεξάρτητες Λαϊκές Δημοκρατίες». Μια εξέλιξη που δεν αποδέχτηκε το καθεστώς του Κιέβου, με αποτέλεσμα οι ένοπλες συγκρούσεις να αποτελούν καθημερινό μοτίβο από τότε έως τις μέρες μας.

Με στόχο τον τερματισμό των εχθροπραξιών γίναν οι συμφωνίες του Μινσκ, τις οποίες ωστόσο ουδέποτε αποδέχτηκε πραγματικά το καθεστώς του Κιέβου και πολύ περισσότερο δεν τις εφάρμοσε. Αντίθετα, και με δεσπόζοντα πλέον το ρόλο των εθνικιστικών φασιστικών δυνάμεων στο ουκρανικό κράτος, προχώρησε σε μια εκτεταμένη τρομοκρατία στις ανατολικές περιοχές και σε μια εκστρατεία «ουκρανοποίησης» (διάβαζε εθνοκάθαρση) των ρωσόφωνων περιοχών. Ταυτόχρονα διεκήρυσσε την πρόθεσή του να «απελευθερώσει» ένοπλα τις περιοχές που ελέγχονταν από τους ρωσόφωνους, αλλά και την Κριμαία που είχε στο μεταξύ προσαρτηθεί από τη Ρωσία. Προθέσεις τις οποίες συνέδεε με την υποστήριξη της Δύσης, καθώς μάλιστα προσανατολιζόταν στην ένταξη της Ουκρανίας στο NATO.

Νοσταλγίες μεγαλωρώσω

Όσον αφορά τη ρωσική πλευρά. Θα θεωρούσα χρήσιμο και διαφωτιστικό να αναφερθώ στο διάγγελμα με το οποίο ο Πούτιν ανακοίνωσε την αναγνώριση από μεριάς Ρωσίας των «Λαϊκών Δημοκρατιών» του Λουγκάνσκ και του Ντονέσκ. Ένα διάγγελμα αποκαλυπτικό του τρόπου του σκέπτεσθαι, των διαθέσεων και των προθέσεων του. Αναγκαστικά σε συντομία, τόσο για λόγους οικονομίας του κειμένου, όσο -και κυρίως- επειδή τα όσα σύντομα ακολούθησαν είναι ακόμη πιο αποκαλυπτικά και οπωσδήποτε πιο σημαντικά από τα λόγια. Το διάγγελμα μπορεί να «αναγνωσθεί» ως διαχωριζόμενο

σε δύο βασικά μέρη, αλλά και ένα «τρίτο». Στο πρώτο αναφέρεται στις ιστορικές εξελίξεις μέχρι το 1989-1991 και στο δεύτερο από τότε ως τα σήμερα. Ως προς το «τρίτο», είναι αυτό που αφορά εκείνα που...δεν αναφέρονται. Τα πεπραγμένα της Ρωσίας σ' αυτό το διάστημα.

Σε σχέση λοιπόν με το πρώτο, ο Πούτιν επιχειρεί μια -πρόχειρη στην ουσία- ιστορική αναδρομή, όπου προσπαθεί να καταδείξει τις -κατά την άποψή του- αιτίες για την κατάρρευση της ΣΕ. Μιας ΣΕ που στον δικό του «ιδιότυπο» τρόπο σκέψης αποτελούσε και μια μορφή επιβίωσης της πάλαι ποτέ τσαρικής αυτοκρατορίας «πασών των Ρωσιών». Ένα πολύ σημαντικό ζήτημα που απασχόλησε και θα συνεχίσει να απασχολεί πολλούς και από κάθε πλευρά και που σίγουρα δεν μπορεί να καλυφθεί από προσεγγίσεις σαν αυτή που επιχειρεί ο Πούτιν. Είναι προφανές ότι ένα τέτοιο ζήτημα δεν μπορεί να καλυφθεί με πληρότητα σ' αυτές εδώ τις γραμμές. Εκείνο που μπορεί και χρειάζεται είναι να επισημανθούν ορισμένα βασικά χαρακτηριστικά της προσέγγισης Πούτιν.

Μια πρώτη παρατήρηση αφορά τη σκοπιμότητα αυτής της αναφοράς, που -κατά την άποψή μου πάντα (και όχι μόνο τη δική μου)- μάλλον ζημιώνει παρά υπηρετεί τις πολιτικές του επιδιώξεις. Αλλά ας είναι. Είναι εμφανές πως πρόκειται για την οπτική και ερμηνεία της Ιστορίας από έναν μεγαλωρώσο (αστό πλέον) νοσταλγό της τσαρικής Ρωσικής αυτοκρατορίας. Αυτής που κατέστρεψε-διέλυσε ο «επάρατος» Λένιν. Ο οποίος μάλιστα διέπραξε και το «έγκλημα» της δημιουργίας του «τεχνητού κράτους» της Ουκρανίας, στο οποίο και προσέφερε ρωσικά εδάφη και πληθυσμό. Το ότι με τέτοιου είδους αναφορές αποκαλύπτει τις σημερινές του διαθέσεις απέναντι στην Ουκρανία (και όχι μόνο) δεν είναι και τόσο βέβαιη απόδειξη ότι απλώς του «ξέφυγαν».

Λιγότερο επικριτικός, ως προς αυτή την πλευρά του πράγματος, εμφανίζεται απέναντι στον άλλο «επάρατο» (Στάλιν) στον οποίο «αναγνωρίζει» ότι συγκρότησε ενιαίο κράτος «έστω» με «αυταρχικό δικτατορικό» τρόπο. Ταυτόχρονα τον μέμφεται για το ότι διατήρησε στις καταστατικές αρχές αυτού του κράτους τη «νάρκη» που τοποθέτησε ο Λένιν. Το δικαίωμα απόσχισης των σοσιαλιστικών δημοκρατιών.

Τραγωδίες και εγκλήματα

Ο μεγαλωσμός αντικομμουνιστής Πούτιν «ξεχνάει» κάποια πράγματα. Πρώτον, το ότι η τσαρική αυτοκρατορία δεν ήταν μια αγαθοεργής δύναμη, αλλά μια «φυλακή των λαών», όπως την χαρακτήρισε ο Μαρξ, ένα δεσποτικό και για τον ίδιο τον ρωσικό λαό. Το κυριότερο, ότι η Οκτωβριανή Επανάσταση υπήρξε η έκφραση της θέλησης των προλεταρίων και των μουζίκων να χτίσουν τον δικό τους κόσμο. Ακόμη περισσότερο, έφερε τους λαούς στο προσκήνιο της ιστορίας, πυροδοτώντας ένα παγκόσμιο απελευθερωτικό κίνημα, που άλλαξε τη μορφή του κόσμου. Στα πλαίσια αυτά το δικαίωμα λαών και εθνών στην αυτοδιάθεση δεν ήταν «έγκλημα», αλλά έκφραση της απελευθερωτικής εξέλιξης.

Όσον αφορά τη διάλυση της ΣΕ, θεωρεί ότι οφείλεται στην κρίση του καθεστώτος, στα οικονομικά προβλήματα που αντιμετώπισε, αλλά και σε λάθος επιλογές των ηγετών της στην ιστορική διαδρομή της χώρας.

Χρήσιμο εδώ είναι να θυμίσουμε μια παλιότερη δήλωση του Πούτιν, κατά τον οποίο «η διάλυση της ΣΕ αποτέλεσε μια τραγωδία, ενώ τυχόν απόπειρα επαναστάσεως της θα αποτελούσε έγκλημα».

Τόσο οι εκτιμήσεις του όσο και αυτή η δήλωση είναι επίσης αποκαλυπτικές του τρόπου σκέψης του Πούτιν. Της ιδιότυπης νοσταλγίας της ισχύος που διέθετε η ΣΕ. Εκείνο που βέβαια παρακάμπει είναι το πώς και από ποιους οικοδομήθηκε αυτή η ισχύς και σε ποια βάση. Δηλαδή τον Λένιν, τον Στάλιν, τους μπολσεβίκους, τους κομμουνιστές.

Όσον αφορά τις αιτίες αποσύνθεσης-διάλυσης, δεν οφείλεται βέβαια σε «λάθη». Οφείλεται στο ότι οι δυνάμεις που από ένα σημείο και μετά πήραν το πάνω χέρι στη ΣΕ ακλούθησαν δρόμους εντελώς αντίθετους από εκείνους που είχαν χαράξει οι δημιουργοί της. Μόνο που δεν γίνεται να αναφερθεί σ' αυτά ο Πούτιν, καθώς αποτελεί γόνο αυτών των δυνάμεων και είναι αυτές που τον ανέδειξαν στην εξουσία.

Αυτό τον οδηγεί στο να περιορίζει την κριτική του στους άστοχους χειρισμούς τους που οδήγησαν στη διάλυση, ενώ θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί μια συντεταγμένη μετάβαση. Στην πραγματικότητα, και για να επιστρέψουμε στο σήμερα, ο Πούτιν δεν διαφωνεί με την ανασύσταση της αυτοκρατορίας, αλλά στην ανασύστασή της σε σοσιαλιστική βάση.

Εκείνα που παραλείπονται

Όσον αφορά το δεύτερο μέρος, δεν θα σταθώ καθόλου. Τα όσα αναφέρει για την πολιτική της Δύσης-ΗΠΑ απέναντι στη Ρωσία είναι λίγο-πολύ όπως τα περιγράφει. Άλλωστε από τη μεριά μας έχουμε αναφερθεί επανειλημμένα σε όλα αυτά και εν μέρει και σ' αυτό το κείμενο. Το ενδιαφέρον βρίσκεται στο «τρίτο» μέρος. Σε εκείνα που ...δεν αναφέρει.

Στην προώθηση μιας πολιτικής που στόχος της ήταν η ανασυγκρότηση της Ρωσίας σε μεγάλη ιμπεριαλιστική δύναμη. Στην υλοποίηση αυτής της πολιτικής με διάφορους τρόπους και σε μια σειρά περιπτώσεις. Στην αιματηρή «ειρήνευση» της Τσετσενίας. Στην επίσης αιματηρή «συμμόρφωση» της Γεωργίας. Στις επεμβάσεις σε Συρία και Λιβύη. Στην

προσάρτηση της Κριμαίας. Και βεβαίως στο μεγάλο σχέδιο του Πούτιν: την οικοδόμηση της τετραμερούς συμμαχίας που θα περιλάμβανε Ρωσία, Ουκρανία, Καζακστάν και Λευκορωσία. Ένα εγχείρημα που, αν ολοκληρωνόταν και στερεωνόταν, θα έθετε νέους όρους στην παγκόσμια διάταξη δυνάμεων.

Ταυτόχρονα, ένα εγχείρημα που, όπως ήταν επόμενο, συνάντησε την λυσσαλέα αντίθεση της Δύσης και πάνω απ' όλα των ΗΠΑ. Που κατόρθωσαν με απανωτές απόπειρες και τελικά με το πραξικόπημα του Μαϊντάν να σύρουν την Ουκρανία στην πλευρά τους. Αυτό είναι κάτι που κατά το μάλλον δεν μπορεί και δεν μπορεί να καταπεί ο Πούτιν.

Περί «φινλανδοποίησης»

Θα ήθελα να σταθώ λίγο περισσότερο σε ένα ζήτημα το οποίο τέθηκε τόσο μέσα από τις ρωσικές προτάσεις όσο και εκ των πραγμάτων. Στο ζήτημα της ουδετερότητας, τόσο ειδικά σε σχέση με την Ουκρανία, αλλά και γενικότερα. Με τις προτάσεις της η Ρωσία έδειχνε να επιδιώκει έναν συμβιβασμό. Κεντρικό στοιχείο αυτών των προτάσεων η διασφάλιση ότι η Ουκρανία δεν θα ενταχθεί στο ΝΑΤΟ. Ταυτόχρονα, προτάσεις οι οποίες «υπογραμμίζονταν» από την συγκέντρωση δυνάμεων στα σύνορα της Ουκρανίας και η ολοφάνερη απειλή εισβολής σε περίπτωση απόρριψής τους.

Δεν ξέρω και ούτε μπορώ να πω για το πόσο ειλικρινείς ήταν αυτές οι προτάσεις ή για το πόσο ήταν διατεθειμένη η Ρωσία να σεβαστεί την ουδετερότητα της Ουκρανίας, αν τελικά υιοθετούνταν αυτή η επιλογή από όλα τα μέρη. Πιθανολογώ ότι η Ρωσία ευελπιστούσε ότι σε μια τέτοια περίπτωση θα είχε στη μεριά της μια σειρά ευνοϊκούς όρους (γεωγραφικούς, εθνολογικούς, ιστορικούς, οικονομικούς κ.λπ.) να φέρει σε μια πορεία την Ουκρανία «ειρηνικά» στα νερά της.

Το ζήτημα σε σχέση με αυτό βρίσκεται στη στάση της Δύσης-ΗΠΑ. Οι οποίες απέρριψαν ασυζητητί τις ρωσικές προτάσεις. Ως προς το πώς και γιατί θα αναφερθώ παρακάτω. Εδώ θα σταθώ σε δύο πράγματα:

Πρώτον, στο ότι δεν αξίζει δεκάρα τσακιστή και αποτελεί άθλια υποκρισία το εγχείρημα ότι για το ΝΑΤΟ αποτελεί «ζήτημα αρχής» το να μην κλείνει την

πόρτα του σε όποια χώρα θέλει να ενταχθεί. Άλλο τόσο υποκριτικό και άθλιο το εγχείρημα ότι κάθε χώρα πρέπει να έχει την ελευθερία επιλογών. Αλλά εδώ και σε σχέση με αυτά θα ήθελα να αναφερθώ και σε ένα άλλο ζήτημα.

Δεκαετίες τώρα παρατηρείται το φαινόμενο διαφόρων παραγόντων της Δύσης να «βγαίνουν από τα ρούχα τους» για την -όπως την χαρακτηρίζουν- εκδοχή της «φινλανδοποίησης». Τόσο ώστε στην «κοινή γνώμη» να έχει εμπεδωθεί η άποψη πως πρόκειται για κάτι πέρα για πέρα αποκρουστικό και το οποίο επέβαλλε ο τρισκατάρατος Στάλιν στη δύσμοιρη Φινλανδία.

Το ζήτημα αφορά τις συνθήκες που υπογράφηκαν ανάμεσα σε ΣΕ και Φινλανδία μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ας αναρωτηθεί λοιπόν ο καθένας. Αλήθεια, ποιες «συμφορές» βρήκαν την Φινλανδία από αυτό το σύμφωνο; Δεν λειτούργησε σαν ελεύθερη και ανεξάρτητη όλα αυτά τα χρόνια από τότε ως τα σήμερα και υπό καθεστώς αστικής δημοκρατίας «δουτικού τύπου»;

Δεν αναπτύχθηκε οικονομικά σε καπιταλιστική βάση, χωρίς να ενοκληθεί σε τίποτα και από κανέναν; Ναι, αλλά της είχαν τεθεί όροι. Όπως αυτός της ουδετερότητας. Της μη ένταξης της σε επιθετικό στρατιωτικό συνασπισμό (όρα ΝΑΤΟ). Να μη δεχτεί στο έδαφός της ξένα στρατεύματα. Όπως τότε που τα χιλιερικά στρατεύματα εξόρμησαν από το έδαφός της για να συμμετάσχουν στην πολιορκία του Λένινγκραντ. Τέτοια φριχτά πράγματα δηλαδή!

Και παρεμπιπτόντως, πόσο βλάφτηκε η Σουηδία, που οικειοθελώς και χωρίς να την αναγκάσει κανείς επέλεξε την ουδετερότητα; Και πόσο την εμπόδισε αυτό να αναδειχτεί σε μια από τις πιο αναπτυσσόμενες χώρες στον κόσμο;

Οι «ιδιοκτήτες» του κόσμου

Η απόρριψη μιας τέτοιας λύσης έχει τις εξηγήσεις της. Λειτουργώντας εδώ και αιώνες με μια λογική «ιδιοκτητών» του κόσμου δεν διανοούνταν να παραιτηθούν από τη δυνατότητα να προσθέσουν στη ζώνη επιρροής και εκμετάλλευσής τους μια μεγάλη και πλούσια χώρα σαν την Ουκρανία. Ταυτόχρονα οι ΗΠΑ, που έχουν και τον κύριο λόγο, δεν ήθελαν να αφήσουν την ευκαιρία της εγκα-

τάστασης των επιθετικών τους δυνάμεων σε όλη τη ρωσική περίμετρο. Τη διαμόρφωση όρων που, στα πλαίσια της στρατηγικής τους για παγκόσμια κυριαρχία, να τους δίνουν τη δυνατότητα να συντρίψουν έως και στρατιωτικά τη Ρωσία. Και αν όλα αυτά ακούγονται υπερβολικά, ας θυμίσουμε ότι ήδη από το 1945 και σ' όλο το επόμενο διάστημα στα αμερικανικά επιτελεία εκπονούνταν διαρκώς διάφορα σχέδια για έναν «εφικτό» και νικηφόρο για τις ΗΠΑ πυρηνικό πόλεμο.

Ο πόλεμος είναι πάντα πόλεμος

Αναμενόμενη συνεπώς η αντίδραση της Ρωσίας. Το ζήτημα είναι αν όλα όσα αναφέρθηκαν δικαιολογούν την εισβολή στην Ουκρανία. Αν μπορούμε να αποδεχτούμε το «δικαίωμα» μιας ισχυρής ιμπεριαλιστικής χώρας να εισβάλει σε μια πιο αδύναμη εν ονόματι μελλοντικών κινδύνων. Αν μπορούμε να «νομιμοποιήσουμε» τον πόλεμο ως μέθοδο επίλυσης διαφορών ανάμεσα σε χώρες. Το μακελειό που συνεπάγεται. Τις καταστροφές που επιφέρει. Το προηγούμενο που δημιουργεί. Μα, ακούγεται, η Δύση και ειδικά οι ΗΠΑ έχουν κάνει πληθώρα παρόμοιων επεμβάσεων. Και λοιπόν; Όπως αντιταχθήκαμε σε όλες αυτές τις επεμβάσεις, έτσι αντιτασσόμαστε και σ' αυτήν.

Για να το πω κάπως διαφορετικά, το όποιο «δίκιο» (ας το πω έτσι) είχε ο Πούτιν, το απαλλοτρίωσε με αυτή την εισβολή. Πολύ περισσότερο με τα χαρακτηριστικά που δείχνει να έχει. Τα όποια ολοφάνερα υπερβαίνουν τις διακηρύξεις περί προστασίας των ρωσικών από τα υπαρκτά φασιστικά τάγματα.

Αυτό που διαφάνηκε είναι η πρόθεση του Πούτιν να ανατρέψει την κυβέρνηση της Ουκρανίας και με στόχο να εντάξει την Ουκρανία στη δική του σφαίρα επιρροής. Το λιγότερο να την κομματιάσει, να τη χωρίσει στα δύο. Άλλωστε στο διάγγελμά του, το οποίο αναφέρθηκε, αμφισβητεί το ίδιο το δικαίωμα ύπαρξης της Ουκρανίας μιας και τη θεωρεί «τεχνητά» δημιουργημένη. Το τι θα καταφέρει και μετά από πόσο αίμα, μένει να το δούμε.

Ο πόλεμος δεν ξεκίνησε χθες, δεν θα τελειώσει αύριο

συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα

Με το αίμα των άλλων

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές (28-2-22) οι μάχες συνεχίζονται αμείωτες στο έδαφος της Ουκρανίας. Κατά κύριο λόγο ανατολικά του Δνείπερου και ειδικότερα γύρω από πόλεις και χωριά όπου έχουν οχυρωθεί οι ουκρανικές δυνάμεις, καθώς δεν θα μπορούσαν να αναμετρηθούν με το ρωσικό στρατό σε μάχες «εκ παρατάξεως» σε ανοικτό πεδίο. Στο διάστημα αυτών των ημερών εκδηλώθηκαν εκατέρωθεν διαθέσιμες διαπραγματεύσεων και με στόχο τον τερματισμό της αιματοχυσίας.

Διαθέσιμες που αναιρούνταν την επομένη και με αιτία (ή πρόσχημα) τους όρους που έθετε η κάθε πλευρά. Τελικά αποφασίστηκε να γίνει συνάντηση αντιπροσωπειών στο έδαφος της Λευκορωσίας, κοντά στα σύνορα με την Ουκρανία. Δεν είμαι σε θέση να προδικάσω το πού θα οδηγηθούν τελικά αυτές οι διαπραγματεύσεις και μέχρι πού είναι διαθεσιμότητα να υποχωρήσει η κάθε πλευρά. Θα ήθελα ωστόσο να σημειώσω τα εξής:

Στον τύπο έχει αναφερθεί ότι η «αδιαλλαξία» της ουκρανικής πλευράς συνδέεται με «παινήσεις» της Δύσης. Το ζήτημα έχει την εξήγησή του. Πολύ περισσότερο καθώς η συστράτευση των δυτικών δυνάμεων που παρατηρείται μπορεί να συγκριθεί μόνο με τις περιπτώσεις της μεγαλύτερης όξυνσης της αντιπαράθεσης της Δύσης με τη ΣΕ.

Για τους δυτικούς όσο παρατείνονται οι συγκρούσεις τόσο και θα πληθαίνουν οι απώλειες εκατέρωθεν και τόσο θα μεγαλώνει το πολιτικό -και όχι μόνο- κόστος για τη Ρωσία και τόσο θα αμαυρώνεται η εικόνα της στη διεθνή κοινή γνώμη.

Ταυτόχρονα υπάρχει και μια πλευρά ακόμη πιο κυνικού χαρακτήρα. Η συνέχιση των μαχών δίνει τη δυνατότητα στα δυτικά επιτελεία (Βασικά των ΗΠΑ) να μελετούν και να αξιολογούν τα χαρακτηριστικά των ρωσικών ενόπλων δυνάμεων, των οπλικών τους συστημάτων, των επιχειρησιακών τους δυνατοτήτων.

Ένα «δωρεάν μάθημα» για τους ίδι-

ους, αλλά πολύ ακριβό για τους Ουκρανούς, που πληρώνουν με το αίμα τους έναν πόλεμο που σε καθοριστικό βαθμό δεν αποτελεί παρά τη μορφή που παίρνει η αναμέτρηση ανάμεσα σε Δύση-ΗΠΑ με τη Ρωσία.

Εικόνα του μέλλοντος

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές δεν μπορούν να γίνουν ασφαλείς προβλέψεις για το αν, τότε και πώς θα σταματήσει αυτός ο πόλεμος. Ούτε αν θα γίνουν κάποιοι συμβιβασμοί ή ποια μορφή μπορούν να έχουν. Εκείνο που είναι βέβαιο είναι το κόστος σε αίμα που θα πληρώσει ο λαός της Ουκρανίας, αλλά και ο ρωσικός. Το φαινόμενο των εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων που παίρνουν τους δρόμους της προσφυγιάς. Οι μεγάλες καταστροφές στο έδαφος της Ουκρανίας.

Και εκείνο που γενικότερα σηματοδοτούν οι εξελίξεις είναι ότι μπαίνουμε σε

μια σκοτεινή περίοδο. Μια περίοδο όπου η όξυνση του ανταγωνισμού ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις θα επιφέρει όλο και μεγαλύτερα δεινά για τους λαούς. Όπου θα μεγεθύνονται οι κίνδυνοι για μια συνολική και ολέθρια για τον κόσμο όλο αναμέτρηση.

Η ανακοίνωση του Πούτιν ότι θέτει σε κατάσταση ύψιστου συναγερμού τις στρατηγικές πυρηνικές δυνάμεις της Ρωσίας υπογραμμίζει την επικινδυνότητα της κατάστασης. Δεν είμαι σε θέση να γνωρίζω και θα αποφύγω να εκτιμήσω τους πραγματικούς λόγους που τον ώθησαν σε μια τέτοια κίνηση. Έχω όμως να πω το εξής: κάποιοι από το περιβάλλον του χρειάζεται να του «υπενθυμίσουν» ότι τα πυρηνικά όπλα δεν επιδέχονται μια τέτοια «διαχείριση».

Συνοψίζοντας. Αυτά που εξελίσσονται στην Ουκρανία είναι μια εικόνα του μέλλοντος. Αυτό που ήδη κατέδειξαν τα όσα συντελέστηκαν στο Ιράκ, τη Γιουγκοσλαβία, την Τσετσενία, το Αφγανιστάν, τη Γεωργία, τη Συρία, την Λι-

βύη. Αυτό είναι το μέλλον που μας επιφυλάσσει η κυριαρχία του καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος. Με αυτό έχουμε να λογαριαστούμε και απέναντι σ' αυτό οφείλουμε να συγκροτήσουμε τα μέτωπά μας.

Υστερόγραφο

Ειπώθηκε σε ένα από τα μεγαλύτερα αμερικανικά τηλεοπτικά κανάλια (Fox news): «Η πρώην βουλευτής (των ΗΠΑ) Τούλσι Γκάμπαντ μπορεί να είπε την αλήθεια. «Ο πρόεδρος Μπάιντεν θα μπορούσε να δώσει τέλος στην κρίση και να αποτρέψει τον πόλεμο με την Ρωσία κάνοντας κάτι πολύ απλό, δίνοντας εγγυήσεις ότι η Ουκρανία δεν θα γίνει μέλος του ΝΑΤΟ»». Να προσθέσω εγώ, ότι ανάλογα θα μπορούσαν να ενεργήσουν και οι ευρωπαίοι «ειρηνοποιοί», που σήμερα ξεσπαθώνουν με ιερό πολεμικό μένος. Τόσο απλά λοιπόν!

Πυρά από fake news εν μέσω πραγματικού πολέμου

Δίπλα και παράλληλα στην πολεμική μηχανή που αλέθει τον ουκρανικό λαό, στο φουλ δουλεύουν και οι μηχανές της χειραγώγησης και της παραπληροφόρησης εκατέρωθεν. Στην επιδίωξη τους να στρατεύσουν τους λαούς στα ολέθρια σχέδιά τους και να τους προετοιμάσουν να γίνουν θυσία στον βωμό των συμφερόντων τους, και οι δύο πλευρές της ιμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης στην Ουκρανία προχωράνε πολύ παραπέρα από την προβολή των συνηθισμένων ιδεολογημάτων δικαιολόγησης του ιμπεριαλιστικού πολέμου, με βάση τα οποία παρουσιάζονται σαν «απελευθερωτές» και «προστάτες».

Με τη δύναμη της εικόνας και του βίντεο, καθώς και των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία επιδιόδονται όλες τις τελευταίες μέρες σε

ένα ασταμάτητο κρεσέντο παραγωγής fake news, που καμιά σχέση δεν έχουν με τα πραγματικά γεγονότα. Στην εποχή, λοιπόν, της «πληροφορίας», του «πλουραλισμού στην ενημέρωση» και όλων αυτών των θαυμαστών που έταξε το σύστημα τις προηγούμενες δεκαετίες, οι λαοί ταϊζονται με καραμπινάτα ψέματα για τις κρισιμότερες των εξελίξεων που συντελούνται στον πλανήτη.

Στη χώρα μας, τα δήθεν αμερόληπτα ΜΜΕ, στη γραμμή του «ανήκομεν εις την Δύση» και σε αντιδιαστολή με τα ρωσικά μέσα και πρακτορεία που αποκλείστηκαν ως φορείς προπαγάνδας, πρωτοστατούν στη διάδοση των κάθε λογής «τεράτων» και παραποιήσεων που κατασκευάζονται στα δυτικά συγκροτήματα. Έτσι, το βίντεο με τους «ήρωες» Ουκρανούς υπερασπιστές του Φιδονησίου που έγινε viral εξακολουθούσε να παί-

ζεται, παρόλο που αποκαλύφτηκε ότι επρόκειτο για απάτη. Ο ανεκδιήγητος ΣΚΑΪ παρουσίασε ατύχημα με οπαδούς της ΤΣΣΚΑ στις κυλιόμενες σκάλες του μετρό της Ρώμης το 2018 σαν εικόνα από τα καταφύγια των αμάχων. Σπαρακτικό βίντεο με πατέρα να αποχαιρετάει την κόρη του λίγο πριν φύγει στο μέτωπο αποδείχτηκε ότι αφορούσε μετακίνηση πληθυσμών λίγες μέρες πριν την εισβολή από το Ντονμπάς στο Ροστόφ της Ρωσίας. Βίντεο με μολότοφ που τραβήχτηκε κατά τη διάρκεια του Euromaidan το 2014, προβλήθηκε πλατιά σαν ανταπόκριση από την αντίσταση των κατοίκων του Κιέβου στους Ρώσους. Η Παλαιστίνια αγωνίστρια Αχέντ Ταμίμι που αναμετρείται με ισραηλινό στρατιώτη άλλαξε εθνικότητα από τα δυτικά ΜΜΕ και έγινε Ουκρανή. Μέχρι και σκηνές από βιντεοπαιχνίδι επιστρατεύτηκαν

σαν υποτιθέμενη αναμετάδοση από τα πεδία των μαχών!

Και τα παραδείγματα δεν έχουν τελειωμό! Είναι τέτοια η αποχαλίνωση των κατασκευαστών γεγονότων στα πάσης φύσεως κέντρα, που ακόμα και το βρετανικό BBC αναγκάστηκε με δημοσίευμα να συμμαζέψει την κατάσταση και να καταρρίψει ορισμένα από αυτά.

Άραγε οι απημέριες φιλοκυβερνητικοί διώκτες των fake news, που κυκλοφορούν και λογοκρίνουν τους πάντες στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, τι θέση έχουν απέναντι σε όλα αυτά; Οι αντιδραστικές αλλαγές στον ποινικό κώδικα, που έγιναν τάχα για τη διασφάλιση της αντικειμενικής ενημέρωσης, πού πήγαν; Ή μήπως όλα αυτά, όπως αποδεικνύεται και εν προκειμένω, δεν αφορούν τα ψέματα του συστήματος, αλλά τις ανατρεπτικές αλήθειες που αυτό θέλει να φιμώσει;

Μαζικές κινητοποιήσεις σε όλη την Ελλάδα ενάντια στον πόλεμο στην Ουκρανία

Αμέσως μετά την επέμβαση των Ρώσων στην Ουκρανία η οργάνωσή μας πήρε πρωτοβουλίες πανελλαδικά για να γίνουν αντιπολεμικές διαδηλώσεις και παρεμβάσεις. Ο πρώτος κύκλος κινητοποιήσεων έγινε το τριήμερο 25, 26 και 27 Φλεβάρη σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Γιάννενα, Ηγουμενίτσα, Λάρισα, Τρίκαλα, Καρδίτσα, Ηράκλειο, Χανιά, Ξάνθη και Σάμο, με συμμετοχή κατά βάση οργανώσεων και συλλογικοτήτων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς.

Σε έναν δεύτερο κύκλο, μαζικές διαδηλώσεις έγιναν στις 1 και 3 Μάρτη σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Γιάννενα, Αλεξανδρούπολη και Ξάνθη, αυτή τη φορά με καλέσματα και συμμετοχή περισσότερων συλλογικοτήτων, αλλά και φοιτητικών συλλόγων.

Το κοινό χαρακτηριστικό όλων αυτών των κινητοποιήσεων δεν είναι μόνο ότι κατάφεραν να μαζέψουν αρκετό κόσμο, αλλά και ότι είχαν την υποστήριξη του κόσμου που τις παρακολούθησε ή έτυχε να τις συναντήσει.

Ιδιαίτερη ήταν η στιγμή που μετανάστες από την Ουκρανία χειροκρότησαν την πρώτη διαδήλωση της Αθήνας και με δάκρυα

στα μάτια έκφρασαν την ευγνωμοσύνη τους για αυτήν την εκδήλωση αλληλεγγύης στο λαό τους.

Στα θετικά των κινητοποιήσεων καταγράφεται η κοινή δράση οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, στον οποίο βαθμό αυτή πραγματοποιήθηκε. Το ΚΚΕ από τη μεριά του, όπως αναμενόταν, ακολούθησε την γνωστή συνταγή των χωριστών κομματικών συγκεντρώσεων. Με μόνη εξαίρεση τη δεύτερη, και μεγαλύτερη, διαδήλωση της Αθήνας την 1η Μάρτη, στην οποία το ΜΑΣ συμμετείχε στα μπλοκ των φοιτητικών συλλόγων, φροντίζοντας να κάνει αισθητή την παρουσία του με σημαίες.

Επειδή, δυστυχώς, ο πόλεμος θα συνεχιστεί, είναι ανάγκη να συνεχιστούν οι αντιπολεμικές κινητοποιήσεις ακόμα πιο μαζικά και αγωνιστικά. Όσο κι αν τα πρώτα μηνύματα είναι θετικά, το αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα υπολείπεται κατά πολύ των απαιτήσεων των καιρών. Οφείλουμε να συνεχίσουμε σε αυτόν τον δρόμο, ώστε να συμβάλλουμε στο να δυναμώσει τόσο ώστε να γίνει η φωνή του πραγματική ελπίδα για τους λαούς.

Ηγουμενίτσα 26/02

Θεσσαλονίκη 01/03

Ξάνθη 26/02

Ηράκλειο 26/02

Βρυξέλλες

Μαδρίτη

Μόναχο

Πόλεμο στον πόλεμο των ιμπεριαλιστών! Αντιπολεμικές κινητοποιήσεις στην Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο

Στην Ευρώπη ιδιαίτερα, αλλά και σε πολλές χώρες του υπόλοιπου κόσμου, πραγματοποιήθηκαν τις τελευταίες ημέρες αντιπολεμικές κινητοποιήσεις στις οποίες καταγγέλλθηκε η ρώσικη εισβολή στην Ουκρανία και οι απειλές για έναν γενικευμένο πόλεμο. Αν και στις περισσότερες απουσιάζει η καταγγελία των ΝΑΤΟϊκών ιμπεριαλιστών και σε μερικές κυριαρχούν αντικομμουνιστικά και φιλοδουτικά χαρακτηριστικά, όσο περνάνε οι ημέρες και επεκτείνονται οι λαϊκές αντιδράσεις, τόσο εμφανίζονται όλο και πιο συχνά αντιιμπεριαλιστικά, αντιΝΑΤΟϊκά και αντικαπιταλιστικά συνθήματα. Αντιπολεμικές εκδηλώσεις έγιναν σε πολλές πόλεις της Ιταλίας, Ισπανίας, Γερμανίας κ.λπ. Επίσης σε Βέλγιο, Αυστρία, Αγγλία, στην Τουρκία, στον Καναδά, στις ΗΠΑ, στις Φιλιππίνες και αλλού. Αντιπολεμικές κινητοποιήσεις έγιναν και σε πολλές ρώσικες πόλεις, οι

οποίες αντιμετώπισαν σκληρή καταστολή και μαζικές συλλήψεις.

Στο Μόναχο έγινε συγκέντρωση διαμαρτυρίας ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό στις 26/2, με την συμμετοχή μερικών χιλιάδων διαδηλωτών. Η συγκέντρωση καλέστηκε από την Ένωση Μονάχου ενάντια στον πόλεμο και τον ρατσισμό. Το πλαίσιο του καλέσματος ήταν ενάντια τόσο στη ρώσικη εισβολή, όσο και στις πολιτικές του ΝΑΤΟ, καταγγέλλοντας τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και παίρνοντας θέση υποστήριξης στο πλάι των λαών.

Η Αγωνιστική Κίνηση Ελλήνων στη Γερμανία βρέθηκε στη συγκέντρωση παρεμβαίνοντας με δίγλωσσο κείμενο και πανό με κεντρικά συνθήματα: Ξεσηκωμός ενάντια σε πόλεμο και ιμπεριαλισμό! Έξω ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και Ρωσία από την Ουκρανία! Αλληλεγγύη στους δοκιμαζόμενους λαούς!

Μπολόνια

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Οι επιπτώσεις των κυρώσεων

Είναι σημαντικό να γίνει κατανοητό ότι οι κυρώσεις ενάντια στη Ρωσία είναι μέρος μίας οξυμένης καταστροφικής αντιπαράθεσης κεντρικού χαρακτήρα και σε κλίμακες που δεν έχουν ιστορικά προϋπάρξει.

Με αυτή την έννοια, το βάθος χρόνου των επιπτώσεων τους όχι μόνο δεν μπορεί να κριθεί με τα μέτρα προηγούμενων, παλιότερων και πρόσφατων ιστορικών καταστάσεων, αλλά επιπλέον είναι δύσκολο να εκτιμηθεί και το ειδικό βάρος των επιπτώσεων, καθώς μάλιστα η κρίση θα συνεχίζεται...

Και μόνο η απαγόρευση των πτήσεων από και προς τη Ρωσία αποτελεί μία αποσταθεροποιητική διαδικασία για όλα τα εμπλεκόμενα και αντιτιθέμενα μέρη.

Τρία είναι τα επίπεδα των επιπτώσεων αυτών: Η Ρωσία, η αλληλεξάρτηση των οικονομιών, η γενική πορεία της παγκόσμιας οικονομίας.

Όσον αφορά το πρώτο είναι φανερό ότι η οικονομία της Ρωσίας θα χτυπηθεί. Το ερώτημα είναι πόσο αποφασιστικά και για πόσο διάστημα.

Το σημαντικότερο φαίνεται σε αυτή την περίπτωση να είναι το πάγωμα των καταθέσεων σε συνάλλαγμα που διατηρούσαν και διατηρούν οι Ρωσικές τράπεζες. Προς το παρόν, ο αποκλεισμός από το διεθνές σύστημα ενημέρωσης διατραπεζικών συναλλαγών SWIFT της ομάδας των σημαντικών ρωσικών τραπεζών, (με εξαίρεση την Τράπεζα της Gazprom, την ώρα που αποκλείουν την ίδια ακόμη και από τις αθλητικές διαφημίσεις, ακριβώς για να πραγματοποιούνται οι πληρωμές για το αέριο!) φαίνεται να αντιμετωπίζεται από την Ρωσία. Φυσικά, το δικό της σύστημα διατραπεζικών συναλλαγών MIR -πολύ μικρότερης εμβέλειας-, η πιθανή χρήση του αντίστοιχου κινέζικου, μέχρι και η χρήση κρυπτονομισμάτων για τις πληρωμές, μπορούν να αποδειχτούν φτωχές ή και κάτι παραπάνω από φτωχές «εναλλακτικές». Όχι βέβαια σε ένα βάθος χρόνου... Υπάρχουν εξάλλου -εκτός της Κίνας- και η Ιρανική και η -πρόσφατη- Τούρκικη «τρύπα» σε αυτούς τους αποκλεισμούς.

Κατά τον Αμερικάνο οικονομολόγο Krugman, όπως περιγράφεται σε πρόσφατο άρθρο του, η Ρωσία -της οποίας το ΑΕΠ είναι επιπέδου Ισπανίας- είναι μία οικονομία που βασίζεται στην αθρόα εισαγωγή εμπορικών αγαθών, τα οποία ξεπληρώνει με την εξαγωγή πετρελαίου και φυσικού αερίου.

Όπως γράφει, «Πριν από την εισβολή, ήταν συνηθισμένο να μιλάμε για το πώς ο Πούτιν είχε δημιουργήσει το "φρούριο Ρωσία", μια οικονομία απρόσβλητη από οικονομικές κυρώσεις, συσσωρεύοντας ένα τεράστιο πολεμικό σεντούκι αποθεμάτων ξένου συναλλάγματος». Για να αναρωτηθεί: «Τι είναι τελικά τα συναλλαγματικά αποθέματα; Δεν είναι σακούλες με μετρητά... ως επί το πλείστον αποτελούνται από καταθέσεις σε τράπεζες του εξωτερικού και κατοχή χρέους άλλων κυβερνήσεων -δηλαδή, περιουσιακά στοιχεία που μπορούν να δεσμευτούν...»

Κατ' αναλογία, οι δεσμεύσεις περιουσιακών στοιχείων των Ρώσων κεφαλαιοκρατών μπορεί να λειτουργήσει αποσταθεροποιητικά και να δημιουργήσει ρήγμα στο ρωσικό σύστημα εξουσίας ανάμεσα στους «αυτοκρατορικούς» και στους «ολιγαρχικούς», αν έχει νόημα πια ένας τέτοιος διαχωρισμός. Όλα αυτά μέλει να φανούν και σίγουρα θα εξαρτηθούν από την πορεία της στρατιωτικής σύγκρουσης.

Όμως το «χτύπημα» δεν θα είναι μόνο στα... ρωσικά πλευρά.

Η αλληλεξάρτηση των οικονομιών και των συναλλαγών κάθε είδους ανάμεσα σε δυτικούς και Ρωσία παίζει καθοριστικό ρόλο στην διασπορά αυτών των επιπτώσεων. Να σημειωθεί εδώ ότι η συμμετοχή των δυτικών εταιρειών στην ρωσική οικονομική πραγματικότητα είναι σημαντική. Αυτό φαίνεται από τις σημερινές αποχωρήσεις: Η BP, που αποτελεί τον μεγαλύτερο ξένο

επενδυτή στη Ρωσία, ανακοίνωσε ξαφνικά το Σάββατο-κυριακό ότι εγκαταλείπει το 20% της συμμετοχής της στην κρατικά ελεγχόμενη Rosneft, με κόστος έως και 25 δισεκατομμύρια δολάρια, κατά τρόπο που μειώνει τα αποθέματα πετρελαίου και φυσικού αερίου της εταιρείας στο μισό και την παραγωγή της BP κατά ένα τρίτο. Η Equinor, η ενεργειακή εταιρεία που ανήκει κατά πλειοψηφία στο νορβηγικό κράτος, δήλωσε ότι θα αρχίσει να πουλάει τις κοινοπραξίες της στη Ρωσία, αν και ένας εκπρόσωπος πρόσθεσε: «Θα χρειαστεί λίγος χρόνος για να ξεμπερδέψει μια επιχείρηση με δραστηριότητες που ανέπτυξε δεκαετίες».

Το κρατικό επενδυτικό ταμείο της Νορβηγίας -το μεγαλύτερο στον κόσμο- θα προχωρήσει στην πώληση των περιουσιακών του στοιχείων αξίας 2,8 δισεκατομμυρίων δολαρίων στη Ρωσία, ενώ το κρατικό επενδυτικό ταμείο της Αυστραλίας δήλωσε ότι σχεδιάζει να μηδενίσει την έκθεσή του σε εταιρείες εισηγμένες στο ρωσικό Χρηματιστήριο.

Το ενδιαφέρον εδώ βρίσκεται στο γεγονός ότι τόσο η -αμερικάνικη- Exxon Mobil όσο και η Γαλλική Total προς το παρόν κρατούν... συντηρητική στάση, σε αντίθεση με τη βρετανική Shell που επίσπευσε την έξοδό της. Ενδεικτικό των προβλημάτων που δημιουργεί και για τους δυτικούς αυτή η «αποδέσμευση»: Αρκετές εταιρείες με έκθεση στη Ρωσία είδαν τις μετοχές τους να καταγράφουν σημαντική υποχώρηση.

Η Nokia Tyers είναι μία από αυτές, όταν ανακοίνωσε τη μεταφορά των εγκαταστάσεων της από την Ρωσία στη Φιλανδία. Οι μετοχές της Societe Generale, στην οποία ανήκει η ρωσική Rosbank, και της αυτοκινητοβιομηχανίας Renault, η οποία ελέγχει τη ρωσική αυτοκινητοβιομηχανία AvtoVAZ, υποχώρησαν επίσης.

Η Finnair έχασε το ένα πέμπτο της αξίας της αφού απέκλεισε από τον εναέριο χώρο της Φιλανδίας το ρωσικό κρατικό αερομεταφορέα.

Το ίδιο ισχύει σε μικρότερο -αλλά όχι ευκαταφρόνητο- βαθμό για τη συμμετοχή των ρωσικών εταιρειών εκτός συνόρων, όπως στην περίπτωση της χώρας μας στον τουριστικό τομέα, κάτι που δεν μπορεί να αγνοηθεί.

Και εδώ εισερχόμαστε στο πόσο θα επηρεάσουν γενικά την πορεία της παγκόσμιας οικονομίας οι κυρώσεις στη Ρωσία και ο πόλεμος στην Ουκρανία συνολικότερα.

Η κρίση στην Ουκρανία θα έχει συνέπειες για τις καλλιέργειες και τις εξαγωγές αγροτικών προϊόντων, προειδοποιεί ο πρόεδρος της Γαλλίας, Εμανουέλ Μακρόν. Δεν χρειαζόμασταν τον Μακρόν φυσικά για να ανακαλύψουμε ότι η Ουκρανία είναι ο σιτοβολώνας της Ευρώπης!

Η UBS εκτιμά ότι, εάν η σύγκρουση κλιμακωθεί σε επίπεδο που θα ωθήσει τα δυτικά κράτη να αποδεχθούν τη διακοπή της ροής ενέργειας της Ρωσίας, και εάν οι τιμές του πετρελαίου αυξηθούν στα 125 δολ./βαρέλι ή υψηλότερα για δύο τρίμηνα, αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα περίπου 0,5% χαμηλότερη αύξηση του παγκόσμιου ΑΕΠ και υψηλότερο πληθωρισμό, επηρεάζοντας ανάλογα την καταναλωτική δύναμη.

Όσον αφορά τα χρηματιστήρια, αυτά «έχουν μάθει» να ανακάμπτουν ύστερα από γεωπολιτικές αναταράξεις. Από γενικής απόψεως... Σύμφωνα με δημοσκοπήση που είχε κάνει στους πελάτες της η JP Morgan, αν και το 83% πίστευε ότι μια στρατιωτική σύγκρουση στην Ουκρανία θα προκαλούσε sell-off στις παγκόσμιες αγορές μετοχών, ωστόσο η πλειονότητα ανέμενε ότι ο αντίκτυπος θα είναι μέτριος και θα ξεπεραστεί. Μεγαλύτερη πτώση αναμένεται στις ευρωπαϊκές μετοχές, καθώς αυτές θα υποστούν και τις συνέπειες των κυρώσεων.

Όλα αυτά δεν παύουν να είναι εκτιμήσεις σε ένα περιβάλλον διττής γεωπολιτικής και οικονομικής κρίσης που τροφοδοτεί και τροφοδοτείται από την παγκόσμια αστάθεια...

«Αναστολή» ρωσικού πολιτισμού

Γελοιότητα ή εξάρτηση;

«**Η** υπουργός Πολιτισμού και Αθλητισμού Λίνα Μενδώνη έδωσε σήμερα οδηγίες να ανασταλεί οποιαδήποτε υλοποίηση, συνεργασία, προγραμματισμός ή συζήτηση εκδηλώσεων με ρωσικούς πολιτιστικούς οργανισμούς.» Έτσι ξεκινάει η ανακοίνωση του υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού, μπαίνοντας στο κλίμα των ημερών, καλύπτοντας με το δικό του τρόπο τις ανάγκες των ιμπεριαλιστικών αφεντικών του.

Έφριξαν οι θιασώτες του πολιτισμού της αντιπολίτευσης, αποκαλώντας αυτή την ανακοίνωση ανιστόρητη, ανόητη, ανούσια, λέγοντας πως «η τέχνη ενώνει, δεν χωρίζει». Ποιους ενώνει; Όλη η τέχνη; Ακόμη και αυτή του συστήματος; Αλλά ας μείνουμε στα βασικά. Αυτή η ανακοίνωση έχει και πολλές στοχεύσεις και πολλούς αποδέκτες.

Αφενός στοχεύει στο προφανές, να δείξει πως είμαστε εναντίον της Ρωσίας στη νατο-ρωσική αντιπαράθεση. Αποδέκτης είναι το NATO, που επιτάσσει συστράτευση ειδικά σε μια τέτοια περίπτωση και περιμένει κάθε, μα κάθε φωνή της ντόπιας αστικής τάξης να συνηγορήσει σε αυτό. Αφετέρου υπάρχει ο εθνικισμός. Ο Πούτιν είναι Ρώσος, η τέχνη είναι ρωσική, η σαλάτα είναι ρωσική, ας τα κόψουμε όλα. Ό,τι προέρχεται από τη Ρωσία είναι ο εχθρός. Αυτό βέβαια θυμίζει και άλλες μαύρες σελίδες της ιστορίας, όπου μειονότητες σε διάφορες χώρες κατηγορούνται για εγκλήματα που διέπραξε ομοεθνής τους και διοργανώνεται πογκρόμ εναντίον τους.

Βέβαια υπάρχει και η σατανική σύμπτωση η Ρωσία να είναι η πρώτη χώρα που οικοδόμησε σοσιαλισμό. Οι συνειρμοί που επιχειρούνται ίσως να μην είναι τόσο προφανείς, σίγουρα δεν είναι το πρώτο μέλημα του ΥΠΠΟΑ, όμως η λογική «Ρώσος ίσον κακός, Ρώσος ίσον κομμουνιστής, άρα κομμουνιστής ίσον κακός» παραμένει. Η τέχνη τού σοσιαλισμού, αν και σίγουρα όχι μόνο αυτή, μπαίνει στο στόχαστρο και απαγορεύεται η αναπαραγωγή της, χτυπώντας την όχι μόνο ιδεολογικά, αλλά και θεσμικά.

Ο αντίλογος του υπουργείου ότι στοχεύουν στους φορείς δεν είναι ικανός να απαντήσει ούτε στη στράτευσή του ούτε στο ποιος θα χρηματοδοτήσει παραγωγές σε μια χώρα που οι παραγωγές μονοπωλούνται και μπορούν οικονομικά να στηθούν βασικά από αυτούς που αντέχουν το κόστος. Και βεβαίως σε επίπεδο λογοκρισίας, αν και δεν δηλώνεται, δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι αυτή δεν θα υπάρξει, ειδικά αν η κατάσταση ενταθεί και χειροτερέψει.

Στο διά ταύτα, ένα υπουργείο το οποίο έχει δείξει τις κυβερνητικές διαθέσεις ενάντια στους εργαζόμενους των τεχνών βρίσκει έναν ακόμα τρόπο να τους βάλει στο στόχαστρο, κλείνοντας τόσο τις καλλιτεχνικές τους φωνές όσο και τα πορτοφόλια τους. Με έναν ακόμα τρόπο οδηγείται ο κλάδος να χάσει κλεισμένες δουλειές.

Αλλά βασικά ένα ακόμα υπουργείο της κυβέρνησης μιας χώρας με βαθιά εξάρτηση από το NATO μάς βάζει ολοταχώς σε περιπέτειες. Όμως αυτές οι περιπέτειες δεν αφορούν δικά μας συμφέροντα, παρά τα συμφέροντα των νατοϊκών φονιάδων που θέλουν τη χώρα μας ταγμένη στη σφαγή ενός ακόμα λαού που το μόνο που έφταιξε είναι να βρίσκεται στο πεδίο της αντιπαράθεσης των ιμπεριαλιστών NATO και Ρωσίας. Στην τελική, αυτοί που θα σφαγούν, πέραν των Ουκρανών, είμαστε εμείς εδώ, οι εργαζόμενοι, οι μαθητές, οι φοιτητές, οι άνεργοι. Το υπουργείο το ξέρει καλά αυτό. Η κυβέρνηση το ξέρει ακόμη καλύτερα. Γι' αυτό μας τάζουν ολόψυχα σε αυτή την υπόθεση που ο μόνος τρόπος να έχει αίσιο τέλος είναι να το καταλάβουμε και εμείς καλύτερα και να κάνουμε το ακριβώς αντίθετο: αν η κυβέρνηση θέλει ιμπεριαλισμό και πόλεμο, εμείς θέλουμε αντιιμπεριαλιστικό και αντιπολεμικό κίνημα.

Εθνοτική πολιτική στην ΕΣΣΔ Έκανε λάθος ο Λένιν;

Το μάθαμε κι αυτό. Μέσα στο διάγγελμά του ο Πούτιν, λίγες ώρες πριν ξεκινήσει η ρωσική στρατιωτική επέμβαση στην Ουκρανία, μας υπέδειξε τον πραγματικό υπεύθυνο για την εξέλιξη που είχε η χώρα αυτή τον τελευταίο αιώνα, φτάνοντας μέχρι και τα πρόσφατα γεγονότα. Δεν ήταν μόνο ο συνήθης ύποπτος (Στάλιν), αλλά το κακό ξεκίνησε από την ίδρυση της ΕΣΣΔ με τον Λένιν. Αυτός λοιπόν ευθύνεται επειδή, όπως τον κατηγορήσει, απέσπασε την ουκρανική γη από τη ρωσική αυτοκρατορία και της έδωσε ανεξαρτησία και κρατική υπόσταση, μέσα στο πλαίσιο της ΕΣΣΔ. Όπως έκανε και στις υπόλοιπες σοβιετικές Δημοκρατίες, με το δικαίωμα μάλιστα μέχρι και του αποχωρισμού, πιστός στις μαρξιστικές αρχές της αυτοδιάθεσης των εθνών.

Ο λόγος που έγινε αυτό -κατά τον Πούτιν- δεν ήταν άλλος από το γεγονός ότι οι Μπολσεβίκοι, για να διατηρήσουν την εξουσία και την κρατική οντότητα της ΕΣΣΔ, έπρεπε «να ικανοποιήσουν τις όποιες απαιτήσεις, τις όποιες επιθυμίες των εθνικιστών στο εσωτερικό της χώρας». Δεν θα μπορούσε να λείπει από το αντικομμουνιστικό διάγγελμα όλη η αντισοβιετική χολή που συνήθως ξερνούν οι Δυτικοί περί κόκκινης τρομοκρατίας, σταλινικής δικτατορίας, ολοκληρωτισμού κ.λπ.

Ας δούμε όμως όσο γίνεται πιο σύντομα τη στάση του Λένιν και του μπολσεβίκου κόμματος απέναντι σ' αυτό που έχει καθιερωθεί ως «εθνικό ζήτημα» και πώς το διαχειρίστηκαν όταν έληξε ο εμφύλιος πόλεμος στην επαναστατημένη Ρωσία μετά τον Μεγάλο Οκτώβρη.

Από τα χρόνια πριν από την Επανάσταση ο Λένιν διατύπωσε με σαφήνεια τις θέσεις του πάνω στο εθνικό ζήτημα. Θεώρησε τον μεγαλορωσικό εθνικισμό ως τον χειρότερο απ' όλους λόγω του βίαιου χαρακτήρα του, ως βασικό εχθρό στην ενότητα των εργατών του πολυεθνικού κράτους και κατέκρινε αυτούς που αρνούνταν την ισοτιμία των εθνότητων. Η εθνική καταπίεση των Ρώσων απέναντι στις άλλες εθνότητες δεν ήταν μόνο οικονομική, αλλά απλωνόταν σε όλα τα επίπεδα, όπως άρνηση εκλογικών δικαιωμάτων, απαγόρευση γλώσσας και θρησκείας, περιορισμοί στην εκπαίδευση, στην ελευθερία κίνησης, πολιτιστική καταπίεση με απαγορεύσεις στα ήθη και τα έθιμα κ.λπ. Ο Στάλιν διαπίστωνε ότι αυτή η καταπιεστική πολιτική ήταν πολύ επικίνδυνη για την υπόθεση του προλεταριάτου γιατί «αποσπά την προσοχή των πλατιών στρωμάτων από τα κοινωνικά ζητήματα, από τα ζητήματα της ταξικής πάλης και τη στρέφει στα εθνικά ζητήματα, στα "κοινά" για το προλεταριάτο και την αστική τάξη» (Στάλιν, τ. 2).

Ειδικά για την Ουκρανία ο Λένιν, στα «Κριτικά σημειώματα πάνω στο εθνικό ζήτημα», που γράφτηκε στα τέλη του 1913, αναφέρει: «Πάρτε τη Ρωσία και τη στάση των Μεγαλωρώσων απέναντι στους Ου-

κρανούς. Είναι βέβαιο ότι κάθε δημοκράτης, χωρίς να μιλάω για τους μαρξιστές, θα παλέψει αποφασιστικά ενάντια στην ανήκουστη ταπείνωση των Ουκρανών και θα απαιτήσει την πλήρη ισοτιμία τους...». Μάλιστα ασκούσε σφοδρή κριτική στους «αυτοαποκαλούμενους μαρξιστές» που ισχυρίζονταν ότι «το ουκρανικό προλεταριάτο έχει εκρωσιστεί πέρα για πέρα και δεν του χρειάζεται ξεχωριστή οργάνωση».

Το 1922 η Κεντρική Επιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος ασχολήθηκε με το ζήτημα της συνένωσης των μέχρι τότε σοβιετικών Δημοκρατιών που είχαν καταφέρει να σταθεροποιήσουν σχετικά την εργατοαγροτική εξουσία. Ήταν μια αναγκαιότητα που επέβαλε η καπιταλιστική περικύκλωση, οι ξένες επεμβάσεις αλλά και η οικοδόμηση της σοσιαλιστικής οικονομίας. Το πρόβλημα που είχαν να αντιμετωπίσουν ήταν η πολυεθνικότητα της πρώην τσαρικής αυτοκρατορίας, οι υπαρκτές εθνικές διαφορές και το σοβινιστικό μίσος που είχε καλλιεργηθεί τα προηγούμενα χρόνια στους λαούς των Δημοκρατιών.

Η κυρίαρχη άποψη -και του Στάλιν- ήταν πως έπρεπε οι Δημοκρατίες αυτές να ενταχθούν στη Ρωσική Σοβιετική Δημοκρατία με βάση τις αρχές της αυτονομίας (Ομοσπονδία). Τα κομμουνιστικά κόμματα του Αζερμπαϊτζάν και της Αρμενίας επιδοκίμασαν το σχέδιο, αλλά της Ουκρανίας και της Γεωργίας αντιτάχθηκαν σ' αυτό, ενώ της Λευκορωσίας υποστήριξε τη διατήρηση του συστήματος των συμφωνιών που ίσχυε μέχρι τότε, μια πιο χαλαρή σύνδεση δηλαδή. Αυτοί που διαφωνούσαν με την «ομοσπονδία με βάση την αυτονομία» υποστήριζαν ότι θα περιορίζονταν τα κυριαρχικά δικαιώματα των σοβιετικών Δημοκρατιών, κάτι που μπορούσαν να εκμεταλλευτούν σοβινιστικά στοιχεία, κυρίως τα μεγαλωρωσικά. Όμως διαφωνίες εξέφρασαν και τα αστικά-εθνικιστικά στοιχεία των Δημοκρατιών αυτών που εξακολουθούσαν να υπάρχουν και να έχουν πρόσβαση και λόγο μέσα στα σοβιέτ και τα κομμουνιστικά κόμματα. Ας μην ξεχνάμε ότι την περίοδο εκείνη είχε εφαρμοστεί η ΝΕΠ, που αντικειμενικά έδινε -έστω και πρόσκαιρα- περισσότερα δικαιώματα στην αστική τάξη.

Τη λύση έδωσε ο ίδιος ο Λένιν, στηριζόμενος στις αρχές της προαιρετικής ένωσης ισότιμων λαών. Πρότεινε μια νέα μορφή συνένωσης κυρίαρχων Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών, χωρίς να καταργηθεί η ανεξαρτησία τους, δηλαδή μια κρατική υπόσταση ισότιμων Δημοκρατιών, χωρίς να υπαχθούν αυτές στη Ρωσική Σοβιετική Δημοκρατία. Μάλιστα τόνισε ότι η ισοτιμία αυτή δεν έπρεπε να μείνει στο τυπικό μέρος αλλά να επιτευχθεί πραγματική ισοτιμία. Στην απόφαση για την ίδρυση της ΕΣΣΔ δινόταν το δικαίωμα σε κάθε Δημοκρατία να συμμετέχει εξίσου στις υποθέσεις της Ένωσης αλλά και, αν το επιλέξει, να αποχωρήσει ελεύθερα από αυτήν.

Αυτό το τελευταίο είναι και ένα από τα ζητήματα που ανέδειξε ο Πούτιν στο διάγγελμά του. Δεν μπορεί να... διανοηθεί ένας εκπρόσωπος της αστικής τάξης ότι είναι δυνατόν να δίνεται τέτοιο δικαίωμα στις εθνότητες. Και είναι λογικό, όταν κάποιος το βλέπει από τη σκοπιά του μεγαλωρωσικού σοβινισμού ή, πολύ περισσότερο, του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Και επί τσαρικής Ρωσίας «το ρόλο του συνενωτή των εθνότητων ανέλαβαν οι μεγαλωρώσοι, που είχαν επικεφαλής μια ιστορικά συγκροτημένη, ισχυρή και οργανωμένη αριστοκρατική στρατιωτική γραφειοκρατία» (Στάλιν, τ. 2). Μόνο που κυριαρχούσε η καταπίεση και οι σχέσεις υποταγής. Δημιούργησαν δηλαδή μια τε-

ράστια φυλακή λαών και εθνών.

Η διαφορά μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση βρίσκεται στο είδος της εξουσίας που είχε αρχίσει να οικοδομείται. Σε μια προλεταριακή εξουσία, που εμπνεόταν από τις μαρξιστικές αρχές και αποδείκνυε ότι η ισοτιμία και η ανεξαρτησία των εθνών ήταν μια πραγματικότητα και όχι κάτι τυπικό, είναι αυτονόητη ακόμα και η συμφωνία για τη δυνατότητα αποχώρησης από την Ένωση. Ήταν δηλαδή για τον Λένιν και τους Μπολσεβίκους απολύτως απαραίτητο να μην αλλοιωθεί η ιδέα της ισοτιμίας των λαών ώστε να σφυρηλατηθεί και να στεριώσει η νεοσύστατη ΕΣΣΔ και η εργατική εξουσία. Το ρωσικό προλεταριάτο, που ήταν αυτό της κυρίαρχης εθνότητας πριν από την επανάσταση, έπρεπε να επιλέξει αυτόν το δρόμο για να δείξει πώς πραγματικά εννοεί τον διεθνισμό. Σε άλλη περίπτωση, θα υπέβασκε πάντα ο κίνδυνος της καχυποψίας στους λαούς των Δημοκρατιών, καθιστώντας τους πιο ευάλωτους στην αστική προπαγάνδα. Τα μικροαστικά στρώματα που αμφιταλαντεύονται μεταξύ της αστικής και της προλεταριακής ιδεολογίας έπρεπε να κερδηθούν οριστικά. Αυτό βέβαια δεν σήμαινε ότι αν ετιθετο ζήτημα αποχώρησης και κρατικής ανεξαρτησίας από μια Δημοκρατία, οι κομμουνιστές έπρεπε απαραίτητα να συμφωνήσουν. Αντίθετα, θα πρέπει να επιστρατεύσουν όλα τα επιχειρήματα για να αποδείξουν ότι το ταξικό συμφέρον των εργαζομένων, οποιασδήποτε εθνικής ομάδας, είναι να μείνουν ενωμένοι.

Χαρακτηριστικό της ελικρίνειας των προθέσεων των Μπολσεβίκων είναι το γεγονός ότι αναγνώρισαν αμέσως την πλήρη ανεξαρτησία στην Πολωνία και τη Φινλανδία, χώρες που ανήκαν πριν στη ρωσική αυτοκρατορία. Τα εθνικιστικά τους κινήματα διεκδικούσαν την πλήρη απόσχιση από την τσαρική Ρωσία. Οι Μπολσεβίκοι προχώρησαν στην αναγνώριση, αν και η αστική τάξη και στις δύο περιπτώσεις ανέλαβε τη διακυβέρνηση. Στην Πολωνία άμεσα, ενώ στη Φινλανδία έπειτα από μια αποτυχημένη επανάσταση των κομμουνιστών.

Οι αποφάσεις για τη δημιουργία της Ένωσης επικυρώθηκαν από τα σοβιέτ των Δημοκρατιών μέσα από πλατιά συζήτηση. Έτσι, στις 30 Δεκεμβρίου του 1922, στο θέατρο Μπολσόι στη Μόσχα ξεκίνησε το 1ο Συνέδριο των Σοβιέτ των Δημοκρατιών με το οποίο ιδρύθηκε η Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών. Στην ιδρυτική διακήρυξη αναφέρονταν ρητά τα εξής: «Η θέληση των λαών των Σοβιετικών Δημοκρατιών που συνήλθαν τελευταία στα συνέδρια των Σοβιέτ τους και πήραν ομόφωνα την απόφαση για το σχηματισμό της "Ένωσης των Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών" αποτελεί σίγουρη εγγύηση ότι η Ένωση αυτή είναι εθελοντική συνένωση ισότιμων λαών, ότι για κάθε Δημο-

κρατία είναι εξασφαλισμένο το δικαίωμα της ελεύθερης αποχώρησης από την Ένωση, ότι η είσοδος στην Ένωση είναι ανοιχτή σε όλες τις Σοσιαλιστικές Σοβιετικές Δημοκρατίες, και σ' αυτές που υπάρχουν και σε κείνες που μπορεί να γεννηθούν στο μέλλον...» (Στάλιν, τ. 5).

Για δεκαετίες ολόκληρες οι λαοί και οι εθνότητες που συνενώθηκαν έζησαν ειρηνικά κάτω από τη σημαία της ΕΣΣΔ, απολαμβάνοντας ισοτιμία σε όλα τα επίπεδα. Ενωμένοι κατάφεραν να μεγαλοουργήσουν, να αναπτύξουν τη σοβιετική οικονομία και να αλλάξουν ριζικά το βιοτικό τους επίπεδο. Όλοι μαζί κατάφεραν να αντιμετωπίσουν τη βάρβαρη ναζιστική επίθεση το 1941 και να νικήσουν, συμβάλλοντας καταλυτικά στη συντριβή του Γ' Ράικ και τη Μεγάλη Αντιφασιστική Νίκη των Λαών. Η αναβίωση του μεγαλωρωσικού εθνικισμού και των εθνικισμών στην Ανατολική Ευρώπη συνέπεσε με τη συγκρότηση και το δυνάμωμα της Νέας Αστικής Τάξης στη Σοβιετική Ένωση, την παλινόρθωση του καπιταλισμού και την κατάρρευση τελικά του ανατολικού μπλοκ.

Μια τελευταία σημείωση για την Ουκρανία και τις εθνικιστικές τάσεις που αναπτύχθηκαν εκεί. Μετά την επανάσταση του Φλεβάρη του 1917 τα αστικά εθνικιστικά στοιχεία της χώρας συσπειρώθηκαν στην Προσωρινή Κυβέρνηση και στην Κεντρική Ράντα, έχοντας ξεκάθαρα σοβινιστική πολιτική και επαφές με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές ακόμα και μετά τον Οκτώβρη του 1917. Όμως τα σχέδιά τους ανατράπηκαν αργότερα, με τη λήξη της ουκρανικής εκστρατείας, την υπερίσχυση των Μπολσεβίκων και την ανακήρυξη της ΣΣΔ της Ουκρανίας. Στη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου οι εθνικιστές της δυτικής Ουκρανίας οργανώθηκαν στον Ουκρανικό Επαναστατικό Στρατό του Σ. Μπαντέρα και συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς Ναζί εναντίον των Σοβιετικών μέχρι την οριστική ήττα τους από τον Κόκκινο Στρατό.

Πηγές

1. «Ο μαρξισμός και το εθνικό ζήτημα», Ι. Στάλιν, Άπαντα τ. 2
2. «Σχετικά με το ζήτημα των εθνότητων ή της "αυτονομίας"», Β.Ι. Λένιν, Άπαντα τ. 45, εκδ. Σύγχρονη Εποχή
3. «Διακήρυξη για το σχηματισμό της ΕΣΣΔ», Ι. Στάλιν, Άπαντα τ. 5 Παράρτημα 1.
4. «Θέσεις πάνω στο εθνικό ζήτημα», Β.Ι. Λένιν, Άπαντα τ. 19, 4η ρωσική έκδοση
5. «Κριτικά σημειώματα πάνω στο εθνικό ζήτημα», Β.Ι. Λένιν, Άπαντα τ. 20, 4η ρωσική έκδοση
6. «Για το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των εθνών», Β.Ι. Λένιν, Άπαντα τ. 20, 4η ρωσική έκδοση

σχολία

Όμηροι

«Δεν περιμένω συμφωνία με μία συμμορία ναρκομανών και νεοναζί που εγκαταστάθηκαν στο Κίεβο και πήραν ομήρους όλο τον ουκρανικό λαό», είπε ο Ρώσος Πρόεδρος Βλαντιμίρ Πούτιν σε σύντομο διάγγελμά του στην κρατική τηλεόραση της Ρωσίας. Η απελευθέρωση των ομήρων έρχεται και με τον θάνατο.

Όπλα

«Προτρέπουμε τους πολίτες να μας ενημερώσουν για κινήσεις στρατευμάτων, να φτιάξουν μολότοφ και να εξουδετερώσουν τον εχθρό», ανέφερε η σελίδα του ουκρανικού υπουργείου Άμυνας στο Facebook. Το επόμενο C-130 θα είναι γεμάτο μπουκάλια.

Ιστορία I

«Η ρωσική εισβολή αποτελεί διόρθωση της ιστορίας», δήλωσε ο πρόεδρος της Συρίας, Μπασάρ αλ Άσαντ. Αδιόρθωτες πλευρές.

Τελικός I

Ο τελικός του Champions League δεν θα πραγματοποιηθεί στη Ρωσία, αλλά στο Παρίσι. Ντρίπλες με αρβύλες.

Γκρίγκερ

Η Ρωσία θα αναπτύξει δυνάμεις αλεξιπτωτιστών για τη φύλαξη του κλειστού πυρηνικού σταθμού του Τσέρνομπιλ, που βρίσκεται κοντά στο Κίεβο, ανακοίνωσε εκπρόσωπος του ρωσικού υπουργείου Άμυνας. Τα αλεξιπτωτάρια μοιάζουν και με μανιτάρια.

Ιστορία II

Ο Καναδάς ανακοίνωσε ότι θα στείλει στην Ουκρανία επιπλέον 25 εκατομμύρια δολάρια σε στρατιωτική βοήθεια. Σύμφωνα με όσα δήλωσαν οι υπουργοί Εξωτερικών Μέλανι Τζολί και Άμυνας Ανίτα Άναντ, η Ουκρανία έχει ζητήσει απευθείας βοήθεια από τον Καναδά για περαιτέρω προστατευτικό εξοπλισμό, για αντικείμενα όπως μάσκες αερίων, θωράκιση σώματος, εξοπλισμό νυχτερινής όρασης και κράνη. Στην ίδια πλευρά του Ατλαντικού.

Ιστορία III

Το ρωσικό υπουργείο Άμυνας ανακοίνωσε ότι οι πυρηνικές δυνάμεις του Βορείου Στόλου και του Στόλου του Ειρηνικού έχουν τεθεί σε κατάσταση αυξημένης μαχητικής ικανότητας. Ούτε πλευρό να μη μείνει.

Βοήθεια

Ο Ζελένσκι ανακοίνωσε ότι αφήνει ελεύθερους υπόδικους με στρατιωτική εμπειρία. Θα συνδράμουν το τάγμα του Αζόφ.

Πολιτισμός I

Με εντολή Μενδώνη, αναστέλλεται, μέχρι νεωτέρας κάθε συνεργασία-συζήτηση-εκδήλωση με ρωσικούς πολιτιστικούς οργανισμούς και ακυρώνονται ήδη προγραμματισμένες εκδηλώσεις, όπως η εκδήλωση του Gala Όπερας και η μετάδοση της παράστασης «Η Λίμνη των Κύκνων», στο πλαίσιο του κύκλου The Bolshoi Ballet from Moscow. «Πόλεμος και Πόλεμος».

Πολιτισμός II

Εκτός συμμετοχής στον Διαγωνισμό Τραγουδιού της Eurovision τέθηκε η Ρωσία, όπως ανακοίνωσε η Ευρωπαϊκή Ραδιοτηλεοπτική Ένωση (EBU). 12 bombs.

Το τέλος

Το Υπουργείο Εξωτερικών του Ισλαμικού Εμιράτου του Αφγανιστάν εξέδωσε δήλωση λέγοντας ότι οι Ταλιμπάν παρακολουθούν στενά την κατάσταση Ρωσίας-Ουκρανίας και ότι ανησυχούν για τους αμάχους. Επίσης, κάλεσε και τις δύο πλευρές της σύγκρουσης να λύσουν την κρίση με διάλογο και ειρηνικά μέσα. Εκτός από τις καταστροφές, θα επιβιώσουν και οι Ταλιμπάν.

Ίσες αποστάσεις, κριτική υποστήριξη και η αδυναμία μιας αυτόνομης ταξικής πολιτικής

ΠΡΟΣΩΠΩΝ

Ποιος έχει περισσότερο άδικο στον πόλεμο της Ουκρανίας; Ο «ταραχοποιός δικτάτορας» Πούτιν, που εισέβαλε στην Ουκρανία ή το NATO, οι ΗΠΑ και η ΕΕ που διαμορφώνουν ασφικτικές και πολεμικές συνθήκες γύρω από τη Ρωσία; Είναι ένα ερώτημα που επανέρχεται στη δημόσια συζήτηση σχετικά με τον πόλεμο μεταξύ NATO-Ρωσίας για την κυριαρχία στην Ουκρανία. Είναι μια συζήτηση που αξίζει προσοχής, στον βαθμό που περιστρέφεται γύρω από το «ποιος έχει περισσότερο άδικο» σε έναν ολοφάνερα άδικο πόλεμο, που δεν διεξάγεται ανάμεσα στις δυνάμεις του «φωτός» και σε αυτές του «σκότους», όπως με υποκριτική συγκίνηση τον παρουσιάζει η Δύση, όπου δακρύζει η... εικόνα του Ζελένσκι, όπου δακρύζει ο «ναός» του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, όπου δακρύζει μέχρι και ο μεταφραστής της αμερικανοΝΑΤΟϊκής «αγίας γραφής» των απίστευτων φεμάτων.

Δεν θα αναφερθούμε στη λογική των «ίσων αποστάσεων» ανάμεσα στους εμπλεκόμενους του ουκρανικού πολέμου. Εξάλλου, κανείς δεν μπορεί στα σοβαρά να διατηρεί απόλυτα «ίσες αποστάσεις» ανάμεσα στη μεγαλύτερη δολοφονική μηχανή, στους εμπρηστές του πλανήτη, που για πάνω από 70 χρόνια απειλούν, υποδαυλίζουν, σχεδιάζουν και υλοποιούν πραξικοπήματα και πολέμους (τις ΗΠΑ και το NATO) και στην ιμπεριαλιστική Ρωσία, που, επίσης, δρα και αντιδρά ιμπεριαλιστικά (αλλά σε αντικειμενικά «μικρότερη κλίμακα»). Κοινός στόχος όλων είναι η ισχυροποίηση της θέσης τους στον σφοδρό ανταγωνισμό για σφαίρες επιρροής, για αρπαγή αγορών και πρώτων υλών και για τον έλεγχο της ενεργειακής ροής. Επιπλέον, ζώντας στην Ελλάδα, μια χώρα εξαρτημένη στον αμερικανικό και ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό, με όλους τους κινδύνους που απορρέουν από αυτή τη σχέση, με διάσπαρτες τις αμερικανικές και ΝΑΤΟϊκές βάσεις, είναι ακατόρθωτες οι «ίσες αποστάσεις».

Το πρόβλημα για την αριστερά δεν μπορεί να είναι οι «ίσες αποστάσεις». Είναι μια λαθεμένη και επικίνδυνη λογική «κριτικής υποστήριξης» στην κάθε φορά «λιγότερο» Βάρβαρη, «λιγότερο» επιθετική, «λιγότερο» αντιδραστική κυβερνητική, κρατική ή ιμπεριαλιστική πολιτική (προς

όφελος πάντα, όπως λέγεται, του λαού). Μια λογική που μπορεί να επανέρχεται με δραματικό τρόπο στον πόλεμο της Ουκρανίας, αλλά αφορά μια πολύ ευρύτερη σειρά ζητημάτων και υποκρύπτει μια ορισμένη αντίληψη για την αριστερά και τον ιστορικό ρόλο της.

Βέβαια, μπορεί το γεγονός ότι η Ρωσία είναι δύναμη ιμπεριαλιστική να «δυσκολεύει» (και για αυτό γίνονται προσπάθειες... αποχαρκτηρισμού), ωστόσο, η ίδια λογική εφαρμόστηκε στον Σαντάμ, τον Μιλόσεβιτς, αλλά, κατά περίεργο τρόπο, καθόλου στους Ταλιμπάν. Γιατί; Δεν έδιωξαν οι Ταλιμπάν τους πιο επικίνδυνους Αμερικανούς; Ενώ η υποστήριξη και αλληλεγγύη στον λαό της Γιουγκοσλαβίας, του Αφγανιστάν, του Ιράκ, της Συρίας, της Ουκρανίας ή, ακόμη, στον ξεχασμένο λαό της Υεμένης (που εδώ και 7 χρόνια σφαγιάζεται με ευρωπαϊκά και ΝΑΤΟϊκά όπλα), χαρακτηρίζονται χρήσιμες, αλλά βολικές γενικολογίες χωρίς αντίκρισμα.

Τηρουμένων των αναλογιών, μια παραπλήσια λογική «κριτικής υποστήριξης» λειτούργησε στην... πρώτη φορά αριστερά (ΣΥΡΙΖΑ), αλλά και στη «σοσιαλιστική αλλαγή» του ΠΑΣΟΚ, ενώ έδωσε και πολλές... άκριτες υποστηρίξεις στην πολιτική και τις επεμβάσεις της σοβιετικής υπερδύναμης. Γιατί, πώς να το κάνουμε, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός δολοφονούσε (και δολοφονεί) παντού στον πλανήτη.

Όμως, αλήθεια. Αποτέλεσμα ποιας ακριβώς αντίληψης και λογικής είναι όλα τα παραπάνω; Φταίνε οι «ίσες» ή «άνισες» αποστάσεις; Φταίει η λογική της «κριτικής υποστήριξης» σε δυνάμεις μη λαϊκές, μη αριστερές, μη επαναστατικές, μη κομμουνιστικές, αντιφατικές ή μισοφιλολαϊκές; Τίποτα από όλα αυτά. Γιατί η ζωή και η ταξική πάλη μπορεί να τα γεννήσει, να τα απαιτήσει και να τα επιβάλει όλα αυτά: και «ίσες αποστάσεις» και «κριτική υποστήριξη» και «διμέτωπο αγώνα». Όμως, αλλού, όπως ειπώθηκε, είναι το πραγματικό πρόβλημα. Για αυτό η λογική αυτή επανεμφανίζεται διαρκώς στις πιο διαφορετικές καταστάσεις. Το πραγματικό ερώτημα, λοιπόν, είναι άλλο: τι γραμμή παράγεται κάθε φορά και υπέρ ποιου σκοπού; Ποιος «σέρνει» και

ποιος «σέρνεται» προς την «αντίπαλη» πολιτική;

Η επίκληση στους δυσμενείς για του λαούς συσχετισμούς, όχι με τη λογική της ανατροπής τους, αλλά στη λογική της αποδοχής-υποταγής, έχει στο επίκεντρο και «άλλα» ερωτήματα: Μπορεί να υπάρξει αυτόνομη-αυτοδύναμη ταξική πολιτική; Αυτόνομο-αυτοδύναμο εργατικό και λαϊκό κίνημα με ανεξάρτητη πολιτική γραμμή και προοπτική; Τελικά, μόνο ο λαός σώζει τον λαό ή μήπως οι λαοί έχουν ανάγκη από προστάτες (τον Πούτιν ή τον... κάθε Τσίπρα); Πρόκειται, φυσικά, για λογικές ήττας λόγω της «κατάρρευσης» των κοινωνικών απελευθερωτικών οραμάτων στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες. Για το «αήτητο» του ιμπεριαλισμού-καπιταλισμού, που μοιάζει να έχει υπερφυσικές δυνάμεις. Πρόκειται για το «αδύνατο» της επανάστασης και την «ανικανότητα» των λαών να απελευθερωθούν. Τέτοια εμπιστοσύνη στον λαό, στις ιδέες και στα οράματά μας!

Τι έχουμε να αντιτάξουμε και να προτείνουμε απέναντι στην εντεινόμενη εκμετάλλευση των εργαζομένων; Τι έχουμε να αντιπαρατάξουμε απέναντι στις «πανίσχυρες» δυνάμεις της βαρβαρότητας και στις «ασυγκράτητες» σφαγές των ιμπεριαλιστών; Ταξική συνεργασία και κριτική υποστήριξη; Ή τη δύναμη των λαϊκών και επαναστατικών αγώνων;

Ο οπορτουניσμός, φύσει αντεπαναστατικός, απαντά άλλοτε καθαρά και άλλοτε συγκαλυμμένα. Άλλοτε με ταξική συνεργασία και κριτική υποστήριξη και άλλοτε με επαναστατική ρητορική που συμβαδίζει με συντεταγμένη ή άτακτη υποχώρηση. Στο ίδιο μήκος κύματος βρίσκεται και η άρνηση του πρωτοπόρου ρόλου του προλεταριάτου και της ταξικής πάλης. Αφού όλα θα τα λύσει η πρόοδος, η τεχνολογία και η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, αρκεί να προσανατολιστούν στην ικανοποίηση των «σύγχρονων αναγκών».

Να πάρουμε, λοιπόν, ανοιχτά θέση στις ενδοϊμπεριαλιστικές, διακρατικές και πολιτικές διαμάχες. Όχι με γνώμονα την αδυναμία, αλλά τη δύναμη των σκοπών μας. Στη λογική ανάπτυξης-οικοδόμησης και όχι αφομοίωσης-ενσωμάτωσης του λαϊκού και εργατικού κινήματος, με ανεξάρτητη από το σύστημα γραμμή, στόχους και όραμα.